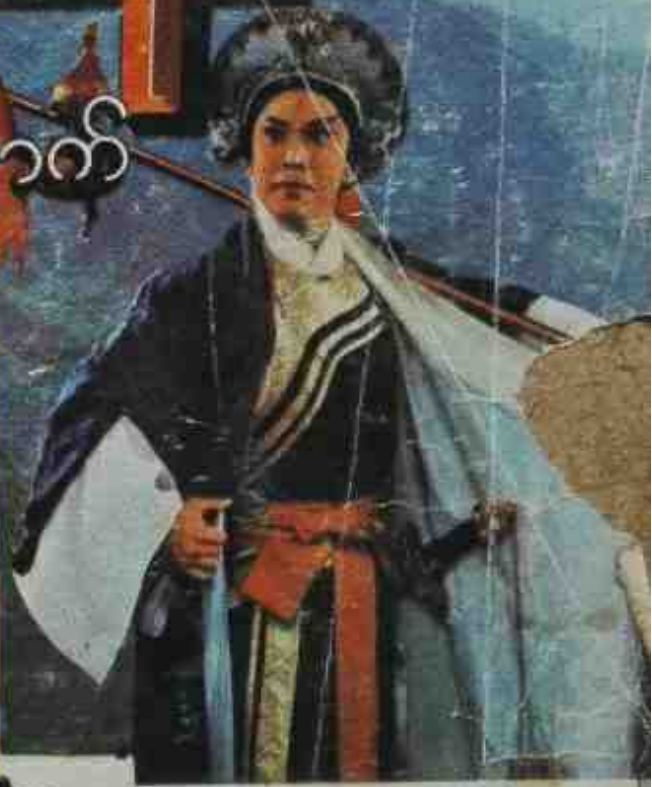

စုမ္မာသီလ

သေမင်းထောင်ချောက်

၀/ဆုံး
လုံးရှင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၁၅/၉၂ (၁၀)

မျက်နှာပုံ: ခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၆၄/၉၂ (၁၁)

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

အကြိမ်

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၃၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ဦး (၀၅၅၇)
အရက်ဦးစာပေ
၁၁၂၀/ကာ၊ ဝိန်ရတနာလမ်း၊
၉-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်တင်တင်မြင့် (၀၂၅၀၃)
မဟာသီရိပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၄၄(ခ)၊ ၆ ဒိုင်ခွဲ၊ ပြည်လမ်း၊
ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံစိုက်

ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)
နေသရောင် အောင်စိဆက်၊
၉၆ (ခ)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ရဲ့မင်းဟိန်း

ထေမင်းထောင်ချောက်

[၀ / ဆုံးလုံးချင်း]

(၁) မျောက်ကန္တာ

ဝမ်စန်းတောင်။

မြင့်မားသည်၊ ကျယ်ပြန့်သည်၊ ဆွယ်တန်းသည်၊ လျှိုမြောင်
စိမ့်စိမ့် ရေတံခွန်များလည်း ပေါများသည်၊ သာယာလှပသော
ရွာခင်းရှုကွက် များ စွာရှိသည်။

ထိုတောင်တန်း ရှည်ကြီးတွင် နာမည်ကြီး တောင်ထွတ်
တောင်မြင့်များ ရှိသည်။ ဘိုးပြန်တောင်ကား အမြင့်မားဆုံး
ဖြစ်၏။ နက်ရှိုင်းလှသော အသုရာချောက်ကြီးလည်း ရှိသည်။
ချောက်ထဲတွင် ၁၂-ရာသီလုံးလုံး မြူခိုးများဝေစိုင်းလျက် ရှိနေ
တတ်သည်။

ထိုချောက်ထဲမ်းပါးကြီးကို မျောက်လိမ္မော် ချောက်ကမ်းပါး
ဟု ခေါ်ကြသည်။

‘လုပ်ငန်း ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်ငန်းလဲ ကျွန်မသိဘူး၊ နှော့စို့ ယှက်ဖို့လဲ စိတ်မကူးဘူး၊ ကျွန်မက လူယုတ်မာ လင်ကျိုချီ ကိုပဲ သတ်ချင်တာ သူ့သေမှု မိန်းကလေးတွေ အဖျက်ဆီးမခံရ မှာ’

အဘွားကြီးဟုန်စိန် တွေသွားသည်။ လင်ကျိုချီက အော် ပြောသည်။

‘ကျုပ်ထေသွားရင် ကျုပ်ပြောတဲ့ လုပ်ငန်းလဲ ဖျက်သွား မှာပေါ့၊ ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရတနာတွေရတော့ မှာလဲ’

ရသေ့ လျှောင်ကျီဇည်း ခေါင်းညိတ်၍ ဝင်ပြောသည်။

‘မုန်တယ်၊ လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ချင်း လင်ကျိုချီက ကျုပ်တို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ လူဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ကို အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်သေးဘူး၊ လုပ်ငန်းကိစ္စကို သူပဲသိတာ ကျုပ် တို့သိတာမဟုတ်ဘူး’

လျူကျစီချောင်းနှင့် ဝေလိန်ဟို့တို့လည်း ထောက်ခံကြ သည်။

အဘွားကြီးဟုန်စိန်ကလည်း....

‘ဟုတ်တယ်၊ လောလောဆယ်တော့ လင်ကျိုချီရဲ့ အန္တရာယ် မုန်သမျှကို ငါတို့ကာကွယ်ကြရဦးမယ်၊ သူ့အန္တရာယ်ဖြစ်ရင် ငါတို့ရတော့မယ် ရတနာလဲ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ နောက်မှ နင်နဲ့လင်ကျိုချီ စာရင်းရှင်းပါ၊ နင်သွားတော့’

‘လင်ကျိုချီကို မသတ်ရမချင်း ကျွန်မ မသွားဘူး’

‘ဒါဆိုလဲ တို့က နစ်ကို အကြမ်းနည်းသုံးပြီး မောင်းထုတ်ရ မှာပဲ....’

အဘွားကြီးဟုန်စိန်ပြောပြီး ကျန်းမင်ရှန်ကို ဝင်တိုက်ပြန် သည်။ ကျန်လူများကလည်း ဝင်တိုက်ကြသည်။ လင်ကျိုချီ ဇည်း မြေပေါ်ကျနေသောခါးကို မြန်ကောက်ယူပြီး ဝစ်တိုက် သည်။

အခြားလူများက ကျန်းမင်ရှန်ကို ဖမ်းမိရုံသာ တိုက်ခိုက် သော်လည်း လင်ကျိုချီကမူ သေတွင်းသေကွက်များကို တရ ကြမ်း တိုက်ခိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန်မှာ ခြေကုန်ဆက်ပန်း ကျ လာသည်။

လင်ကျိုချီသည် ကျန်းမင်ရှန်ကိုသတ်ရန် အကွက်ချောင်း နေလှေရာ တစ်ကြိမ်တွင် ဖာကွက်ကိုတွေ့လိုက်သည်။ သွက်

ပျောက်လိမ္မာ ချောက်ကမ်းပါထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ဆင်း
လာနေကြသည်။ ဟစ်ဟစ်ဟစ်ဟစ် အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်
လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်မှာ ဟောက်(၃၀)
အရွယ် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ဆိုး
ကြသည်။ လူကြီးက လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြတ်နေကာ မျက်စိ
ထပ်ဖက် ကန်းနေသည်။ လက်နှစ်ဖက် ပြတ်နေသဖြင့် အင်္ကျီ
လက်နှစ်ဖက်က အောက်ကို ထန်းလန်းကျနေသည်။

လူရွယ်သည်သည် အရပ်ပူပြီး ဒေသ ကွေးသော နွေကုန်
ရှိသည်။ ညဘက်ခြေထောက် နာနေသဖြင့် လမ်းလျှောက်ရာ
တွင် ထောင့်ဝှမ်း-ထောင့်ဝှမ်း ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်ဆိုးသည့်ပြင်
မျက်နှာ၌ တျောက်ပေ က်ရာများလည်း ပြည့်နေသည်။ ပို၍
ကြည့်ရဆိုးသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျောပွတ်တစ်ချောင်းကို
ကိုင်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လှပသော ရှုခင်း
ရှုကွက်များကို အာရုံခံစားနိုင်ခြင်း ခရှိကြချေ။ သူတို့၏
ဟန်ပန်အမူအရာက ဝမ်းစန်းစောင်းသို့ အလည်အပတ် ရောက်
လာသည်နှင့်လည်း မတူချေ။ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို
ဆောင်ရွက်ရန် ပုန်းလျှိုးပုံကလျှိုး ရောက်လာသည်နှင့် တူနေ
သည်။

အောက်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်အော်သံများကို
ကြားလာကြရသည်။ မြူခိုးများဖုံးနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို

ကျော်စိုးစိုးစိုးစားစား

မမြင်ပေသော်လည်း ထောင့်နှစ် ထောင်းဆိုချိ၍ ပျောက်များ
ရှိနေကြောင်း၊ အော်သံများကို ကြားရုံဖြင့် သိနိုင်သည်။

“အောက်ခြေသို့ ရောက်လာလေ ပျောက်အော်သံများက ညံစီ
လာလေဖြစ်၏။ အလင်းရောင်လည်း နည်းစသည်ထက် နည်းလာ
သည်။ ဒုတိယပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်ရသဖြင့် လူရွယ်က မီးဖြစ်
လိုက်သည်။ မီးရောင် ဖြာလင်းသွားသည်။

‘ဟေ... ဝူ... ဝူ... မီးပထုန်းနဲ့ကူ...’

လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆို မီးကိုမုတ်ငြိမ်းလိုက်သည်။

‘ကူ... ကူ... ကူ... ကူ... ကူ...’

‘ခို... ခို... ခို... ကူ... ကူ...’

အမှောင်ပြန်ဖုံးသွားပြီး များလှစွာပင်ပန်း ပျောက်အော်သံ
များက သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အနီးကပ်ပေ၍ ထွက်လာသည်။

လူပေါ်၏အမည်မှာ ဝူ... ဝူ... ဖြစ်၏။ သူက ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုကြည့်ရင်း လူကြီးကိုမေးလိုက်သည်။

‘မီးထွန်းရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ အစ်ကိုကြီး ‘ကျူး...’ ရဲ့’

အကျော်စိုးစိုးစားစား

လူကြီး၏ နာမည်မှာ 'ကျူးကျလွန်' ဖြစ်၏။ သူသည် 'ရှုနီစီး' ပြည်နယ်၌ ကျက်စားနေသော နာမည်ကြီး သိုင်းသမား ဖက်ယောက်ဖြစ်၏။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြတ်နေသဖြင့် တိုက်ခိုက် ရာတွင် အသုံးချ၍ မရချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက် ကို သံမဏိပိုက်ဖြင့် အထူးချုပ်လုပ်ထားပြီး 'အင်္ကျီလက်သိုင်း' ကို တီထွင်အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုသိုင်းပညာစွမ်းဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အစွမ်းပြနိုင်ခဲ့သဖြင့် နာမည်ကြီး လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူက ဝူကွေ့ကို ပြန်ပြောသည်။

'မီးထွန်းထားရင် မျောက်တွေက ဝိုင်းပြီး ရန်မူလိမ့်မယ်ကွ၊ ကိုယ့်လမ်းကို အေးအေးဆေးဆေးသွား၊ သူတို့ကို သွားရန်မစနဲ့၊ ဒါဆို သူတို့အလဲ အန္တရာယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး....'

ဝူကွေ့က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်လာ ခဲ့သည်။ များလှစွာသော မျောက်များကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မျှ မြင်ရသည်။ မျောက်ဆယ်စောင်ခန့် သူတို့အနီးသို့ ခုန်ရောက် ဇာသည်။ ဝူကွေ့ ကျောပွတ်ဖြင့် လှမ်းရိုက်မည်ပြုသည်။ အခတ္တ အကြံရှိထားသော ကျူးကျလွန်က ဟန့်တားလိုက်ပြီး ပြော သည်။

'သွားမလုပ်နဲ့လို့ ပြောထားလျက်နဲ့ကွာ၊ ဒီလျှိုကို မျောက် လိမ္မာလျှိုလို့ ခေါ်တယ်။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဒီလျှိုထဲမှာ နေတဲ့ မျောက်တွေအားလုံးလဲ လိမ္မာပါးနပ်ကြတယ်။ သူတို့ကို ရန်မမူရင် ပြန်ဆုတ်သွားကြလိမ့်မယ်'

ကျော်စိုးသိန်း ၁၁၀၀

ကျူးကျလွန်၏စကား မှန်နေသည်။ အနီးဆုံးသို့ရောက်လာ သော မျောက်ဆယ်စောင်က သူတို့နှစ်ဦးကို စောမျှ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ပြီး ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဆက်၍လျှောက်လာ ကြသည်။

'ခစ်...ခစ်...ခစ်...ခစ်...'

မိန်းမလေးတစ်ယောက်၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ရုတ်တရက် ပေါ် လာသည်။ ခစ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဝူကွေ့တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတန့်ရပ်သွားကြကား အသံ လာရာကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရယ်သံက ခဏသာပေါ်ပြီး ပျောက်သွားသည်။ ကျူးကျလွန် အံ့အားသဏ္ဍိသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

'ဒီနေရာမျိုးမှာ လူရှိလိမ့်မယ် ဟဲ့ ဝေါလုံးလုံးမထင်ဘူး၊ ရှိလဲ မရှိနိုင်ပါဘူး....'

ကျော်စိုးသိန်း ၁၁၀၀

သုစကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်းပင် လူရိပ်တစ်ရိပ်က သူတို့အနိမ့်
လှင်ခနဲဖြတ်ပြေးသွားသည်။ သူက အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍
ရိုက်လိုက်သော်လည်း မထိချေ။ လူရိပ်က မြူခိုးများထဲ၌ ပြန်
ဝပျက်သွားသည်။

‘ဘယ်သူလဲက... သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့စမ်း...’

ဝူကွေ့ အော်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် မည်သည့် တုံ့ပြန်
သံမှ ပေါ်မလာချေ။ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း ထပ်မံတွေ့ရချေ။

နှစ် ယာက်သား ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ မျောက်
အော်သံများက ပို၍ညစ်စိလာသကဲ့သို့ မျောက်များလည်း သူတို့
နှင် အနီးဆုံး လိုရောက်လာပြန်သည်။ ဝူကွေ့ ကျောပွတ်တပြင်ပြင်
ဖြစ်လာပြန်သည်။

‘အေးအေးဆေးဆေး သွားစမ်းပါ ဝူကွေ့ ရယ်... မျောက်
တွေ မျက်စိနှောက်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့...။ သူတို့က တို့ကို
ရန်မမူပါဘူး...’

ကျူးကျလွန် ပြောသောအခါ ဝူကွေ့ စိတ်မရွည်ဘလို
ပြန်ပြောသည်။

‘ဟာ... အစ်ကိုကြီးကျူးကလဲ၊ ဟိုဟာလဲမလုပ်ရ၊ ဒီဟာလဲ
ရနဲ့၊ ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွှေမျောက်ဆန်ကောင်ကို ဖမ်း
မလဲ...’

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

‘ဝါ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်သွားပါ့မယ် ဝူကွေ့ ရယ်၊
မပူစမ်းပါနဲ့’

ဝူကွေ့ ဘာမှပြန်မပြောတော့ချေ။ တစ်ဖက်ထောင်နံရံ
ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ထက်ရောက်လာသောအခါ
အလင်းရောင်လည်း ပြန်ပေါ်လာသည်။

အထန်ကြာသောအခါ သူတို့ရှေ့တွင် ကွမ်းပြင်ကျယ်တစ်ခု
ကိုမြင်ကြရသည်။ ကွမ်းပြင်၏ သုံးဖက်သုံးတန်တွင် ထူထပ်
သော ဘောအုပ်ကြီးက ဝိုင်းရံနေသည်။ ကွမ်းပြင်ကျယ်ကြီး
ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ဘောအုပ်ထဲတွင်လည်းကောင်း များ
လှစွာသော မျောက်များကို မြင်ပြန်သည်။ မျောက်ပေါက်
ကလေးများကလဲ ရှိသည်။ မျောက်အိုကြီးများလည်းရှိသည်။
အချို့က ထိုး၍သန်းရှာနေကြသည်။ အချို့က တုံးလုံးပက်
လက် ဖြစ်နေကြသည်။ အချို့က ပြေးလွှားနေကြသည်။

ဘောအုပ်ထဲတွင်မူ ခြေတံဖက်တံရှည်သော မျောက်လွှဲ
ကျော်များ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ခုန်ကူးနေကြသည်။
မျောက်ခေတ်သံတွေလည်း ညစ်နေသည်။ မျောက်များသည်
ဝူကွေ့တို့ကိုမြင်အော်လည်း ‘ဂရုစိုက်ကြချေ။ သူတို့ဘာထဲ
အေးအေးလူလူနေကြသည်။’

ဒီမျောက်အုပ်ကတော့ လူတွေနဲ့ယှဉ်ပါးတယ်ကွ၊ ဒါပေ
မယ့် ဒီမျောက်တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင် မျောက်စံတွေကတော့

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

တော်တော်ဆိုးတယ်။ လူတွေကို ရန်ရှာတတ်တယ်။ အကောင်
ရေလဲ နည်းပါးပါတယ်’

ကျူးကျလွန် ရှင်းပြတယ်။ ဝူကွေ့ မေးသည်။

‘ရွှေမျောက်ဟုဆိုတာက ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲအစ်ကိုကျူး။
ကျွန်တော်တော့ တစ်ခုမှမမြင်ဖူးဘူး...။ နာမည်တောင် ခုမှ
ကြားဖူးတယ်’

‘ရွှေမျောက်ဟာ သိပ်ပြီးရှားပါးတဲ့ မျောက်မျိုးပဲ။ အကောင်
သေးတယ်။ အမွှေးတွေက ရွှေရောင်ဝင်းနေတတ်။ ရွှေရောင်
အမွှေးတွေ ရှည်လွန်းလို့ မျောက်ရုပ်တောင် ပေါ်ဘူး။ ဒီ...
ရွှေမျောက်မျိုးက ဒီဒေသမှ လုံးလုံးမရှိဘူး။ နှင်းတောင်တွေ
ပေါ်မှာပဲ ရှားရှားပါးပါးရှိတာ...။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်
လောက်က ကျန်းချင်းချူးဆိုတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်
က နှင်းတောင်ပေါ်တက်ပြီး ရွှေမျောက်ပုတွေကို ရှာဖမ်း
ခဲ့တယ်။ ကောင်ရေ နှစ်ဆယ်ကျော်ဖမ်းပြီး ဒီမှာ လွှတ်ထားခဲ့
တယ်’

‘နှစ်ငါးဆယ်ရှိပြီဆိုတော့ မန်ချူးတွေ ကျွန်တော်တို့ တိုင်း
ပြည်ကို ကျူးကျော်နယ်ချဲ့ချိန်ကပေါ့’

‘အေး... ဟုတ်တယ်။ ရွှေမျောက်ပုမျိုးဟာ မျိုးပွားနှုန်း
မကောင်းဘူး။ အခုဆိုရင် ကောင်ရေနှစ်ဆယ်တောင် ပြည့်
အောင်ရှိပါတော့မလား မသိဘူး’

‘ကျုပ်တို့က ဆယ်ကောင်ပဲ ဖမ်းမှာပဲ...။ ဒီလောက်ရှိရင်
ပြီးတာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီမှာက မျောက်တွေ ထောင်နဲ့
သောင်းနဲ့ ချီပြီးရှိနေတယ်။ ဒီမျောက်တွေကြားထဲက ရွှေ
မျောက်ပုကို ရှာလို့လွယ်ပါ့မလား’

‘လွယ်လွယ်နဲ့လုပ်လို့ မဖြစ်လို့သာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တို့ကို
လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ အေး... တို့တွေ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းရင်
တော့ ဆယ်လေး ဝါးရက်အတွင်းမှာ ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်
ကိုတွေ့မှာပဲ။ ကံမကောင်းရင်တော့ တစ်နှစ် ကြာရင်တောင်
တစ်ကောင်မှတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး...’

‘အဲဒီလောက် ခက်ခဲမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လိုက်မလာပါ
ဘူး...’

ဝူကွေ့ ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ထူးခြားသော အော်သံတစ်သံ ရွတ်တရက်ပေါ်လာ
သည်။ သူတို့နှစ် ခပ်ဝေးဝေးရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ထွက်

ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပြီ။ အသံက စူးရှသည်။ မျောက်အော်သံနှင့်
လည်း ဆင်သည်။ လူအော်သံနှင့်လည်း တူသည်။

ထိုအော်သံထွက်ပေါ်လာသောအခါ ရှိသမျှ မျောက်များ
လည်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တရုန်းရုန်း ပြေးတက် သွားကြ
လေသည်။ မျောက်မျှ စုံသည်။ မျောက်ဝံလည်း ပါသည်။
ရွှေ့ဆောင်ဝင်းလက်သည် မျောက်ကိုမူ မတွေ့ရပါချေ။

ထောင်နှင့်သောင်းနှင့် ချီသောမျောက်များ ပြေ ကြသဖြင့်
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုန်တထောင်းထောင်း ထသွားသည်။
ဖုန်မှုန်များ ပြေးသွားသောအခါ မျောက် တစ်ကောင် ကိုမူ
မတွေ့ရတော့ချေ။

ဝူကွေ့ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ခြောက်သည်။

စောစောတုန်းက တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ကို မတွေ့လိုက်သလိုပဲ၊ အဖြူရောင်ဝတ်ထားတယ်၊
နတ်သမီးများ ဖြစ်နေမလား။

မင်းစိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဝူကွေ့ ရယ်။ ဒီလိုနေရာမှာ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိန်းကလေးရှိပါ့မလဲ၊ အချိန်လဲ နည်းလာပြီ
ငါတို့တွေ ဟိုတောအုပ်ထဲမှာပဲ ဒီညစခန်းချပြီး အိပ်ကြမယ်

သူတို့နှစ်ယောက်အနီးရှိ သောအုပ်တွင်းသို့ဝင်ကာ စခန်းချ
ကြသည်။ ပါလာသော မုန်ခြောက်များကို စပြီး ခဏတဖြုတ်
စကားပြောကာ ခရီးပန်းလာသဖြင့် စောစောစီးစီးပင် အိပ်
ကြသည်။ ကျူးကျလွန် ခဏနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ
သွားသည်။

ဝူကွေ့ကမူ အိပ်၍ မပျော်ပါချေ။ သူ မတွေ့လိုက်သော
မိန်းကလေးထဲကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ လူ့လော...နတ်
သမီးလော...ခွဲခြားမရ ဖြစ်နေသည်။ အဖြေမှန်ကို သိချင်နေ
သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုစိတ် ဖြစ်လာသည်။
အသာထဆုံးပြီး ကျူးကျလွန်ကို ကြည့်သည်။

ကျူးကျလွန် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေကြောင်း သိရ
သောအခါ အသာထရပ်သည်။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းဆီသို့
တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း လရောင်က ထိန်ထိန်သာ
နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခပ်ခမ်းခမ်း မြင်ရသည်။

ဝူကွေ့ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ချောက်ခြေသို့ ရောက်လာသောအခါ
တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သော လူသွားလမ်း တစ်လမ်းကို
တွေ့ရသည်။ သူက လူသွားလမ်းအတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်သို့
ခပ်သွက်သွက်တက်ခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်
ထောက်နေသော တောအုပ်ရှိသည်။ တောအုပ်ထဲ၌ များလှ
စွာသောမျောက်များ အိပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တောအုပ်မှထွက်ပြီးသောအခါ သေသပ်စွာ ဆောက်လုပ်
ထားသော လှပသည့်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို လှမ်းတွေ့ရသည်။
အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် စမ်းချောင်း တစ်ခု ရှိပြီး စမ်းချောင်းတွင်
လှပသောတံတားကလေး ရှိနေသည်။ အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းထဲတွင်
လည်း ထောင်မျိုးစုံသော ပန်းပင် များ စိုက်ပျိုးထားသည်။
သေသဗီသဖြင့် ပန်းရနံ့များက သင်းယုံ မွှေးကြိုင်နေသည်။

လခရပ် အောက်တွင် အိမ်ကလေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
လွန်စွာလှပနေသဖြင့် ဝူကွေ့ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

‘အံ့မယ်... နင်ပြေးလို့ လွတ်မလား’

ရုတ်တရက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ
ပေါ်လာပြီး အိမ်ကလေး နောက်ဘက်မှ မိန်းမပျိုကလေး
တစ်ယောက် ကွေ့ပတီကာ ပြေးထွက်လာသည်။ နောက်ထပ်
မိန်းမပျိုတစ်ယောက်လည်း ပြေးထွက်လာကာ ရွှေမှ မိန်းမပျို
နောက်သို့ လိုက်လာသည်။

ဝူကွေ့ အံ့ဩသွားပြီး သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်နောက်သို့ ပြေး
ဝင်ကာ မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ယောက်ကို ချောင်းကြည့်သည်။

ကျော်စိုး သိန်းစာပေ

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်စလုံး အဖြူထောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား
သည်။

ဝူကွေ့ ရှိရာနှင့် မလှမ်းမဝေးသို့ အရောက် ရွှေမှ ပြေးလာ
သော မိန်းမပျိုကို နောက်မှလိုက်လာသော မိန်းမပျိုက မိသား
သည်။ ရွှေမှမိန်းမပျိုလေးက နောက်ကိုလှည့်ပြီး ခေးရှည်ဖြူ
တိုက်ခိုက်သည်။ နောက်မှမိန်းမပျိုကလည်း ခေးရှည်တစ်ဖက်
ဖြင့်ပင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

‘ထန်း... ထန်း’

‘ချင်... ချင်လွင်’

‘ဝှစ်... ဝှစ်’

‘ဟိုင်း’

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ခွင်းလျက် အော်ဟစ် တိုက်ခိုက်သံ
များ ပေါ်လာသည်။ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်စလုံး၏ ထွက်ခွာမှုက

ကျော်စိုး သိန်းစာပေ

သွက်လက်မြန်ဆန်လှသည်။ ဖြန့်ချိထားသော သူတို့၏ နက်
မှောင်ခဏာ အံပင်များက သေထဲကွပ် ဝဲပြန်နေသည်။

ဝူကွေ့ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကို အာရုံစူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။

ထစ်ယောက်က မျက်နှာဝိုင်းသည်။ ထစ်ယောက်က မျက်နှာ
သွယ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံး ချောမောလှပကြသည်။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည်။ လှပကြသည်။

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်၏ ခေးသိုင်းမှာ အဆင့်မြင့်လှကြောင်း
ချောင်းကြည့်နေရင်းမှ ဝူကွေ့ မြင်ရသည်။ သူတို့၏ ခေးသိုင်းကို
ကြည့်ရင်း ဝူကွေ့ အံ့ဩလာသည်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ တိမ်
ကော ပျောက် ကွယ် သွား သော 'မြဲမ လှာ-ခေးသိုင်း' နှင့်
တူနေကြောင်း သတိထားမိ၍ ဖြစ်၏။

'ဟိုင်း....'

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း မိန်းမပျိုလေး အော်ဟစ်ကာ နောက်သို့
ခုန်ဆုတ်သည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်မိန်းမပျိုလေးက လိုက်မတိုက်
ဘဲ မေးသည်။

'ကြောက်သွားပြီလား'

'အံ့မှယ်....ဘုရားဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှလဲ'

ကျော်စိုးသိန်းစာရေး

အမှတ် ၁၅/၁၃၀၂ ဇူလိုင်လ
သေမင်းတောင်ချောက် ၁၅

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း မိန်းမပျိုလေး မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြော
ပြီး ခေးရှည်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်ပြန်
သည်။ ခေးခေးချင်းထိသံ၊ မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံများ ပေါ်
လာပြန်သည်။ မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်မှာ လက်ရည်ညိုနေ
ကြသဖြင့် ကြည့်၍ တောင်းသည်။

မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်တို့မှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း
မည်သည့်အတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက် ခိုက် နေကြောင်း
ဝူကွေ့ မသိပါချေ။ ကြည့်လေသင်းကောင်းနှစ်သော မျက်တောင်
မခတ် ကြည့်နေမိသည်။

'ခွီး....ခွီး....ခွီး....ခွီး'

ဝူကွေ့နားထဲတွင် မျောက်များ၏ မာန်ဖိသံကို အနီးကပ်
ကြားရသဖြင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူနှင့် ၁၅-ပေ
ခန့်အကွာတွင် မျောက်အတောင် ၂၀-ကျော်ခန့် ထောက်နေ
ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် စိုးရိမ်သွားသည်။ လက်ထဲတွင် သံလုံး
ထက်နက်ပုန်းများကို ဆောင်ထားလိုက်သည်။ မျောက်များအ
သွ့ကိုမကြည့်ချေ။ တိုက်ပွဲဝင်နေသောမိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်
ကိုသာ ကြည့်နေကြသည်။

'ထန်း....ထန်း....ထန်း....ထန်း'

'ချွင်....ချလွင်....ချွင်....ထန်း....ထန်း'

ကျော်စိုးသိန်းစာရေး

တိုက်ပွဲမှာ ပိုပြီးပြင်းထန်လှသည်။ ခေးခေးချင်းထိသံများ
စာရစ်ပင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခေးနှစ်လက် ထိလိုက်တိုင်း မီး
ဖွင့်မီးပန်းလေးများလည်း ပြာထွက်လာတတ်သည်။

ရှုတ်ကရက် မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကိုခုန်
ဆုတ်သိုက်ကြသည်။ ခေးကိုတည်း ခေးအိမ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်
ကြသည်။

‘ဟိတ်...တယ်ပြီ၊ အထင်ရဲ့ပါသား၊ ငါ့ဆို့ ပိုင်နက်ထဲအထိ
ကျူးကျော်လာပြီ၊ ငါ့ဆို့အိမ်ထဲ သိုင်းခေ့ကျင့်နေတာကို
ခို့ ကြည့်အားသားဘယ်၊ ဘယ်သူလဲ ထွက်လာခဲ့စမ်း’

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းမပျိုလေးက အော်ပြောလိုက်သဖြင့်
ဝူကွေ့ ထိတ်လန့်သွားသည်။ မလှုပ်မဖျက် ရပ်မြဲရပ်နေလိုက်
သည်။

‘ဟိတ်...ထွက်ခဲ့လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဒါဆိုလို့
အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့’

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း မိန်းမပျိုလေး ထပ်အော်ပြောပြီး အော်
သံလိုလို အသံမျှ ဖြင့် အော်လိုက်သည်။

‘ခွီး...ခွီး...ခွီး...ခွီး’

‘ကွီး...ကွီး...ကွီး...ခွီး...ခွီး’

ကျော်စိုးသိန်းစောစော

ဝူကွေ့ နောက်ဘက်မှ မျောက်များ အော်ဟစ်မာန်ဖိပြီး
လှုပ်ရှားလာကြသည်။ မျောက်ချစ်ကောင်က ဝူကွေ့ထံ ပြေး
ဝင်လာကြသည်။

‘ရွမ်း...ရွမ်း’

ဝူကွေ့ ကျားပုတ်ဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။ မျောက်များက
သွက်လက်ပေါ့ပေါ့စွာ ရှောင်လိုက်ကြပြီး တခွီးခွီးနှင့် အော်
ကာ ဝူကွေ့ပတ်ပတ်သည်တွင် ပိုင်းထားလိုက်ကြမလေသည်။

ကျော်စိုးသိန်းစောစော

‘ဝှစ်...ဝှစ်...ရွမ်း...’

‘ကွ...’

မျောက်တစ်ကောင် ရိုက်ချက်မိပြီး အရေခွံလန်သွားသည်။ ကျာပွတ်ထိပ်တွင် သံချိတ်တပ်ထားသဖြင့် အထိနာသွားခြင်း ဖြစ်၏။

မျောက်တစ်ကောင်က ခုန်ဝင်လာပြီး ဝူကွေ့ကို ကုတ်သည်။ ဝူကွေ့က ကမန်းကတန်း ရှောင် ပေး လိုက် သည်။ သူ့ကို မကုတ်မိသော်လည်း သူ့ခေါင်း၌ ပတ်စည်းထားသော ပဝါစက မျောက်လက်ထဲ ပါသွားသည်။

မျောက်များက ဝူကွေ့ကို အတမ်း ဝင် ကုတ် ကြ သည်။ ဝူကွေ့ကလည်း ကျာပွတ်ဖြင့် တရစပ်ရိုက်သည်။ မျောက်များ ၏ လှုပ်ရှားမှုက ပေါ့ပါး မြန်ဆန်သော်လည်း ဉာဏ်ရည်တွင် ဝူကွေ့ကို မမှီပါချေ။

ဝူကွေ့ သူ့ထံခုန်ဝင်လာသော မျောက် တစ် ကောင် ကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ဟန်ပြသည်။ ထိုမျောက်က ကျာပွတ်ကိုသာ အရံ့ဆောက်နေပြီး ရှောင်သည်။ ဝူကွေ့ ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် ထိုမျောက်၏ရင်ဘယ်ကို အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ဘုံး...’

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

(၂) ဒုက္ခိတဂိုဏ်း

ဝူကွေ့သည် ကျာပွတ်သိုင်းတွင် ထူးချွန်သူ ဖြစ်၏။ သူ့ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်က ပြင်းတန်သည်နှင့်အမျှ ပညာအားလည်း ပါလှသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသမားပင်လျှင် သူ၏ရိုက်ချက် ကို လွတ်အောင်မရှောင်နိုင်ချေ။

မျောက်များကမူ ပို၍လျင်နေသည်။ သူ၏ရိုက်ချက်ကို လွတ် အောင် ရှောင်နိုင်ကြသည်။ ဝူကွေ့ အံ့ဩသွားပြီး မျောက် များကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထား ရဲတော့ချေ။

‘ကွ...ကွ...ခွ...ခွ...ခွ...’

မျောက်များက မာန်ဖီပြီး ဝူကွေ့ထံ ခုန်ဝင်လာကြပြန် သည်။ ဝူကွေ့ ရှောင်တိမ်းရင်း ကျာပွတ်ဖြင့် တရစပ်ပြန်ရိုက် သည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

ကွ

ထိုမျောက်ပြင်းထန်သောခိုက်ချက်မိပြီး ပေနှစ်ဆယ်ကျော် ခန့် လွင့်သွားသည်။ မြေပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာကျပြီး အသက် ပျောက်သွားသည်။

မျောက်တစ်ကောင်ကို သတ်လိုက်နိုင်သဖြင့် ဝူကွေ့ စိတ် အားတက်ကြွလာသည်။ မျောက်များကို တရကြမ်းပြန်တိုက် သည်။ သူ့လက်ချက်ဖြင့် မျောက်တစ်ကောင် ခြေတစ်ဖက် ပြတ်သွားပြန်သည်။

ထိုစဉ် မျောက်အော်သံလိုလို၊ လူ့အော်သံလိုလို ဝူးရှသော အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအသံ ပေါ်လာသော အခါ မျောက်များက ဝူကွေ့ အား ဗရမ်းပတ်စေတိုက်ခိုက်ကြတော့ဘဲ အကွက်စေ့စေ့ တိုက်ခိုက်လာကြသည်။ ထူးခြားသောအော်သံ စာ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဝူကွေ့ မျောက်များကိုတိုက်ခိုက်ရင်းမှ အော်သံထွက်ပေါ် နေရာသို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ အသံပြုနေသူမှာ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းမပျိုလေးဖြစ်ကြောင်း မြင်ရသည်။ ထိုမိန်းမပျို လေးက မျောက်များကို ညှန်ကြားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြင်ရ သည်။ ထိုမိန်းမပျိုလေးက မျောက်များကို ညှန်ကြားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ဝူကွေ့ ဒေါ်ပူသွားသည်။

ဝူကွေ့ ဒေါ်ပူပူဖြင့် သူ့အနီးသို့ရောက်လာသည့် မျောက် တစ်ကောင်ကို ကျားပွတ်ဖြင့် အားကုန်ရိုက်ချသည်။ ထိုမျောက်

က ဘေးသို့ခုန်ရှောင်သွားသည်။ အခြားမျောက်တစ်ကောင်က ဝူကွေ့ထံ လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်ပြီး ကုတ်ဆွဲသည်။ ဝူကွေ့ ဝပ်ချပြီး မြေထွင်ဖို့ခွင့်ရှောင်လိုက်ရသည်။ သူ့အင်္ကျီ စုတ်ဖြို သွားသည်။

ဝူကွေ့ ချက်ချင်း ပြန်ရန်ထသည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် မိန်းမပျိုလေးထံမှလည်း ထူခြားသော အော်သံ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။ မျောက်များ ထပ်ရောက်လာပြီး ဝူကွေ့ အား ဝိုင်းတိုက်ကြပြန်သည်။ ဝူကွေ့ ကျားပွတ်တစ်ချောင်းနှင့် မလုံလောက်သောအပြင် ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ကြိုးခွေကိုဖြုတ်ယူကာ ကြိုးခွေနှင့် ကျားပွတ် ကို တရစပ်ဝှေ့ယမ်းလျက် မျောက်များအား တိုက်ခိုက်သည်။

မျောက်များက သွက်လက်စွာရှောင်တိမ်းသည်။ စနစ်တကျ ပြန်တိုက်သည်။ ဝူကွေ့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ထိရောက်ခြင်း ရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ခုခံရှောင်တိမ်းနေရသဖြင့် ဝူကွေ့ ထိတ်သန့် စိုးရိမ်လာသည်။ ချွေးပျံ့လာသည်။ မျောက်များ၏ လက်ချက် ဖြင့် မိမိသေလိမ့်မည်ဟု တွေ့မိလာသည်။

ဝူကွေ့ မျောက်များနောက်ဆုတ်သွားစေရန် ကျားပွတ်နှင့် ကြိုးခွေကို တရကြမ်း လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ မျောက်များ နောက်ဆုတ်သွားစဉ် လှည့်ပြေးမည်ပြုသည်။

‘ထွက်ပြေးလို့ရမယ် မှတ်သလား’

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းမပျိုလေး အော်ပြောပြီး ထူးခြားသော အသံကို ပြုပြန်သည်။ မျောက်လွဲကျော်တစ်အုပ် အော်ဟစ်၍ လစ်ကိုင်းများကို ခုန်လွှဲကာ ရောက်လာကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ မျောက်လွဲကျော်က ပါးစပ်ကို ဖလှယ်၍ ခုန်ဝင်လာပြီး ဝူကွေ့၏ ညာလက်မောင်းကို ကိုက်မည်ပြုသည်။

ဝူကွေ့ ကတိုက်စခိုက် ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုမျောက်လွဲကျော်က တကယ်တိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ဟန်ပြုလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဝူကွေ့ ရှောင်ပေးသောအခါ ကျောပြင်ကို လက်ဖြင့်ကုတ်ဆွဲသည်။

‘အား....’

ဝူကွေ့ မရှောင်သဘဲ ကျောပြင်တွင် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ဝူကွေ့ လှည့်စွာနားကျပ်သွားသည်။ ထိတ်လန့်သွားသည်။ မျောက်လွဲကျော်၏ ပရိယာယ်ကို သူမသိ၍ ခံလိုက်ရချေပြီ။ ဤအတိုင်း ဆို မလွယ်တော့ဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် လည်စင်း၍ အသေမခံလိုသဖြင့် အစွမ်းကုန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက် နေရသည်။

‘ညီမလေး ကျန်းမင်ရှန်ရယ်....’

မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် မိန်းမပျိုလေးက မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းဖြင့် မျက်နှာထားတင်းမာနေသော မိန်းမပျိုလေးအား ညင်သာစွာ

ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ပြောရပ်မှ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသော မျောက်ကလေးကို ဆေးထည့်ကာ ပတ်တီးစီးပေးနေသည်။

မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကျန်းမင်ရှန်ဆိုသော မိန်းမပျိုလေးက မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီးမှ....

‘ကျင့်ကျင့် သေသွားပြီ၊ အုအု ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရသွားပြီ၊ ပြန်လျော်ပေးမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်....’

သူမက ပြောပြီး ထူးခြားသော အသံဖြင့် အော်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ၏ အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဝူကွေ့ အား ဝိုင်းတိုက်နေသည့် မျောက်အားလုံး မတိုက်ကြတော့ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ ယခုမှ ဝူကွေ့လည်း အသက်ရှူချေခင် သွားကာ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမင်ရှန်က ဝူကွေ့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျင့်ကျင့်နဲ့ အုအုကို ပြန်လျော်ပေး....’

ဝူကွေ့ တောဝေသွားပြီး....

‘ကျင့်ကျင့်နဲ့ အုအု ဟုတ်လား.... ဘယ်သူတွေလဲ.... ငါမသိဘူး....’

သူမက သေသွားသော မျောက်နှင့် ဒဏ်ရာ ရထားသော မျောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

‘သူ့နာမည်က ကျင့်ကျင့်၊ ရုဇီလက်ချက်ကြောင့် ကျင့်ကျင့် သေသွားပြီ၊ မိမိမှာ အုအုလဲ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားပြီ’

ကျင့်ကျင့်နှင့် အုအုဆိုသည်မှာ မျောက်နှစ်ကောင်၏ နာမည် ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော ဝူကွေ့ ရယ်ချင်သွားသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မျောက်များအာ လုံး နာမည်ကိုယ်စီ ရှိနေကြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။ သူမက သူ့ ပတ်ပတ်လည်၌ဝိုင်းထားသော မျောက်များကို လေ့မလဲနှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

‘နှင့်မျောက်တွေကို ခပ်ဝေးဝေး သွားခိုင်းလိုက်ပါဦး’

မိန်းမပျိုလေးကျန်းမင်ရှန်က ထိခြားသောအသံ ပြုလိုက် ထည်။ မျောက်များအားလုံး တစ်ကောင်မကျန် ထွက်သွားပြီး ကောအုပ်ထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ဝူကွေ့က ကျန်းမင်ရှန်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူမက လှလည်းလှသည်။ အသက်လည်း ၁၇-နှစ်ခန့်သာ ရှိပေလိမ့် ဦးမည်။ သူမက အော်ပြောသည်။

ကျန်းမင်ရှန်စာပေ

‘ရှင်...ပေါက်ကရတွေ ကြံစည်ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ သေ ချင်းဆိုးနဲ့ သေသွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ မျောက် နှစ်ကောင်ကို လျော်ပေး’

‘သေသွားတဲ့မျောက်ကို ဝါကဘယ်လို လျော်ရမှာလဲ’

‘ဒါ... ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မသိတာက ရှင်...လျော်ပေး ဖို့ပဲ’

ဝူကွေ့သည် ဉာဏ်ကောင်းသူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်... ကြံရာမရဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကိုတပြစ်ပြင်းကုတ်သည်။ မျက်နှာ သွယ်သွယ်နှင့် မိန်းမပျိုလေးက ဝူကွေ့အမှုအရာကို ကြည့်ပြီး ကရုဏာဖြစ်လာသည်။ ကျန်းမင်ရှန်ကို ပြောသည်။

‘ကဲ...ဝါညီမလေး-ကျန်းမင်ရှန်ရယ်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါ စေတော့၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့...’

ကျန်းမင်ရှန်က မျက်ခစမ်းထိုးလိုက်ပြီး...

‘မေချုပ်ရိဖိန်က သူ့ဘက်က ဘာဖြစ်လို့ ကာကွယ်နေ တာလဲ’

မျက်နှာသွယ်သွယ်ဖြင့် ‘ချုပ်ရိဖိန်’ ဆိုသော မိန်းမပျိုမှာ အသက် ၂၀-ခန့်ရှိပြီး အရပ်မြင့်သည်။ တောတိုင်း ဖွံ့သွား သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။

ကျန်းမင်ရှန်စာပေ

ဝူကွေ့သည် မိမိဘက်က ဖေးဖေးမမ ဝင်ပြောသော
ချုပ်ရိဖိန်အား အားကိုး အားထား ဖြစ်သွားတာ လက်ဖမိုး
နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ ခါးကိုင်းပြီး ပြောသည်။

‘ငါ့နာမည် ဝူကွေ့လို့ခေါ်ပါတယ်၊ နဇီနာမည်ကိုသိခဲ့ဖူး
ရှိလား...’

သူ၏ကျောပြင်က မခံမရပ် နိုင်လောက်အောင် နာကျင်
သွားသဖြင့် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ အော်လိုက်မိ
သည်။ မျှောက်လွှဲကျော် ကုတ်ထားသော ဒဏ်ရာမှ နာကျင်
သွားခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုလေး-ချုပ်ရိဖိန် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

‘ကျွန်မနာမည် ချုပ်ရိဖိန်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်မရဲ့
ပညာသင်တန်းညီမလေး-ကျန်းမင်ရှန်ပါ၊ ရှင်လဲ တော်တော်
ထိသွားတာကိုး....’

‘သူမက ဆေးတစ်ပုလင်းကို ထုတ်ပြီး ဝူကွေ့ထံ ပစ်ပေး
သည်။’

‘ဒီဆေးကိုလိမ်းလိုက်ရင် သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်’

ဝူကွေ့ ဆေးရသော်လည်း ဒဏ်ရာက ကျောပြင်မှာ ဖြစ်
နေသဖြင့် လိမ်းရခက်နေသည်။ ထိုကြားထဲ ကျန်းမင်ရှန်က
ပြောလာပြန်သည်။

ကျော်မိုးသိန်းစာပေ

‘ရှင်....ကျွန်မမျောက်ကိုပြန်လျှော်မလား-မလျှော်ဘူးလား၊
ဒါပဲပြော’

ဝူကွေ့ စိတ်တိုသွားသည်။

‘နဇီမျောက်လဲ ထိသွားတယ်၊ ငါလဲ ဒဏ်ရာတော်တော်
ရသွားတာပဲ၊ ငါဒဏ်ရာကိုကော ပြန် ကောင်း သွား အောင်
နှင်လုပ်ပေးနိုင်မလား’

ကျန်းမင်ရှန်က ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။
ဝူကွေ့ ရှိမဲ့နေသဖြင့် သူ၏ အကျည်းတန်လှသော မျက်နှာနှင့်
ပုပျပ်ပျပ်ကိုယ်လုံးက ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ ဝူကွေ့ပုံပန်း
ဆဏ္ဍာန်ကိုကြည့်၍ ကျန်းမင်ရှန် ပြုံးမိသည်။

‘ရှင်က အရုပ် ဆိုရတဲ့ အထဲ ကျောက်ပေါက်မာတွေလဲ
ရှိသေးတယ်၊ ခြေတစ်ဖက်လဲ နာနေတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့....
ရှုစို့ကိုသနားစိတ်နဲ့ ကျွန်မခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်’

ကျန်းမင်ရှန်စကားကြောင့် ဝူကွေ့ ရှက်သွားသည်။ ခေါ
လည်း ပူသွားသည်။

‘ဘာလဲ....နှင်က ငါ့ကို လှောင်တာလား၊ ယတ္ထိရှိရင်....
ရွှေတိုးခဲ’

ကျော်မိုးသိန်းစာပေ

'ကျွန်မက အမှန်အတိုင်းပြောတာ၊ ဒါမှရှမ်းမကျေနပ်ရင်လဲ ကျွန်မအကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့'

ကျန်းမင်ရှန် ပြောပြောဆိုဆို ဝူကွေ့ထံခုန်ဝင်၍ရိုက်သည်။ သူမ၏လှုပ်ရှားမှုက မြန်ဆန် သွက်လက် လှ သဖြင့် ဝူကွေ့ ရှောင်ရခက်သွားသည်။ ချပ်ရိဖိန် လှစ်ခနဲရောက်လာပြီး ဝူကွေ့ ရှောင်ရခက်သွားသည်။ ချပ်ရိဖိန် လှစ်ခနဲ ရောက်လာပြီး... ဝူကွေ့ ကိုတုန်းလိုက်သဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်ရိုက်ချက်မှ လွတ်သွားသည်။

'ညီမလေးကလဲ တယ်စိတ်ဆတ်တာကိုး... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့'

ချပ်ရိဖိန်က ကျန်းမင်ရှန်ကိုပြောသကဲ့သို့ ဝူကွေ့ကိုလည်း ဆေးခင်းပန်စကားပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မညီမလေးက ငယ်ပါသေးတယ်၊ ပြောမှား ဆိုမှား ရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဆေးဆေးဆေးဆေး ထိုင်ပါဦး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မေးစရာရှိလို့'

ဝူကွေ့ စိတ်ပြလွှားပြီး ကျောက်တုံး တစ် တုံး ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ချပ်ရိဖိန်က ဝူကွေ့ လက်ထဲမှ ဆေးပုလင်းကို ပြန်ယူသည်။

'ကျွန်မပဲ ရှင်ဖယ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပါမယ်'

ကျန်းမင်ရှန်အိန္ဒိယ

ဝူကွေ့ ချပ်ရိဖိန်ကို ပိုပြု ကျေးဇူးတင်သွားသည်။

'နင်သိချင်တာရှိရင် မေးပါ'

ချပ်ရိဖိန် မမေးသေးဘဲ ဝူကွေ့ ကျောပြင်မှ ဒဏ်ရာကို ဆေးလိမ်းပေးသည်။ ဧကန်နှင့် သက်သေသို့ သက်သာ ရှိသွားသဖြင့် ချပ်ရိဖိန်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ကျန်းမင်ရှန်ကိုလည်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကျန်းမင်ရှန်လည်း စိတ်ပြေသွားသည်။

ချပ်ရိဖိန်မေးသမျှကို ဝူကွေ့ ကောင်းမွန်စွာ ပြောသည်။

'ရှင်... ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ'

'နံပါတ်တစ်အစ်ကိုကြီး ခိုဝံးလို့ ရောက်လာတာပါ'

'နံပါတ်တစ်အစ်ကိုကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ'

'နံပါတ်တစ် အစ်ကိုကြီး မှာ နာမည် မရှိပါဘူး၊ ဘယ်ဘက် လက်လဲ ပြန်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သံမဏိလက်အတူကို တော့ တပ်ထားတယ်၊ သံချောင်းလက်တွေကို ကွေ့ ချို၊ လျှော့ ချိုလုပ်လို့ရတယ်၊ သိုင်းပညာလဲ သိပ်ထက်မြက်တယ်၊ ညာဘက် လက်မှာလဲ လက်ချောင်းသုံးချောင်းပဲ ရှိတယ်၊ အသက် (၆၀) လောက်ရှိပြီ သူ့ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေက တစ်တောင်နီးပါးလောက်

ကျန်းမင်ရှန်အိန္ဒိယ

ရှည်တယ်၊ ကွေ့ကောက်နေတယ်၊ အဝေးကကြည့်ရင် နဂါး
တစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို သိုင်းလောကသား
တွေက နဂါးမုတ်ဆိတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်'

ဝူကွေ့ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။ ကျန်းမင်ရှန် ပြုံး
လိုက်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

'ဒါဆို ရှင်ရဲ့ နံပါတ်တစ်အစ်ကိုကြီးလဲ ရှင်လိုပဲ ရှင်ဆိုးမှာ
ပဲပေါ့နော်'

ဝူကွေ့ မျက်နှာဖျက်သွားပြီး သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ပြန်ပြော
သည်။

'မင်းက တစ်ဘက်သားကို တော်တော်ကဲ့ရဲ့တတ်ပါလား။
ဝင်္ဇီလိုက်မှာကို မကြောက်ဘူးလား၊ ငါတို့ရဲ့ နံပါတ်တစ်အစ်ကို
ကြီးက တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အနောက်ပြည်နယ်မှာဆိုရင်
နာမည်သိပ်ကြီးတယ်၊ ငါတို့ထက်လဲ သိုင်းပညာ အများကြီး
ပိုတော်တယ်၊ နင်မို့လို့ သူ့ကိုကဲ့ရဲ့စကား ပြောရဲတယ်၊ ငါ
ပြောပြမယ်၊ ငါတို့ဂိုဏ်းထဲမှာ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ခုနစ်ယောက်
ရှိတယ်၊ ငါက သိုင်းပညာညံ့လို့ ခုနစ်နေရာပဲ ရတယ်၊ တို့
ဂိုဏ်းဟာ အနောက်ပြည်နယ်မှာဆို နာမည်အကြီးဆုံး သိုင်း
ဂိုဏ်းကြီးပဲ၊ ဒုက္ခိတဂိုဏ်းဆိုရင် မသိတဲ့လူ မရှိဘူး'

'ဒုက္ခိတဂိုဏ်း ဟုတ်လား၊ ခစ်...ခစ် နာမည်ကြီးကလဲ
ရယ်စရာဆောင်းလိုက်တာ ခစ်...ခစ်...ခစ်...ခစ်'

ကျန်းမင်ရှန် ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့် အလား
ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ဝူကွေ့ ပိုပြီးဒေါက်နဲသွား
သည်။

*

ချုပ်ရိဖိန်ကမူ အတွေးအခေါ် ကောင်းသည်။ ဝူကွေ့၏
ရှုပ်သွင်းနှစ် ခြေထောက်တစ်ဖက် နာနေသည်ကို မြင်ထားသဖြင့်
ဒုက္ခိတဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင် ခုနစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခိတ
များချည်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

သူမကပြုံး၍....

'စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင် ညီမလေးက ကလေးစိတ် မပျောက်သေး
လို့ပါ၊ ရှင်တို့ ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကို ကျွန်မစိတ်ဝင်စားပါတယ်၊
ဆက်ပြောပါဦး'

ဝူကွေ့လည်း စိတ်အေးထက်သန်စွာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

ကျော်စိုးထိန်းစာပေ

'တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ဒုတိယ ခေါင်းဆောင်က မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး
ကန်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ အသက်မကြီးသေးဘူး။ သူ့ကို
လူတွေက မျက်ကန်းသခပ်မလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ရုပ်လဲချော
တယ်။ သိုင်းပညာလဲ သိပ်ခတ်တယ်။ နံပါတ်လေး ခေါင်း
ဆောင်ကတော့ တစ်ခေါင်းလုံး အနာတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။
တစ်ကိုယ်လုံးလဲ အမာရွတ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်'

ကျန်းမင်ရှန် ဖြတ်မေးသည်။

'သူ့နာမည်က ဘယ်လို ခေါ်သလဲဟင်'

ဝူကွေ့က ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် ပြောပြသည်။

'သူ့မှာ နာမည်မရှိပါဘူး။ လူတွေကတော့ သူ့ကို မေ့ခက်
နာကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်'

'မျောက်နံ့ကြီး ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား'

ကျန်းမင်ရှန် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြန်သည်။ ဝူကွေ့ ကျန်း
မင်ရှန်ကို ဥပေက္ခာ ပြုထားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

'တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် ခုနစ်ယောက်လုံး ငါအပါ
အဝင် ဒုက္ခိတတွေချည်းပဲ။ ဂိုဏ်းသား၊ သုံးထောင်ကျော်ဟာလဲ
ဒုက္ခိတချည်းပဲ။ တစ်ချို့က ပြေပြတ် လက်ပြတ်၊ တစ်ချို့က
မျက်ကန်း၊ တစ်ချို့က ဆွဲအ နားမကြား၊ ဒါကြောင့်လဲ တို့ရဲ့

ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခိတဂိုဏ်းလို့ နာမည်ပေးထားတာပေါ့။ ဒုက္ခိတ
ဘဝရောက်တဲ့ လူမှလဲ တို့ဂိုဏ်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရှိတယ်။ ငါတို့
ဒုက္ခိတဂိုဏ်းက သိုင်းကွက်တွေဟာ လူကောင်းတွေ အသုံးပြု
တဲ့ သိုင်းကွက်မျိုးတွေနဲ့ လုံးလုံးမတူဘူး။ ဒုက္ခိတအတွက် သီး
သန့် တီထွင်ထားတဲ့ သိုင်းကွက်တွေ'

'မသန်မစွမ်းနဲ့ ဒုက္ခိတ ဖြစ်နေရင်လဲ အေးအေးဆေးဆေး
နေကြဖို့ ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ဒုက္ခိမရှိ ဒုက္ခိရှားပြီး တားဖြစ်
လို့ ဂိုဏ်းတွေတာတွေ ထောင်ရတာလဲ'

ကျန်းမင်ရှန် ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် ဝူကွေ့ ဒေါပူသွားပြန်
သည်။ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'လူကောင်းတွေဆိုရင် လူတွေက အနိုင်ကျင့်ချင်ကျင့်မယ်။
ငါတို့ဒုက္ခိတတွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ အနိုင် မကျင့်ဘူး။ ဒါ
ကြောင့် တို့က ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား... တစ်ပန်း သာနေလို့
ဂိုဏ်းထောင်တာပေါ့'

ချပ်ရီဖိန့် ဖြတ်မေးသည်။

'ရှင်က ဒီကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတယ်ဆိုတာ ပြော
ပါဦး။ အမှန်အတိုင်းပြောနော်'

'ငါလိမ်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ နံပါတ်တစ်...
အစ်ကိုကြီးက တို့ကို ဒီမှာ ရွေးပျောက်ပုသယ်ကောင် အဖမ်း

ခိုင်းလိုက်လို့ နောက်လာတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နင်တို့တွေ ကူညီ
ပါလား။’

ကျန်းမင်ရှန်၏ မျက်နှာထား တစ်မူဟုတ်ချမ်း တင်းမာ
ခက်ထန်သွားသည်။ ပြီးနေသောချပ်ရိဖိန်၏မျက်နှာပင် တင်း
မာသွားသည်။

‘ဒီလူဟာ လူဆိုးပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ကျန်မပြောခဲ့တာ မှန်နေပြီ
မဟတ်လားမမ၊ ရှင်တော်တော်သတ္တိအောင်းပါလား။’

ကျန်းမင်ရှန် ဒေဝါသတကြီးဖြင့်ပြောပြီး ဝူကွေ့ထံခုန်ဝင်၍
လက်ဝါဖြင့်ချိတ်ချသည်။ ဝူကွေ့ကမန်းကတန်းရှောင်လိုက်ရ
သည်။ သူက ကျန်းမင်ရှန်၏ လက်ကို ဖမ်းချုပ် ကိုင်လိုက်ပြီး
ဒေဝါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။

‘နင်က အာဖြစ်လို့ ငါကို ချိတ်ရတာလဲ’

ကျန်းမင်ရှန် ဆောင်ရွန်းလိုက်ရာ ဝူကွေ့ဖင်ထိုင်လျက်ကျ
သွားသည်။

ကျန်းမင်ရှန် ဒေဝါသတကြီးဖြင့်ပြောသည်။

‘ရှင်... တော်တော်လူဝါးဝတ်လူပါလား။ ရှင်မို့လို့ ကျန်မ
တို့ရဲ့ ရွေးချောက်ပုံတွေကို ခိုပို့စိတ်ကူးရတယ်။ ရှင်က ဘယ်သူ့
အားကိုးနဲ့ ဒီလောက်သတ္တိ ကောင်းနေတာလဲ’

ဝူကွေ့ ထ-ရပ်ပြီး မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဝမ်စန်းတောင်ကို နင် ပိုင်တာလား။ ဒီတောင်မှာ ရှိတဲ့
မျောက်တွေကို ဘယ်သူ့မဆို ဖမ်းပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ငါကတော့
လိုချင်တဲ့မျောက်လို ရအောင်ဖမ်းမှာပဲ’

‘ဖမ်းဦး’

‘ဘိုး...’

‘အွန်’

ကျန်းမင်ရှန် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဝူကွေ့ကို လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် ချိတ်သည်။ ဝူကွေ့ လက်တစ်ဖက်ကိုသာ ဖယ်နိုင်ပြီး
ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ချိတ်မိကာ ဖင်ထိုင်လျက်
ကျသွားသည်။

(၃) . ပရိယာယ်သုံးရခြင်း

‘ရှင်...ဒီတောင်ပေ...က မြန်မြန်ထွက်သွားရင်ကောင်မယ်၊
နို့မို့...ရှင်ကို ကျွန်မ သတ်မိလိမ့်မယ်’

ကျန်းမင်ရှန် ဒေါ်သ တကြီးဖြင့် ပြောသည်။ သဘော
ကောင်းလှသော ချစ်ရိဖိန်ကလည်း အေးစက်စက် လေသံဖြင့်
ပြောသည်။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်ကို ကျွန်မ ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး၊ ဒီက ရှင်မြန်မြန် ထွက်သွားပါ’

ဝူကွေ့သည် ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချစ်ရိဖိန်တို့ကို မယှဉ်နိုင်မှန်း
သိသည်။ သူ့ထက်အသက်ငယ်သော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို
အလျော့ပေးရမှာလည်း ခက်နေသည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာစီ

‘ရွှေမျောက်ပုလွေကို နှစ်ကပိုင်လို့လား’

ဝူကွေ့ ပြောရင်း ထ ရပ်ကာ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ဖြင့်
ကျန်းမင်ရှန်ကို ရိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် ခေးရှည်ဖြင့် ရိုက်
ဖယ်ရာ ကျာပွတ်က ထမ်းကြောင်းလှဲသွားသည်။

‘နေကြပါဦး...ရပ်ကြပါဦး’

အော်ပြောရင်း လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ ပြေး
ဝင်လာရင်း ကင်္ကျီသက်ကိုလည်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ အချိန်
အဟုန်ပြင်းသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန် ခေးကိုပြန်ရုတ်ပြီး နောက်သို့
ခုန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ထောက်လာသူမှာ လက်နှစ်ဖက်ပြတ်နေသော ကျူးကျလွန်
ဖြစ်၏။ သူသည် ဒုက္ခိတရိုက်၏ နံပါတ်သုံး ခေါင်းဆောင်
လည်း ဖြစ်၏။ သူ၏ သိုင်းပညာ စွမ်းရည်မှာ နံပါတ် ခုတ်
ဝူကွေ့ထက် များစွာသာလွန်သည်။

ကျန်းမင်ရှန်က ကျူးကျလွန်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး လေသံ
မ...မ...ဖြင့် မေ့သည်။

‘ရှင်က ဘယ်သူလဲ’

ကျူးကျလွန် ညှပ်သာ အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာစီ

'ငါ့နာမည် ကျူးကျလွန်ပါ။ ငါဟာ ဒုက္ခိဘ ဂိုဏ်းရဲ့ နံပါတ်သုံး ခေါင်းဆောင်ပါ။ ဒီနာမည်မှာ ငါရောက်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာလဲ ငါမြင်ပါတယ်။ ဝူကွေ့ဟာ ခေါင်းသိပ်မကောင်းပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ခုလို မဟုတ်ဘရုတ် စကားမျိုးတွေကိုလည်း ပြောတတ်တယ်။ သူ အပြောမတတ်တဲ့အတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်'

ချပ်ရီဖိနိုး ခပ်အေးအေးပင် ဝင်မေးသည်။

'ဦးတို့က ရွှေမျောက်ပုဂံဖမ်းဖို့ ရောက်လာကြတာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဆောင်ခေါင်းမကောင်းဘူးလို့ ပြောတာပေါ့'

ကျူးကျလွန် ပြန်ပြောပြီးမှ ဝူကွေ့ကို စိတ်ဆိုးဟန်ဖြင့် အော်ခေါ်ပြောသည်။

'နံပါတ်တစ်-အစ်ကိုကြီးက ငါတို့ကိုလွှတ်လိုက်တာ၊ ထိပ် တန်းသိမ်းပညာရှင်ကြီး-မြမာလာကို ဂါရဝပြုဖို့ လွှတ်လိုက် တာ မဟုတ်လား။ ဒါကို မင်း သိလျက်သားနဲ့ အာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးတွေကို မဟုတ်မဟတ်စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ။ ပြီးတော့... မိန်းကလေးတွေနဲ့လဲ ရန်ဖြစ်သေးတယ်။ ဒီအကြောင်း သာ အစ်ကိုကြီးသိသွားရင် ငါ ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရှင်းရမလဲ။ မင်းတော်တော်မိုက်တဲ့အကောင်'

ကျော်စိုး သိန်းစာပေ

ဝူကွေ့သည် ဉာဏ်နည်းသူပီပီ ကျူးကျလွန်၏ပရိယာယ်ကို မရိပ်မိချေ။ ထို့ကြောင့် ပြန်ပြောမည် ဖြစ်သည်။ ဝူကွေ့ အကြောင်းကိုသိနေသောကျူးကျလွန်က စကားမှားသွားမည် စိုးသဖြင့် ဦးဆောင်ပြောလိုက်သည်။

'မင်းဘာမှ ဆင်ခြေမပေးနဲ့၊ ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ ငင်းမှားတယ်။ ကောင်မလေးတွေကို မင်းပြန် တေခင်းပန် လိုက်'

ဝူကွေ့သည် ကျူးကျလွန်ကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် ကျန်းမင် ရှန်တို့ နှစ်ယောက်အား တောင်းပန်လိုက်ရတော့၏။

ကျန်းမင်ရှန်က ဇဝေဇဝါစိတ်ဖြင့် မေးသည်။

'ဦးတို့တွေ ရွှေမျောက်ပုတွေကို ဖမ်းဖို့လာတာ... တကယ် မဟုတ်ဘူးနော်'

ကျူးကျလွန် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ရွှေမျောက်ပု... ဟုတ်လား၊ ဒီလိုမျောက်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ ငါကြားထောင်မကြားဖူးဘူး။ မြင်ဖူးဖို့တော့ ဝေးရော... ရွှေ မျောက်ပုဆိုတာ တကယ်ပဲရှိလို့လား'

ကျူးကျလွန်၏ သဘောဆီအမူအရာက ကောင်းလွန်းလှ သဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့လည်း သံသယ မဖြစ် ကြ တော့ချေ။ ချပ်ရီဖိနိုးက မေးသည်။

ကျော်စိုး သိန်းစာပေ

‘ငြိက ကျွန်မတို့ရဲ့ဆရာ မြမာလာကို သိသို့လား’

ကျူးကျလွန်သည် ကျန်းမပ်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့ ဓားသိုင်း
လေ့ကျင့်စဉ်ကတည်းက ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သူမတို့
အသုံးပြုသော ဓားသိုင်းမှာ မြမာလာဓားသိုင်း ဖြစ်ကြောင်း
သိသည်။ ထိုဓားသိုင်းသည် လွန်ခဲ့သောအနှစ် ၂၀-ကျော်ကပင်
ကျော်ကြားခဲ့သော ဓားသိုင်းဖြစ်၏။ အထက်မြက်ဆုံး ဓားသိုင်း
ဟုလည်း သိုင်းလောကသားများ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

ထိုဓားသိုင်းကို မြမာလာတီထွင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ချေ။ တီထွင်သူ
သိုင်းပညာရှင်ကြီးထံမှ မြမာလာရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ထိုဓားသိုင်းဖြင့်ပင် မြမာလာ ကျော်ကြားခဲ့သည်။ သူမ၏
နာမည်သည် သိုင်းလောက၌ ဟိုလေးဘကျော်ကျော် ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ထိုကဲ့သို့ နာမည်ကျော်ကြားနေစဉ်မှာ သိုင်းလောကမှ
ဇာတ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မြမာလာသည် သူမ၏
ခပ်ပွန်း ‘ကျွန်း’ အမျိုးအနွယ်နှင့်မသစ်မမြတ်ဖြစ်သောကြောင့်

သိုင်းလောကမှ ဇာတ်မြုပ်သွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အားလုံးက
ယူဆနေကြသည်။

ယခုမှ ကျူးကျလွန်သည် မြမာလာ ဓားသိုင်းကို မြင်ပြီး
ဤနေရာ၌ မြမာလာ နေထိုင်ကြောင်း တွက်မိသည်။ စိတ်
အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်သွားရသည်။ မြမာလာသာ ရှိနေ
ပါက မိမိတို့အနေနှင့် ရွှေမျောက်ပုကိုဖမ်းနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့
ကြောင်းလည်း တွက်ဆမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပရိယာယ်
သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချပ်ရိဖိန်၏အမေးကို ကျူးကျလွန်က အဆင်ပြေအောင်
ပြန်ပြောသည်။

‘နင့်ဆရာက တို့ဒုက္ခတိုက်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ နင်တို့
သေဘူးလား၊ ဒါကြောင့် တို့ဂိုဏ်းချုပ်က နင့်ဆရာကို ဂါရဝ
ပြုပြီး လက်ဆောင်ပေးဖို့ တို့ကို လွှတ်လိုက်တာပါ။ ဟောဒီ
ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ လက်ဆောင်တွေ ပါ-ပါတယ်။ တို့ကို
နင့်ဆရာဆီ လိုက်ပို့ပါလား’

ချပ်ရိဖိန် အဟုတ် ထင်သွားသည်။ အားတုံအားနာဖြင့်
ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်းမဆရာက ခရီးထွက်သွားပါတယ်ရှင်’
ကျော်မိုးဆိန်းစာပေ

ကြားရသည့် စကားကြောင့် ကျူးကျလွန် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည့် အမှုအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဟင်...ခရီးထွက်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို...ငါတို့တွေ လာရကျိုးမနပ်တော့ဘူးပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး’

ချပ်ရိဖိန်က....

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား...ဦးတို့ယူလားတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ထစားခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်မဆရာပြန်လာရင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်ပါမယ်’

နင်ပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းက အရေးကြီးတယ်၊ နင့်ဆရာ လက်ထဲကို ကိုယ်တိုင်အပ်ရမယ်လို့ ငါတို့ကိုက်ချုပ်-အစ်ကိုကြီးက သေသေချာချာ မှာလိုက်တာ ခက်စာယ်’

ချပ်ရိဖိန်လည်း ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ကျန်းမင်ရွှန်အား ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆွဲခေါ် သွားကာ နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။ ခဏနေမှ ပြန်လျှောက်လာကြပြီး ချပ်ရိဖိန်က ပြောသည်။

ကျော်ရိုးသိန်းစောစော

‘ဒီကို သူစိမ်းရောက်မလာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ရှိသွားပါပြီ၊ ဆရာကလဲ ဘယ်သူစိမ်းမှ အဝင် မခံရဘူးလို့ ကျွန်မတို့ကို သေသေချာချာ မှာပါတယ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းမထားခဲ့ချင်လဲ နေပါ၊ ဦးတို့တော့ ပြန်ကြပါ’

‘နင့်ဆရာက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ၊ ငါတို့ စောင့်လို့ မဖြစ်ဘူးလား’

‘ဒါတော့ ကျွန်မတို့မပြောတတ်ဘူး၊ ဦးတို့ကို စောင့်ခိုင်းရအောင်လဲ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်မှန်းမသိတော့ ခက်စာယ်’

ကျူးကျလွန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမှုအရာဖြင့် လက်ဖြင်းချလိုက်ကာ....

‘အင်း...တို့တွေ အပင်ပန်းခံလာရကျိုးမနပ်တော့ဘူးပေါ့၊ နောက်တစ်ခေါက် ဒီကို ပြန်လားနိုင်ဖို့ဆိုတာလဲ မလွယ်ဘူး၊ အေးလေ...ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ’

ကျူးကျလွန် စိတ်မချမ် မြေစွာဖြင့် ဝူကွေ့ကိုလှည့်ပြောသည်။

‘ကဲ ညီလေး...ပြန်ကြပါစို့ကွာ၊ အစ်ကိုကြီးက ငါ့ကို အပြစ်တင်ရင်လဲ မင်းက အကျိုးအကြောင်းပိုင်းပြောပါ’

ကျော်ရိုးသိန်းစောစော

ကျူးကျလွန်အမှုအရာကိုကြည့်ပြီး ချုပ်ရိပ်နိဒါန်းအားနာသွားသည်။ သူမက ကျန်းမင်ရှန်နှင့် တီးတိုး တိုင်ပင်သည်။ ပြီးမှ ကျူးကျလွန်ကိုပြောသည်။

‘ဦးတို့က ကျွန်မအရာကို ဝါရဝပြုဖို့ ခရီးအဝေးကြီးက တပင်တပန်းလာကြတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဥပေက္ခာပြုလို့လဲ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက်နေပြီး စောင့်ကြည့်ချင်ကြည့်ပေါ့၊ ဒီကြားထဲဆရာပြန်ရောက်လာရင်လဲ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ မရောက်လဲ အပြင်ရောက်အောင် ကျွန်မတို့ လိုက်ပို့ပါမယ်’

သူ့အကြံအစဉ်အားသဖြင့် ကျူးကျလွန် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘အေးကွယ်...တူမတို့ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်လဲ တစ်ပတ်လောက်တော့ စောင့်ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်’

ကျန်းမင်ရှန်တို့လည်း ကျူးကျလွန်တို့အား အိမ်ကလေးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကျန်းမင်ရှန်တို့က ဧည့်ဝတ်ကျောအောင် ဧည့်ခံကြသည်။ ကျူးကျလွန်တို့ကလည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင်ပြောဆိုကြသည်။

ဒုတိယမြောက်နံနက်ခင်းတွင် ကျူးကျလွန်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲ၌ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။ ကျူးကျလွန် အပြောကောင်းသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန် ယုံကြည်နေပြီဖြစ်၏။

ချုပ်ရိပ်နိဒါန်းက နံနက်စာချက်ပြုတ်နေသဖြင့် မီးပိုဆောင်ထိရောက်နေသည်။ ကျူးကျလွန်က ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

‘စကားမစပ်... ငါ့တူမကို မေးရဦးမယ်၊ တူမတို့ ပြောတဲ့ ရွှေမျောက်ပုဆိုးတစ်ကပ်ပဲရှိသလား၊ ရွှေမျောက်ပုအကြောင်း ပြောပြပါလား’

ကျန်းမင်ရှန်က သံသယမဖြစ်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

‘ရွှေမျောက်ပုဟာ ကြောင်တစ်ကောင် အရွယ်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အမွှေးတွေက ရွှေရောင်တောက်နေတယ်၊ ရှည်လဲရှည်... ထူလဲထူလဲ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးနေတယ်၊ သိပ်လှတယ်၊ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ သတ္တဝါပါပဲ’

‘ဦးတို့ ဒီရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ၊ တခြားမျောက်တွေတို့ပဲ တွေ့တယ်၊ တူမပြောတဲ့ရွှေမျောက်ပုမျိုး တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရပါလား’

‘သူတို့ကို ကျွန်မတို့က ဂုဏ်မာထားတာ၊ သူစိမ်းကိစ္စရင် သိပ်ကြောက်တယ်၊ သူတို့ကို ပွပ်သပ်ပေးရင်တော့ မကြောက်’

ကျန်းမင်ရှန်က

တော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ကိုတော့ ချစ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ကို မြင်တာနဲ့ ပြေးလာတာပဲ၊ တကယ်ကိုချစ်စရာကောင်းတယ်

‘တကယ်ကို ထူးခြားတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ၊ ဦးတို့ မြင်ဖူးချင် လိုက်တာ၊ ဦးတို့ကိုလိုက်ပြပါလား’

‘လိုက်တော့ပြချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

ကျန်းမင်ရှန် စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်ပြီး တွေ့ဝေ နေသည်။

‘ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်သလဲ တူမရဲ့’

‘ရွှေမျောက်ပုတွေက နှစ်ဆယ်နှစ်ကောင်ပဲရှိတယ်၊ ကျန်မရဲ့ ဘိုးဘိုး-ကျန်းချင်းချူ ထားခဲ့တာလို့ မေမေက ပြောတယ်၊ အခိုးခံရမှာစိုးလို့ မေမေက နဂါးလိုက်ဂူထဲမှာ ထည့်ထား တာ၊ မျောက်ဝံနဲ့မျောက်တွေကိုလဲ ဂူပြင်မှာ အစောင့်ချထား တယ်၊ ရွှေမျောက်ပုတွေကို ဝင်ခိုးချင်ရင်ဟောင် ဂူပြင်က မျောက်တွေကို ကျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဦးတို့က ရွှေမျောက်ပုကို မမြင်ဖူးလို့ ကြည့်ချင်တာပါ၊ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး၊ အပန်းမကြို ရင်တော့ လိုက်ပြပါ တူမရယ်’

ပထမ ကျန်းမင်ရှန် အင်တင်တစ်လုပ်နေသေးသည်။ ကျူး ကျလွန်အလည်း အောက်ကျပြီးတောင်းပန်သည်။ နောက်ဆုံး

ကျော်စိုးထိန်းစာစီ

ကျန်းမင်ရှန်က မနက်စာစားပြီး လိုက်ပြပါမည်ဟု ကတိပေး သည်။ ကျူးကျလွန်ကလည်း ချစ်ရိဖိန်သိလျှင် ကန့်ကွက်မည် စိုးသဖြင့် သူမကိုမပြောရန် ကျန်းမင်ရှန်ကို ပြောသည်။

နံနက်စာစားပြီး ကြာသောအခါ ကျန်းမင်ရှန်က ညွှန်သည် များအား အနီးပတ်ဝန်းကျင်လိုက်ပြမည်ဟု ချစ်ရိဖိန်ကိုပြော စာ ကျူးကျလွန်တို့ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ကျူးကျလွန်၏ အကြံအစည်ကို ချစ်ရိဖိန် မရိပ်မိ သဖြင့် အိမ်မှာပင်ကျန်နေခဲ့သည်။

သူမတို့အိမ်နှင့် နဂါးလိုက်ဂူသည် မနီးချေ။ ကြမ်းတမ်း သော တောလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြရသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် များလှစွာသော မျောက်များကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ကျန်းမင်ရှန်သည် မျောက် များ ကို အမိန့် ပေးနိုင်သူ ဖြစ်၍ ပြဿနာမပေါ်ခဲ့ချေ။

သူတို့တစ်တွေ နဂါးလိုက်ဂူသို့ ချောမောစွာရောက်လာကြ သည်။ ဂူပြင်တွင် မျောက်ဝံကြီးများနှင့် မျောက်များစောင့် ကြပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကျန်းမင်ရှန် ပါနေသဖြင့် မျောက်ဝံကြီးနှင့်မျောက်များက ရန်မမူကြချေ။

ကျူးကျလွန်နှင့် ဝူးကူတို့သည် ဂူထဲမှလှပသော ရွှေ မျောက်ပုလေးများကို တွေ့ကြရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်သွား

ကျော်စိုးထိန်းစာစီ

ကြသည်။ သူတို့သည် ရွှေမျောက်ပုများကို ကြည့်ပြီး ကျန်းမင်ရှန်နှင့်အတူ ဟန်မပျက်ပြန်လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုည သန်းခေါင်ယံတွင် ကျူးကျလွန်တို့သည် ချပ်ရိမိန်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့ အိပ်မောကျနေကြစဉ် လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများကိုယူကာ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တောထဲမှ မျောက်များ အိပ်မောကျနေကျသဖြင့် သူတို့ကို အနှောင့်အယှက်မပေးကြချေ။ နဂါးလိုက်ဂူသို့ ချောမောစွာ ထောက်လာကြသည်။

လိုက်ဂူတွင်စောစိုကြပ်နေသောမျောက်ဝံများနှင့် မျောက်များကမူ အိပ်စက်ခြင်းမရှိဘဲ စောင့်နေကြသည်။

'ကောင်မလေးပေါတော့ ဈေးကွက်တွေက ကျန်တော်တို့ကို ချန်မူကြမှာပဲ'

ဥက္ကေ ဝိုးရိမ်ဘကြီးပြောသည်။ ကျူးကျလွန်က ဝိုးရိမ်ဆိတ်မရှိဘဲ ပြောသည်။

'နေ့သယ်က ကျန်းမင်ရှန်နဲ့တို့တွေလာခဲ့ဖူးတော့ မျောက်တွေက တို့ကိုသိပ်မစိမ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးက မျောက်တွေကို လက်နဲ့ပုတ်ပေးတယ်။ မင်းလဲ ဒီလိုပဲလုပ်ပေါ့'

ကျန်းမင်ရှန်က ဥက္ကေ၏သက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာများကို ဆေးတစ်မျိုးနှင့်လိမ်းပေးသည်။ ဆေးက အနံ့စူးစူးထွက်နေသည်။

'ကဲ...မင်း စိတ်ချလက်ချသွားပေးတော့၊ မျောက်လွဲကျော်တွေဆိုသွား၊ ငါပြောသလိုလုပ်ပေး၊ မျောက်ဝံတွေကိုတော့... ငါပဲကြည့်ရှင်းမယ်'

ကျန်းမင်ရှန်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဥက္ကေလည်း စိတ်တထင့်ထစွာဖြင့် မျောက်များအနီးသို့ဇာပ်လာသည်။ ကျူးကျလွန်၏တွေးဆချက် မှန်ကန်နေသည်။ မျောက်များက ဥက္ကေထံပြေးလာသော်လည်း ရန်မမူကြချေ။ ဥက္ကေက မျောက်များကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သိပ်ပေးသည်။

ဆေးနံ့ကိုရှူမိကြသော မျောက်များ အားလုံး မြူးထူးခုန်ပေါက်ကြသည်။ မျောက်များ အားလုံး မြူးထူးပျော်ရွှင်ကြသဖြင့် အသံများ ညှစ်သွားသည်။ ခဏ အကြာတွင် မျောက်များဟစ်ဝက်ကျော်ခန့် မောဟိုက်ဖွီး ဘုံးလုံး ပက်လက် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

'အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့နည်းက ကယ်ပိုင်ပါလား။ ဒါပေမယ့် မျောက်တွေက သစ်ဝက်လောက်ကျန်သေးတယ်။ ကျွန်တော့် နား မကပ်ကြတော့ ဆေးဝေ့ပေးလို့ မရကြဘူး'

ဝူကွေ့ ပြောလိုက်သောအခါ ကျူးကျလွန် ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ စဉ်းစားသည်။ ဝူကွေ့က ဦးစွာ စဉ်းစား မိသည်။ မျောက်များသည် လူများ၏အတုကိုခိုးတတ်ကြသည်။ လူများလုပ်သလို လိုက်လုပ် တတ်ကြ သည်။ မိမိတို့က ဟန် ဆောင်ကာ ရန်ဖြစ်ပြုလျှင် မျောက်များသည် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

'အစ်ကိုကြီး သတိထား'

ဝူကွေ့ ပြောပြီး ကျူးကျလွန်ထံ ခုန်ဝင်ကာ လက်ဝါး ဖြင့် တရစပ်ရိုက်သည်။ ကျူးကျလွန်ရှောင်တိမ်းရင်းမှ ဒေါသ တကြီးဖြင့် ဆော်သည်။

'ဟေ့ ကောင်...ဘာအရူးထတာလဲ'

'ကျွန်တော်ကို ဟန်ဆောင်ပြီ ပြန်တိုက်ပါ။ တော်ကြာ အစ်ကိုကြီး ပွဲကြံ ပွဲခကောင်းကြည့်ရလိမ့်မယ်'

ဝူကွေ့ ပြန်ပြောရင်း တရစပ်လှုပ်ရှားသည်။ မျောက်အားလုံး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ကျူးကျလွန် စိတ်တို သွားပြီး အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ထမ်းလိုက်သည်။

ကျော်စိုးသိန်း၊ ၁၉၉၅

'ဘိုး....'

'အား....'

ရိုက်ချက်မိပြီး ဝူကွေ့ လူစိုထွက်သွားသည်။ မခံမရပ်နိုင် အောင်လည်း နာကျင်သွားသဖြင့် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ သွားသည်။

'အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ တကယ်ဆော် ရတာလဲ'

'မင်းက ဘာမပြော ညာမပြော ဝါကို ဝင်ရိုက်ရတာလဲ'

'ကျွန်တော်က ဟန်ဆောင်တာပါ။ ကျွန်တော်ဘဝကြောင့် ခုလိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး'

ဝူကွေ့ ညွှန်ပြရာသို့ ကျူးကျလွန် လှည့်ကြည့်သော အခါ အချင်းချင်း ရိုက်ပုတ်ကိုက်ခဲနေသော မျောက်များကို မြင်ရသည်။ မျောက်တစ်ဝက်ကျော်မှာ ဆေးမိပြီး လဲနေကြသည်။ ကျန် မျောက်အားလုံး သတ်ပုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

'ကျွန်တော်နည်းက မဟန်ဘူးလား အစ်ကိုကြီး'

ဝူကွေ့ ဝီကြွားစွာ ပြောလိုက်သည်။

မျောက်များသည် အော်ဟစ်သတ်ပုတ်ရင်းမှ တစ်ထောင်ပြီး တစ်ခကောင် လဲကျသွားကြသည်။

ကျော်စိုးသိန်း၊ ၁၉၉၅

ထိုစဉ် မျောက်ဝံကြီးများက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြီ
ဝူကွေ့ထိုထံ ပြေးလာကြသည်။ ဝူကွေ့ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့
သွားသည်။

‘ဟာ.... မျောက်ဝံကြီးတွေ ပြေးလာကြပြီ အစ်ကိုကြီး....
ကျွန်တော်တို့ကို ရန်မူမယ်ပုံပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ဝူကွေ့.... ကျာပွတ်ကိုထုတ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ်၊
မျောက်တွေကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်နဲ့၊ ဝါက မျောက်ဝံကြီး
တွေကို တစ်နေရာများခေါ်သွားမယ်၊ မင်းက ဂူထဲကိုဝင်ပြီး
ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်ကိုဖမ်း၊ ရရစ် ရှန်စီးနယ်ကိုတန်းပြန်၊
ဝေါ့ကိုမရှားနဲ့’

ကျူးကျလွန် ပြောပြီးပြီးချင်း ပြေးလာသော မျောက်ဝံ
အုပ်ကြီးဆီပြေးသွားကာ ရွှေဆုံးမှ မျောက်ဝံကြီးနှစ်ကောင်ကို
အင်္ကျီလက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ မျောက်ဝံ
ကြီးနှစ်ကောင်စလုံး လွှဲသွားပြီး အသက်ပျောက်သွားကြလေ
သည်။

(၄) သိုင်းလောကထို ခြေဆန့်ခြင်း

မျောက်ဝံကြီးများမှာ အကောင် (၅၀)ကျော် ရှိသည်။
မျောက်ဝံကြီးများ အားလုံး သူ့ထံ အရှံ့ ရောက်လာစေရန်
ကျူးကျလွန်က ဤသို့ ပြုမူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မျောက်ဝံအများစုက ကျူးကျလွန်ထံ ဒေါသတကြီးဖြင့်
အော်ဟစ်၍ ပြေးလာကြသည်။ ကျူးကျလွန် တောင်အောက်သို့
ဆင်းပြေးသည်။

မျောက်ဝံ ၁၀-ကောင် ခန့်ကမူ ဝူကွေ့ထံ ပြေးလာကြ
သည်။

ဝူကွေ့ ကျာပွတ်ဖြင့် တရကြမ်း တိုက်ခိုက်သည်။ လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် ခားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး အနီးဆုံးရှိမျောက်ဝံကြီး
ကို ထိုးသည်။ မျောက်ဝံကြီး ခားချက်မိကာ စူးစူးဝါးဝါး

အော်၍ ပစ်လဲကျသွားသည်။ အခြားမျောက်ဝံ တစ်ကောင်ကို ဝှက်ကွဲ့ ခြေဖြင့်ကန်သည်။

'ဘုံး...'

'ဂရီး...'

ကန်ချက်ထိပြီး မျောက်ဝံကြီး လွှဲသွားသည်။ မျောက်ဝံ ကြီးများ အရွယ်ကြီးသော်လည်း ကန်ချက် ပြင်းသဖြင့် လွှဲ သွားခြင်းဖြစ်၏။

အခြားမျောက်ဝံကြီးတစ်ကောင်က ဝှက်ကွဲ့ ထံခုန်ဝင်သည်။ ဝှက်ကွဲ့ ရှောင်လိုက်သော်လည်း လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်ချေ။ ပခုံးတစ် လက်ငါးချောင်းရာ ထင် သွား ဆည်။ ဝှက်ကွဲ့ ၏ ခေးမြောင်ကလည်း မျောက်ဝံကြီး၏ စည်ပင်းကို စိုက်ဝင် သွားသည်။ မျောက်ဝံကြီး ခေးတန်းလန်းဖြင့် လဲကျသွား သည်။

ကျန်မျောက်ဝံကြီးများကို ဝှက်ကွဲ့က သံလုံးလက်နက်ပုန်၊ များဖြင့် တရစပ်ပစ်ပေါက်သည်။ မျောက်ဝံကြီးများ အထိ နာကာ လဲကျကုန်သည်။ ဝှက်ကွဲ့လည်း ခြေကုန် လက်မန်း ကျကာ မေ့ဟိုက်သွားသည်။

မျောက်များအားလုံးလည်း မြေပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက် ဖြစ်နေကြသည်။

ဝှက်ကွဲ့ စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့သွားကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆေးကြော သန့်စင်လိုက်သည်။ မျက်နှာလည်း သစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖောင်နီသန်းလားပြီဖြစ်၏။

ဝှက်ကွဲ့ အချိန်ဖြုန်းမနေရဲတော့ဘဲ နဂါးလိုက်ဂူထဲဝင်သည်။ ဂူထဲတွင် မြူးထူး ခုန်ပေါက်နေသော ရွှေမျောက်ပု ၂၂- ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ ဝှက်ကွဲ့ ရွှေမျောက်ပုများထံ ကပ်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ချော့မြူသည်။ ထိုအခါ ရွှေမျောက်ပု လေးများက ယဉ်ပါးသွားကြသည်။

ဝှက်ကွဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အထူး ချုပ်လုပ်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရွှေမျောက်ပု ၁၀-ကောင် ကို ရွှေ၍ အိတ်ထဲသို့ တစ်ကောင်ချင်းထည့်သည်။ အိတ်တွင် အပေါက်ယော်လေးများ ဖောက်ထားသဖြင့် ရွှေမျောက်ပုလေး များ အသက်ရှူနိုင်သည်။ အောက်ခြေ၌ ပျဉ်ချပ်တစ်ခု ခံထား သဖြင့် လွတ်လပ်စွာနေနိုင်သည်။ သူက အိပ်ကြီးထိပ်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်ကာ အိတ်ကိုထမ်းလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဂူထဲမှ ရွှေမျောက်ပုလေးများက တက္ကံဏ္ဍ အော်နေသည်။ ချန်းကန်ခြင်းတော့ မပြုချေ။

ဝှက်ကွဲ့ အိတ်ကြီးကို ပို့ပြီး တောင်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းလာသည်။ မူလလမ်းကြောင်းမှသွားလျှင် ကျန်းမခံ

ရှန်တို့နှင့် ဝင်တိုးမည် စိုးသဖြင့် တခြား နေရာမှ ဆင်းသွား
သည်။

နေမြင့်ချိန်တွင် နဂါးဂူသို့ ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့
ထောက်လာကြသည်။ လဲကျနေသော မျောက်များနှင့် မျောက်
ဝံကြီးများကို မြင်ရသောအခါ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြ
သည်။

ကျန်းမင်ရှန် ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟိုလူယုတ်မာနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် မမ၊
ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို လူ့အောင်းတွေထင်ပြီး ရွှေမျောက်ပု
တွေကို လိုက်ပြခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ သိပ်မှားသွားတယ်’

ချပ်ရိဖိန် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ဆင်းတို့တွေ ရွှေမျောက်ပု အကုန်လုံးကို ခိုးယူသွားကြ
ထလားမသိဘူး’

နှစ်ယောက်စလုံး ဂူထဲသို့ ပြေးဝင် ကြည့်ကြသည်။ ရွှေ
မျောက်ပု ၁၂-ကောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်
သက်သာရာရသွားသည်။

‘သူတို့တွေ ၁၀-ကောင် ခိုးသွားတယ်၊ ကျွန်မတို့တွေ
လိုက်ရှာကြမယ်’

ကျန်းမင်ရှန်ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား အနီးပတ်ဝန်းကျင်
တွင် ပိုက်စိပ်တိုက်၍ လိုက်ရှာကြသည်။ သို့သော် ထူးခြားမှု
ကို မတွေ့ရပါချေ။

‘သူတို့က ညကတည်းက ထွက်သွားကြတာဆိုတော့ ခုဆို
ဝေးဝေးကို ရောက်သွားကြရောပေါ့၊ နောက်မှ ဆင်းတို့နောက်
လိုက်မယ်၊ ခုလောလောဆယ် နဂါးဂူမှာ အစီအစဉ်သွားလုပ်
ကြဦးမှဖြစ်မယ်’

ချပ်ရိဖိန် ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်
လှည့်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ဆုံ
သည်။

‘ဟာ...မမကြီး’

‘မမကြီးပါသား’

ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာ
အားရ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးမှာ အသက်(၃၀)

အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ချောမောလှပသည်။ သူမကလည်း ကျန်းမပ် ရှမ်းနှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့ကို ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

‘ညီမလတ်...ညီမလေး’

အမျိုးသမီးသည် ကျန်းမပ်ရှမ်းတို့၏ ပညာသင်ဘက် အစပ ကြီးဖြစ်ပြီး ပြမာလာ၏ အကြီးဆုံး တပည့်မလည်း ဖြစ်၏။ သူမ၏သိုင်းပညာမှာ ကျန်းမပ်ရှမ်းနှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့ထက် များ စွာသာသည်။ သူမသည် လွန်ခဲ့သော ၆-နှစ်ကျော်ခန့်ကတည်းက ဝမ်းစန်းတောင်မှ ထွက်ခွာသွားပြီး သိုင်းလောကထဲ၌ကျင်လည် တတ်သည်။ သူမ၏နာမည်မှာ ‘ကျန်းဖုန်းစွမ်း’ ဖြစ်၏။

‘ညီတို့အိမ်ကို ဝင်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်၊ ဘယ်သူမှ မတွေ့ တာနဲ့ ဒီဘက်ကိုလိုက်ခဲ့တာ’

ကျန်းဖုန်းစွမ်းကပြောသောအခါ ကျန်းမပ်ရှမ်း ပြန်ပြော သည်။

‘မောမခရီးထွက်သွားတာ တစ်လကျော်တောင် ရှိသွားပြီ မမကြီးရဲ့၊ ခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး’

‘ဟုတ်လား...ဆရာက ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ’

‘မသိပါဘူး မမကြီးရယ်၊ မေမေက ဘယ်ကဲ့သွားမယ်... ဘယ်လောက် ကြာမယ် ဆိုတာ ကျွန်မတို့ကို ပြောဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ချင်ရိဖိန်က ဝင်ပြောသည်။

‘မမကြီးရောက်လာတာ တစ်ရက်ပဲ နောက်ကျသွားတယ်၊ မနေ့ကသာရောက်လာရင် ခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလတ်ရဲ့’

ချပ်ရိဖိန်တို့က ဒုက္ခိဘ ဂိုဏ်းမှ ခေါင်းဆောင် အဖွဲ့ဝင် နှစ်ဦးဖြစ်သော ကျူးကျလွန်နှင့် ဝူးကူတို့ ရောက်လာကြပုံ၊ မိမိတို့ ဘုံအယုံသွင်းပြီး ရွေးချောက်ပုံ ၁၀-ကောင်ကို ခိုးသွားပုံ တို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကျန်းဖုန်းစွမ်းလည်း ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားသည်။ သူတို့ ဆုံးယောက် နဂါဂူသို့လာကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ လဲကျနေ သော မျောက်များနှင့် မျောက်ဝဲများကို စစ်ဆေးကြည့်ကြ သည်။ မျောက်ဝဲကြီး ၁၂-ကောင်က သေနေသည်။ မျောက် တစ်ဝက် နီးပါးလည်း သေနေကြသည်။ မျောက်တစ်ဝက် ကျော်က တခွိုးခွိုးနှင့်ဖြစ်နေပြီး မထနိုင်ကြချေ။

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက တခွိုးခွိုး ဖြစ်နေသော မျောက် တစ် ကောင်ကိုဆွဲယူပြီး အနံ့ခံကြည့်ကာ ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်...ဒုက္ခိဘ ဂိုဏ်းသားက ဒီဆေးမျိုး သုံးတတ် တယ်၊ ဒါကြောင့် မျောက်တွေ အခုလိုဖြစ်သွားတာ’

၆၅ ရှုမင်းဟိန်၊

‘ဘယ်လိုဆေးမျိုးလဲ မမ’

‘ဒီဆေးနဲ့ထိရင် ရှူမိရင် တစ်ကိုယ်လုံးယားယာပြီး ရယ်ချင်
လာတယ်၊ ခုန်ပေါက်ချင်လာတယ်၊ ဆေးက တစ်နေ့ တိတိ
မပြေဘူး၊ ဆေးမပြေသမျှ မျောက်တွေထနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ချပ်ရိမိန့်က ဘေးဆီကိုမျက်လုံးဝေ ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒီမှာ ကျွန်မတို့မျောက်ဝံကြီးတွေကို အစေ့အဝင်ဝါဆယ်
ကျော် အစောင့်ချထားတာ၊ အခု ဆယ်နှစ်ကောင်ပဲ ရှိတယ်၊
ကျန်တဲ့မျောက်ဝံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး’

ထိုစဉ် မျောက်ဝံကြီး ၁၀-ကောင်ကျော် အော်ဟစ်၍
အပြေး ရောက်လာကြသည်။ မျောက်ဝံကြီးများ အားလုံး
သွေးသံခဲရဲဖြင့် ဒဏ်ဆုများ ရလာကြသည်။ ချပ်ရိမိန့်တို့က
မျောက်ဝံများ၏ ဒဏ်ဆုများကို စစ်ဆေးပြီး ဆေးထည့်ပေး
ကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန်က ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် ထပ်မြင်ချက်ပေးသည်။

‘ဟို... ကျောက်ဖြူနဲ့ ဝူကွေ့ ဆိုတဲ့လူရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်
မယ်’

ချပ်ရိမိန့်ကလည်း သူမ၏ယူဆချက်ကို ပြောသည်။

ကျောက်မှီးဆိန်းစေ့ပေ

လင်စာပေ
ဆေးမင်းထောင်ချောက် ၆၃

‘သင်းတို့က မျောက်ဝံတွေကို ခြေသေ့ တောအုပ်ထဲ များ
ခေါ်သွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒဏ်ဆုတွေက ခြေသေ့ကုတ်ဆု
တွေ....’

‘ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့’

တကယ်တော့ မျောက်ဝံကြီးများကို ခြေသေ့တောအုပ်သို့
များခေါ်သွားသူမှာ ဝူကွေ့ မဟုတ်ချေ။ ဝမ်စန်းစောင်တုတ်
လမ်းကျောင်းနေသော ကျူးကျလွန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျူးကျလွန်သည် ဉာဏ်များသူပီပီ သူလွတ်မြောက်ရာ
လွတ်မြောက်ကြောင်းကို ယခုကဲ့သို့ ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။ သူ့နေ့ကလိုက်လာသော မျောက်ဝံကြီးများကို ခြေသေ့
များ အုပ်စုဖွဲ့၍ ခန့်ထိုင်သော ခြေသေ့တောအုပ်သို့ များခေါ်
သွားခဲ့သည်။ ခြေသေ့များနှင့် မျောက်ဝံကြီးများတွေ့ပြီး သတိ
ပုတ်ကြသည်။ ထိုသို့ တိရစ္ဆာန်များ ပြင်ပြင်းတန်ဆန် ထတီ
ပုတ်နေစဉ် သူက ထွက်ပြေးသွားနိုင်ခဲ့သည်။

ကျောက်မှီးဆိန်းစေ့ပေ

ကျန်းမင်ရှန်က မျောက်ဝံများနှင့် မျောက်များကို အချက်ပေး၍ခေါ်လိုက်သည်။ မျောက်ဝံများနှင့် မျောက်များ ရောက်လာသောအခါ ဂူရှေ့၌ အစောင့်ချထားလိုက်သည်။

သူတို့သုံးဦး အိမ်ထိုးပြန်လာကြသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ တိုင်ပင်ကြသည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်းက ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စပေါ့သေးသေးထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာကိုယ်တိုင် ဝင်ရှင်းမှုဖြစ်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ပဲ ညီမတို့နှစ်ယောက်က ဒုက္ခတိုက်ခတ်ရုံကို လိုက်သွား၊ ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်ကို ရအောင်ပြန်ယူ၊ မမကြီးကတော့ ဆရာ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ပြောပြမယ်...’

ချပ်ရိဖိန်က....

‘ဆရာမသိဘဲ ကျွန်မတို့ထွက်သွားရင် ဆရာက ဆူမလာမသိဘူး မမကြီး....’

‘အကြောင်းမယ် သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ ညီမလတ်ရယ်... အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းပေါ်လာလို့ သွားရတာပဲ၊ ဆရာ့ကို မမကြီးပြောပြမယ်၊ စိတ်မပူနဲ့...’

‘ဒါဆိုရင်လဲ ထောင်းတာပေါ့ မမကြီး....၊ ကျွန်မတို့က သိုင်းလောကထဲကို သွားချင်နေတာကြာလှပြီ၊ ဆရာက ခွင့်ပြုသေးလို့...’

ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းလောကထဲတွင် ကျပ်စည်ကြရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန်က....

‘ဒါနဲ့ မမက တပည့်မလေးနှစ်ယောက် မွေးထားတယ်ဆို၊ သူတို့ကို မမတာဖြစ်လို့ ခေါ်မလာဘဲ...’

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက....

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ညီမတို့ကိုတွေ့ပေးရအောင် ခေါ်လာဦးမလို့ပဲ၊ အိမ်စောင့်မရှိတာနဲ့ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ခိုင်းရင် ထားခဲ့ရတယ်...’

‘မမကြီးရဲ့ တပည့်မလေးနှစ်ယောက်က ညီအစ်မရင်းတွေဆို....’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က ပီအင်း၊ တစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က ပီဝေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သူတို့နဲ့ ညီမတို့နဲ့ ဆုံကြပါလိမ့်မယ်ကွယ်၊ ညီမတို့တွေ သတိနဲ့တော့သွားကြ...၊ ခိုင်းလောကက သိပ်ရှုပ်တယ်၊ အနိုင်ကျင့်တာတွေလဲ များတယ်၊ မရိယာယ် စောင့်ချောက်တွေလဲ ပေါ်တယ်၊ ကျူးကျလွန်လို့

ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အပြော
ကောင်းတိုင်း မယုံနဲ့ ဒေါပေမယ် ညီမတို့တတ်ထားတဲ့ သိုင်း
ပညာအဆင့်ကိုတော့ ထော်ရုံလူ မော့နှိပ်ပါဘူး။ သတိထား
တာတော့ မမှားဘူးပေါ့...'

ကျန်းမင်ရှန်က မဟုတ်ခင်စိတ်ဖြင့်ပြောသည်။

'ကျန်မတို့ကို မဟုတ်မကရာ သာလုပ်လို့ကတော့ ဘယ်လို
လူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ချမှားပဲ မေကြီး...'

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက ချပ်ရိဖိန်ကိုမှာသည်။

'ညီမလတ်... ညီမလေးက စိတ်ဆတ်တယ်။ ဒေါသကြီး
တယ်။ အထူးအကြွလဲ အများကြီးနည်းသေးတယ်။ ကလေး
စိတ်လဲ မပျက်သေးဘူး။ အစစအရာရာ ညီမလေးကိုထိန်းပါ'

'စိတ်ချပါ မေကြီး...'

နောက်ထပ်ခန့်တွင် သူတို့သုံးယောက် ဝမ်စန်းတောင်ပေါ်မှ
ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကျန်းဖုန်းစွမ်းက အရှေ့ဘက်သို့
စစ်ဦးတန်း ခဲ့ထွက်သွားသည်။ ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့က
ပြောက်သက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာကြလေသည်။ ယခုကဲ့သို့
လားကလပ်ရှား နေကြသဖြင့် သူမတို့နှစ်ဦးစလုံး ရှင်လန်း
တက်ကြွနေကြလေသည်။

ကျန်းမင်ရှန်၏အမိန့်

(၅) ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင် ပြဿနာ

နောက်ထပ်ခန့်တွင် ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့သည် စည်
ကားလှသော ထုံစန် မြို့ကြီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုမြို့ကြီးကို
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျသဖြင့် သုံးလေးရက် နေ
သွားရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်
'ယန်ရှမ်း' ဟူသော စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ စား
သောက်ခန့်ထဲတွင် စားသောက်သူများ စည်စည်ကားကား
ရှိနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချောမောလှပသော
မိန်းမပျိုလေးများ ဖြစ်သဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ခန်း အစွမ်းမှ
အားလုံးလိုလို ကြည့်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကမူ မည်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်ချေ။ ဂရု
စိုက်ခြင်းလည်း မရှိချေ။ လွတ်နေသော စားပွဲတစ်လုံးတွင်

ကျန်းမင်ရှန်၏အမိန့်

ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အနီးသို့ စားပွဲထိုး
တစ်ယောက် ဆောက်လာသည်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်က စားကောင်း
သောက်ဖွယ်များကို မှာသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများဆောက်
လာသောအခါ မြန်ယက်စွာစားသောက်ကြသည်။ စားသောက်
နေရင်းမှ ကျန်းမင်ရှန်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းမေးသည်။

‘ဒီမယ် ဒီမယ်... ရှင်တို့ ဆိုင်မှာ အကောင်းစား အရက်
ရှိသလား’

စားပွဲထိုး ပျာပျာဆဲလဲပြန်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ် မမလေး၊ အကောင်းဆုံးအစော့
တိဗက်အရက်ပါပဲ’

‘ဒါဆို... တိဗက်အရက်တစ်အိုး ယူလာခဲ’

စားပွဲထိုး တစ်ချက်တွေသွားပြီးမှ...

‘ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ လက်ကျန်တစ်အိုးပဲ ရှိပါတယ်’

‘အဲဒီတစ်အိုးပဲ ယူခဲပေါ့’

စားပွဲထိုးအား တုံ့အားနာဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးကို ဖော်ညှိပြီး
ထိုးပြကာ...

‘စောစောကပဲ ဟိုစားပွဲက တစ်ဝက်ယူလိုက်ပါတယ် မမ
လေး’

ကျန်းမင်ရှန် လှည့်မကြည့်ဘဲ...

‘ဒါဆိုလဲ ကျန်တဲ့တစ်ဝက် ယူလာခဲ’

‘ကျန်တဲ့တစ်ဝက်လဲ ဟိုရသေ့ကြီး ယူသွားပါပြီ’

စားပွဲထိုးအ နောက်တက်စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော စားပွဲမှ
ရသေ့ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြောသည်။

ကျန်းမင်ရှန် ဒေါပူသွားပြီး...

‘ဒါဆိုရင် ရှင်က ကျွန်မကို ဆက်ဆက်မဲ နောက်တာ
ပေါ့...’

‘နောက်တာမဟုတ်ပါဘူး မမလေး၊ ကျွန်တော်ကစေတနာနဲ့
ပြောပြီးမှ မရှိတော့တာကို သတိရတပေါ့၊ တခြား အကောင်း
စား အရက်တွေလဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘မလိုချင်ဘူး... တိဗက်အရက်ပဲ လိုချင်တယ်’

‘ကဲပါ... ညီမလေးရယ်၊ ရှိပါစေတော့၊ ပြဿနာမရှာချင်
ပါနဲ့’

ချပ်ရိဖိန်က ကျန်းမင်ရှန်လက်ကို ဆွဲ၍ ဖျောင်းဖျဲကေား ပြောပြီး စားပွဲထိုးကိုလည်း လှုတ်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုး စိတ် သက်သာရာ ရသွားပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုစဉ် အနီးဆုံးစားပွဲမှ စကားသံပေါ်လာသည်။

‘အရက်ကို အတင်းအကျပ် ရောင်းခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး အစ်ကိုကျင့် မြင်ဖူးသလား?’

‘မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ... ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ’

ချပ်ရိဖိန်ရှက်သွားပြီး ထိုစားပွဲကို လှည့်ကြည့်သည်။ လူ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ပထမ ပြောလိုက်သူမှာ ရုပ်ရည် ကြမ်းတမ်းပြီး မျက်လုံး ပြူသည်။ နှုတ်ခမ်းမေး ကားကား ရှိသည်။ အစ်ကိုကျင့်ဆိုသူမှာ ရုပ်ဆိုးသည်။ သူမတို့ကို အငမ်း မရ ကြည့်နေသည်။

ကျန်းမင်ရှန် ဒေါသ ထွက်သွားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရန်တွေ့မည်ပြုသည်။ ချပ်ရိဖိန် ဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် အသက်(၂၀)ကျော်လူငယ်တစ်ယောက် အရက်အိုးတစ်အိုးကို ဆွဲ၍ သူမတို့စားပွဲဆီ ရောက်လာသည်။ အရက်အိုးကို စားပွဲ ပေါ်တင်၍ ပြောသည်။

‘တိဗက်အရက် သောက်ချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအိုးထဲမှာ တစ်ဝက်ရှိတယ်... ယူထားလိုက်ပေါ့’

ကျော်ရိုးသိန်းစာပေ

လူငယ်ပြောပြီး ရှေ့ဘက် စားပွဲဆီသို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွား သည်။

‘ဟေ့... စားပွဲထိုး’

အနောက်ဘက်စားပွဲတွင် ထိုင်နေသောရသေ့ကြီးက လှမ်း ခေါ်သဖြင့် စားပွဲထိုး ပြေးသွားသည်။ ထိုသို့ပြေးလာရာတွင် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသော အသက် (၃၀)ကျော် အရွယ် လူရွယ် တစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။ စားပွဲထိုး ကန်ထန်း တောင်းပန်သည်။ လူရွယ်က ခပ်ပြုံးပြုံး-ပြုံးရင်းပြောသည်။

‘မတော်လို့ဖြစ်တာပဲကွာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရသေ့ကြီးဆီကိုပဲ သွားလိုက်ပါ’

လူရွယ်ပြောပြီး စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ခပ်အေးအေးဝင် ထိုင်သည်။ ရသေ့ကြီးက လူရွယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ စားပွဲဆီရောက်လာသော စားပွဲထိုးအား အရက်အိုး လှမ်းပေး ကာ ပြောသည်။

‘တိဗက် အရက် ဝါမသောက်တော့ဘူး၊ မင်း ပေထားတဲ့ အတိုင်း အရက်တစ်ဝက်တိတိ ရှိသေးတယ်၊ ဟိုကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကိုပဲ သွားပေးလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

*
ကျော်ရိုးသိန်းစာပေ

စားပွဲထိုးကအရက်ကိုယူပြီး လှည့်တွက်မည်ပြုသည်။ ရသေ့
ကြီး ရာဇာဓိပတိ စိတ်ကူး ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့် လှမ်းပြော
သည်။

‘ဟေ့ ဟေ့... ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို မပေးနဲ့တော့၊
မိန်းကလေးတွေ အရက်သိပ်သောက်လို့ မကောင်းဘူး၊ မင်းနဲ့
တိုက်မိတဲ့လူကိုပဲ ပေးလိုက်ပါ’

စားပွဲထိုး အရက်အိုးကိုကိုင်ပြီး လူရွယ်အား စားပွဲဆီ
ရောက်လာသည်။ လူရွယ်က အခြားစားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေ
သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အဘိုးကြီးကို လက်
ညှိုးထိုးပြကာ...

‘ဟိုအဘိုးကြီးကိုပဲ သွားပေးလိုက်ပါ...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

စားပွဲထိုး ဝတ်ရုံဖြူအဘိုးကြီး၏ စားပွဲထိုး ပြေးလာတာ
စားပွဲပေါ်တွင် အရက်အိုးကိုချထားလိုက်သည်။

ချုပ်ရိမိန်က ထိုလူများကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ကျန်းမော်ရွန်
ကိုပြောသည်။

‘သူတို့အားလုံး သိုင်းပညာထက်မြက်တယ်ဆိုတာ နှစ်အကဲ
ခတ်မိခဲ့သေး...’

‘သူတို့ရဲ့သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ပဲ ထက်မြက်ပါစေ၊ မေ
တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့မှရမှားလဲ...’

ဆိုင်ထဲတွင် ပဋိပက္ခပေါ်လာတော့မည်ကို ရိပ်မိကြသဖြင့်
လူတစ်ချို့ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းကာ စာတိုက်ကရိုက် ထွက်သွား
ကြသည်။

ဝတ်ရုံဖြူအဘိုးကြီးက စားပွဲထိုးလာချာပေးသော အရက်
အိုးကိုသာချန်ထားပြီး အခြားခွက်ယောက် ပန်းဆန်များကို
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လူရွယ်ကို လှမ်း
ပြောသည်။

‘ငါက ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ ကျားသစ်
ကြီးပဲကိုး...’

ကျားသစ်ကြီးဆိုသော လူရွယ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံ
သာ ပြုံးပြသည်။

ဝတ်ရုံဖြူအဘိုးကြီးကို ဆက်ပြောသည်။

‘မင်းပေးတဲ့အရက်ကို အင်္ကျီစိမ်း ရသေ့မရောက်လာတော့
မှပဲ သောက်ပါစော့မယ်ကွာ...’

ယခုမှ ကျားသစ်ကြီး လှမ်းမေးသည်။

'ဘယ်တော့ ဆောက်သာမ္မာလဲ...'

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲတို့ ရသေ့မတစ်ပါး ဝင်လာသည်။ သူမ၏ ရုပ်ရည်က ခန့်ညားမှုရှိသည်။ အသားလည်း ဖြူဝင်းနေသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ ဝတ်ရုံဖြူအတိုးကြီးပြောသော အင်္ကျီစိမ်း ရသေ့မမုန်း သိသာနေသည်။

သူမက တောင်ဘက်ရှိ စားပွဲအစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ယခုဆိုလျှင် ဆိုင်ထဲရှိ အခြားစားသောက်သူများ တစ်ယောက်မကျန် တွက်သွားကြပြီဖြစ်၏။ စားပွဲထိုးများပင် ခပ်ဝေးဝေး ရှောင်နေကြ၏။

ရသေ့မကြီးက အဆင့်အောင်လာသောခင်းကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်ပြီးနောက် အရှေ့ဘက်စ ပွဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကျားသစ်ကြီးဆိုသော လူရွယ်ကိုမူ လုံးလုံး မကြည့်ပါချေ။ ရသေ့မကြီးသည် ချပ်ရိဖိန်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့ကိုလည်း သတိပြုမိသွားကာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ချပ်ရိဖိန်ကလည်း အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ကျန်းမင်ရှန်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

'ဟိုလူငယ်ကတစ်ဖွဲ့၊ ရသေ့မကြီးက တစ်ဖွဲ့ထင်တယ်။ သူတို့တစ်တွေ ကျားသစ်ကြီးဆိုတဲ့လူကို ရန်ရှာဖွဲ့ဆောက်လာကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

ကျန်းမင်ရှန်လည်း အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ရသေ့မကြီးက မြောက်ဘက်တွင်ရှိပြီး လူရွယ်က အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည်။ ဝတ်ရုံဖြူအတိုးကြီးက အနောက်ဘက်တွင်ရှိပြီး ရသေ့မကြီးက တောင်ဘက်တွင်ရှိနေသည်။ သူတို့လေးဦးအသွယ်တွင် ကျားသစ်ကြီးရောက်နေသည်။

'မမ ပြောတာမှန်တယ်...၊ ပွဲကြီးပွဲအောင် ကြည့်ရတော့မယ်...'

ထိုစဉ် ကျားသစ်ကြီးက ဝတ်ရုံဖြူအတိုးကြီးကို လှမ်းပြောသည်။

'ဟိုင်တိန်... ရသေ့မကြီး ဆောက်လာပြီပဲ၊ တိပက်အရက်ကို ဆောက်တော့လေ...'

ဟိုင်တိန်ဆိုသောအတိုးကြီးကို ပြန်ပြောပြီး သူ့ရှေ့မှ အရက်အိုးကို လက်ချောင်းဖြင့် တောက်လိုက်သည်။ ချူးဖုန်ချွန်းဆိုသော ကျားသစ်ကြီးထံ အရက်အိုးက အရှိန်ဖြစ်စွာရောက်လာသည်။

ကျားသစ်ကြီး ချူးဖုန်ချွန်းက သူ့ထံတွင်လာသော အရက်အိုးကို ယက်ဖြင့်ပြန်တောက်လိုက်ရာ အရက်အိုးက ရသေ့မကြီးထံ လွင့်သွားသည်။ ရသေ့မကြီးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခါယမ်း

လိုက်ကာ အရက်အိုးကဲ့သို့သွားပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် အရက်များ
ရွဲအိုင်သွားသည်။ ထိုအရက်မှ အနံ့ဆိုးများ ထွက်လာသဖြင့်
ကျန်းမင်ရှန် နှာခေါင်းရှုံ့ သွားသည်။

'ဟင်း... ဆိုးလိုက်တဲ့အနံ့၊ အရက်ဆဲမှာ ဘာတွေများ
ရောထားသလဲ မသိဘူး...'

ကျားသစ်ကြီး ချူးဖုန်ချွန်း ထရပ်ရှ် ရသေ့ကြီး၊ ရသေ့ မ
အဘိုးကြီးနှင့် လူယေတို့ကို မျက်လုံးဝေကြည့်ကာ ပြောသည်။

'ခင်ဗျားတို့က ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်ကို ဒီနေရာ ရောက်
အောင် မရမက များခေါ်ရတာလဲ'

အဘိုးကြီးဟိုင်တိန်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ပြန်
ပြောသည်။

'မင်းက နာမည်ရသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါတောင်
ဘာဖြစ်လို့ အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ရတာလဲ'

'ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ'

'မင်းက မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့လို့ တို့ကို တိုင်ပြီ - အကူအညီ
တောင်းတဲ့လူ ပေါ်လာတာပေါ့၊ လုပ်ရဲခင် ခံရဲရတယ်က...
ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာတာဟာ သတ္တိနည်းတဲ့လူတွေနဲ့ အမူအကျင့်ပဲ'

'ခင်ဗျားတို့က တစ်ဖက်ဆတ် စွပ်စွဲနေမှတော့ ကျုပ်ဘာမှ
မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကြိုက်သလို စာရင်းရှင်းနိုင်တယ်'

ရသေ့မကြီး ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့ကို ဘယ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူမတို့အနီးရှိစားပွဲမှ လူကြမ်းကြီးနှစ်ယောက်
ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျားသစ်ကြီး-ချူးဖုန်
ချွန်းကိုကြည့်၍ ပြောသည်။

'တို့ နဂါးငါးဖော်ခွဲမျက်နှာကို ထောက်ထားတဲ့အခန်း...
နင်ခိုးသွားတဲ့ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်အပ်လိုက်ပါလား၊
ဒါဆိုရင် ပဋိပက္ခဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့'

'နဂါးငါးဖော်' ဟူသော စကားကို ကြားရသောအခါ
ချပ်ရိဖိန်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့ လှန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။
ဆရာဖြစ်သူ-မြမာလာ၏ နာမည်ရင်းမှာ 'ခိုရွှောင်ယန်း'ဖြစ်၏။
ယခင်က ဆရာဖြစ်သူ-ခိုရွှောင်ယန်းလည်း နဂါးငါးဖော်တစ်ဦး
အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းမှ ကျန်းလေးယောက်နှင့်
စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ကျောခိုင်းကာ ဝမ်းစန်း
တောင်၌ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤအကြောင်းကို မြမာလာပြော၍ ချုပ်ရိပိန်နှင့်ကျန်းမင်
ရှန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိထားကြသည်။ ရသေ့မကြီးမှာ
ဘွဲ့နာမည်မရှိချေ၊ အမြဲတမ်း အစိမ်းထောင်အင်္ကျီကိုဝတ်တတ်
သဖြင့် 'အင်္ကျီစိမ်း-ရသေ့မကြီး'ဟု ခေါ်ကြသည်။ နောက်
တစ်ဦးမှာ ရသေ့မကြီး-ကျင်းဟန်း ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ဦးမှာ
အသက်မငယ်ဆုံး 'ဝမ်ကျန်လိန်' ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ဦးမှာ
အဘိုးကြီး-ဟိုင်တိန် ဖြစ်၏။ ယခု အခါ သူတို့ လေးဦးသာ
ရှိကော့သဖြင့် နဂါးလေးဖော်ဟုသာ ခေါ်ရပေတော့မည်။

ကျားသစ်ကြီး-ချူးဖုန်ချွန်းက မဲပြုံး-ပြုံးကာ ရသေ့မ
ကြီးကို ပြန်ပြောသည်။

'ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို နဂါးငါးဖော်...ဆိုတဲ့ အချိန်နဲ့
ခြိမ်းခြောက်တယ်ပေါ့၊ ကျုပ်ကို ဒီလိုခြိမ်းခြောက်လို့ ရသေ့
မထင်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့လဲ နဂါးငါးဖော် မဟုတ်တော့ပါဘူး။
နဂါးလေးဖော် ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။
ကဲ...ကျုပ်က ပစ္စည်းကိုပြန်မအပ်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဘာ
လုပ်မလဲ'

'ဒါဆိုရင် ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့'

ရသေ့မကြီး ပြန်ပြောသောအခါ ကျားသစ်ကြီး-ချူးဖုန်
ချွန်းက ကျန်းမင်ရှန်တို့အား ရိသဲသဲ ပြောခဲ့သောလူကြမ်းကြီး

နှစ်ဖော်ကိုကြည့်၍ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

'ကျင့်ဟုန်ယန်... ဝမ်ကျထင်း... မင်းတို့ နှစ်ယောက် စလုံး
ခုချက်ချင်းထွက်သွားကြစမ်း'

လူကြမ်း နှစ်ဖော်သည်း ဘာမှ ပြန်မပြောရဲဘဲ ဆိုင်ထဲမှ
သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားကြလေသည်။

ကျန်းမင်ရှန်က ကျားသစ်ကြီး-ချူးဖုန်ချွန်းကို လှမ်းခေး
သည်။

'ကျွန်တို့ကိုကော မောင်းထုတ်ဦးမလား'

'မင်းတို့ နှစ်ယောက် ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေး
ဆေးဆေး စားသောက်ပါ။ တို့ကိစ္စထဲ ပင်မရှုပ်ရင် ပြီးတာ
ပါပဲ'

ကျားသစ်ကြီး-ချူးဖုန်ချွန်း ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။
ရသေ့မကြီး-ကျင်းဟန်းက ကျားသစ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍
ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။

'ဒုက္ခိတဂိုဏ် က ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကစင်ကို ပစ်ခိုးသွား
တယ်၊ ဒါတောင် မင်းက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောနေတေးတယ်၊
မင်းကို ဆုံးမရမယ်'

ရသေ့ကြီး-ကျင်းဟန်း ပြောပြီး တောင်စွေးကို မြောက်
တာ ကျားသစ်ကြီး-ချူဖုန်ချွန်းအား ဝင်ရိုက်မည် ပြုသည်။
အဘိုးကြီး-ဟိုင်တိန်အလွမ်း၍ ဟန်တားလိုက်သဖြင့် အရိုက်သတ်
ရုပ်လိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီး-ဟိုင်တိန်အ ကျားသစ်ကြီးကို
အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ချူဖုန်ချွန်း...ရွှေမောက်ပုဆယ်ကောင်ကို မင်းခိုးထလား
မခိုးဘူးလား...ရှမ်းရှမ်းပြောစမ်း’

‘ကျုပ်မခိုးဘူးလို့ ပြောတာ ခင်ဗျားတို့မှမယုံဘဲ၊ ဒီတော့
ခင်ဗျားတို့ ထင်ချင်သလိုထင်ကြ၊ ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး’

‘မင်း ဆိပ်လူဝါးဝတဲ့ထောင်...’

ရသေ့ကြီး-ကျင်းဟန်း ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြောပြီး
တောင်စွေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ တောင်
စွေးက လက်ကိုင်ရိုးအထိ ကြမ်းပြင်ထိဆိုးစိုက်၍ ဝင်သွားသည်။
ကြမ်းပေါ်တွင် လက်ကိုင်ရိုးသာထောင်လျက် ပေါ်နေသည်။

‘ခွေးသွားခိုး...မင်းကို ဒီမှာပဲ အပြတ်ရှင်းမယ်’
ဇော်စိုး၊ သိန်း၊ ဝေ၊ ဇော်

ရသေ့ကြီး-ကျင်းဟန်း ဒေါသ တကြီးဖြင့် အော်ပြော
လိုက်ကာ ဘေးရှည်ကို ဆွဲထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ကျားသစ်ကြီး
ချူဖုန်ချွန်းက ကြမ်းပေါ်တွင်ထောင်ထွက်နေသော တောင်
စွေးလက်ကိုင်ရိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ ရုပ်လိုက်ကာ ရသေ့ကြီးကို
ပြောသည်။

‘ရသေ့ကြီး...ခင်ဗျားဟော နဂါးလေးဖော်ထဲမှာ နံပါတ်
တစ်နေရာရဖယ်၊ သိုင်းပညာ သိပ်တော်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိ
တယ်’

‘သီရင် ရွှေမောက်ပုဆယ်ကောင်ကို အသာထကြည် ပြန်
ပေးပေါ့ကွ’

‘နေပါဦးသေ...ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သိုင်းကွက်၁၀-ကွက်
အတွင်း ဒီတောင်စွေးပေါ်က ပြုတ်ကျအောင် ရိုက်ချနိုင်ရင်
ကျုပ်အရှုံးပေးမယ်၊ ရိုက်မချနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို
ခူးထောက်တောင်းပန်ရမယ်’

‘ဟေ့ ကောင်...လေကျယ်နဲ့ လက်နက်ထုတ်ကိုင်လို့’

‘ကျုပ်က လက်နက်သုံးစရာမလိုပါဘူး’

‘ခွေးသွားခိုး...သေပေသော့’

ရသေ့ကြီး-ကျင်းဟန်း ဒေါသထကြီးဖြင့် အော်၍ ချူး
ဖုန်ချွန်းကို ဓားဖြင့် ဝင်ထိုးသည်။ ချူးဖုန်ချွန်း ခုန်ရှောင်
သည်။ တုတ်ကောက်ပေါ်သို့ ခြံတစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်ကျသည်။

ရသေ့-ကျင်းဟန်း ထက်တန် ဓားသိုင်းဖြင့် ချူးဖုန်ချွန်း
အား တရစပ် ထိုးရတံသည်။ သူ့သိုင်းကွက်က သွက်လက်
သည်။ အားဟန်အပြည့်ပါသည်။ သို့သော် သိုင်း ကိုးကွက်
ပြည့်သွားသည့်တိုင်အောင် ချူးဖုန်ချွန်းအား ထိရောက်အောင်
တုတ်ကောက်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘေးချေ။

‘ရသေ့ကြီး...နေခက်ဆုံးတစ်ကြိမ်ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်’

ချူးဖုန်ချွန်းက ထတိပေးသည်။ တစ်ကြိမ်သာကျန်တော့
သဖြင့် ရသေ့-ကျင်းဟန်း အကြံဆိုက်သွားသည်။ အဘိုးကြီး
ဟိုင်တိန်က လှမ်းပြောသည်။

‘မျောက်သစ်သီးခိုး သိုင်းကွက်ကို သုံးပါလား’

ဟိုင်တိန်၏စကားအဆုံးတွင် ရသေ့-ကျင်းဟန်းက ချူး
ဖုန်ချွန်းကို ဓားဖြင့် ဝင်ထိုးပြန်သည်။ ချူးဖုန်ချွန်း ဘေးကို
ရှောင်သည်။ သို့သော် ရသေ့-ကျင်းဟန်း၏ ဓားချက်မှာ
ဟန်ပြာသာဖြစ်၏။ ဓားဖြင့်ထိုးဟန်ပြုပြီး ဘယ်လက်ဖြင့် ရိုက်
ထိုးရာ ချူးဖုန်ချွန်းကို ထိသွားသည်။

‘ဘိုး...’

‘အင်...’

ချူးဖုန်ချွန်း ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားသည်။ သူ၏ခြေထောက်
တစ်ဖက်ကမူ တုတ်ကောက်ပေါ်သို့ နင်းထားဆဲပင် ဖြစ်၏။

‘ခင်ဗျား...မသမာတဲ့နည်းကို ဘာဖြစ်လို့သုံးတာလဲ’

ချူးဖုန်ချွန်း ခံပြင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သောအခါ
ရသေ့-ကျင်းဟန်း မခိုးမခန့်ရယ်လိုက်ပြီး...

‘ဟားဟား...ငါက မသမာတဲ့နည်းမသုံးပါဘူး။ လက်ဝါးနဲ့
မရိုက်ရဘူးလို့ မင်းကြိုပြောထားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကဲပါလေ...
မင်းရှုံးသွားပြီ၊ ရွှေမျောက်ပုဆိပ်ကောင်ကို ပြန်ပေးပါတော့၊
ဒါမှ...တို့က ဝူကွေ့ကို ပြန်ပေးနိုင်မှာ’

‘ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ကို ဒူးထောက် တောင်းပန်ပါ’

‘ဟေ့...စောင်...မင်းကတိကို မင်းဖျက်တာလား’

‘ကျုပ်မှမရှုံ့ဘဲ၊ ကျုပ်ကို ထောင်ဝှေးပေါ်က ပြုတ်ကျ
အောင် လုပ်နိုင်မှ ခင်ဗျား နိုင်မှာ၊ အခု... ဒီလိုမှ ခင်ဗျား
မလုပ်နိုင်ဘဲ’

‘ဟေ့...ကောင်...ပြောင်ပလိမ်နဲ့ မင်းပြုတ်ကျလို့ ပြန်တောင်
မထနိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား’

'ဒါ... ပြုတ်ကျတာမဟုတ်ဘူး၊ လဲကျသွားတာ၊ ကျုပ်ခခြ
ထောက် တစ်ဖက်က တောင်ဝှေးပေါ်မှာ နမ်းထားတုန်းပဲ၊
ခင်ဗျားသာ ရှုံးတာ၊ ကျုပ်ကို ဒူးထောက် တောင်ပန်ပ'။

'ဟေ့ကောင်... မင်း ဒီလီဉာဏ်များလို့မရဘူး'

ရေထူး-ကျမ်းဟန်း ဂျူးဂျူးရဲရဲဖြစ်သွားသည်။ အဘိုးကြီး
ဟိုင်တိန်၊ ရေထူးမကြီးနှင့်ဝမ်းကျန်လိန်တို့သည် ဝိုင်းလာကြပြီး
ပျူးဖုန်ချွန်းရှုံးသည်ဟု ဝိုင်းပြောကြ၏။

ပျူးဖုန်ချွန်း ထရပ်ပြီး ကျန်းမာရှန်တို့ကိုကြည့်ကာ ပြော
သည်။

'မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကြားလူ... ဘယ်သူ့ရှုံးတယ်၊ တယ်သူ
နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး'

ချပ်ရိပိန် မဆိုင်းမတုပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်မကတော့ သရေပွဲလို့ပဲ ယူဆတယ်'

ဝမ်းကျန်လိန်သည် ချပ်ရိပိန်အား မြင်ကသည်းက စိတ်ဝင်
စားနေသည်။ သူက ပြန်မေးသည်။

'ဘာကြောင့် သရေပွဲလို့ ခင်ဗျားက ယူဆရတာလဲ'

'ရေထူးကြီး... သူ့ကို လဲကျသွားအောင် လုပ်နိုင်ပေမယ့်
ပြုတ်ကျ သွားအောင်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သူ့ခြေထောက်
တစ်ဖက်က တောင်ဝှေးပေါ်မှာ နမ်းထားတုန်းပဲ၊ ဒါကြောင့်
သူလဲ မရှုံးဘူး။ သူ့ကို လဲကျသွားအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ရေထူး
ကြီးလဲ မရှုံးဘူး'

ချပ်ရိပိန်၏စကား မှန်သို့သလောက်မျှနေသဖြင့် ရေထူး
ကျမ်းဟန်းတို့လူစုငြိမ်သွားကြသည်။ ချပ်ရိပိန်သည် ဤပြဿနာ
ထဲသို့ ဝင်မပါချင်သော်လည်း ရွှေမျောက်ပု ဆယ်ကောင်နှင့်
ပတ်ဆက်နေသောကြောင့် ဝင်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘ချလွင်...ချွင်...ထန် ထန်း’

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ချူးဖုန်ချွန်းကို ရသေ့-ကျင်းဟန်း မယှဉ်နိုင်ချေ။ ခံစစ် ဖြစ်သာ နောက်ကို တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရသည်။ အဘိုးကြီး ဟိုင်တိန်တို့လည်း ခေးကွယ်စီ ဆွဲထုတ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

‘ကျင်းဟန်း...ဒီဇောဇုံကို ကျုပ်ဝင်ရှင်းမယ်’

အဘိုးကြီး-ဟိုင်တိန် ပြောပြောဆိုဆို ချူးဖုန်ချွန်းထံ ခုန် ဝင်၍ ခေးရှည်ဖြင့် ဝင်တိုက်သည်။ ရသေ့-ကျင်းဟန်းလည်း တစ်ဖက်မှတိုက်သည်။

ရသေ့-ကျင်းဟန်း၏ခေးပြားခတ်မိသဖြင့် ချူးဖုန်ချွန်း၏ အင်္ကျီစ ပြတ်သွားသည်။ ချူးဖုန်ချွန်း စိတ်ကိုသွေးပြီး တရ ကြမ်း ပြန်တိုက်သည်။

‘ရသေ့ကြီးတို့နှစ်ယောက်လုံး နောက်ကိုဆုတ်လိုက်ကြပါ။ ဒီဇောဇုံကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲယှဉ်မယ်’

ဝမ်ကျန်လိန် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း ရသေ့ကြီး-ကျင်းဟန်းနှင့်အဘိုးကြီး-ဟိုင်တိန်တို့ နောက်ဆုတ် လိုက်ကြသည်။ ဝမ်ကျန်လိန် ဟန်ပါပါဖြင့် ချူးဖုန်ချွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ချူးဖုန်ချွန်းအား

ကျော်ငိုးဆိန်းစာစေ

(၆) တူညီသောစိတ်ဓာတ်

ချူးဖုန်ချွန်းက ချပ်ရိဖိန်ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။ ရသေ့-ကျင်းဟန်းကမူ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

‘နင်က သူ့ဘက်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါရတာလဲ’

ရသေ့-ကျင်းဟန်း ပြောပြီး ခေးကို ဝှေ့ ယမ်းလျက် ချပ်ရိဖိန်အား တိုက်ခိုက်မည်ပြုသည်။ ချူးဖုန်ချွန်း ခေးကို ဆွဲထုတ်ကိုင်ကာ ရသေ့-ကျင်းဟန်းရှေ့မှ ကာလိုက်သည်။

‘အတ္တိရီရင် ကျုပ်နဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ပါ’

ရသေ့-ကျင်းဟန်းခေးပွဲဖြင့် ချူးဖုန်ချွန်းအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်သည်။ ချူးဖုန်ချွန်းကလည်း ဖိဖိစီးစီးပြန်တိုက်သည်။

ကျော်ငိုးဆိန်းစာစေ

ကောင်းကောင်းကြီး ယှဉ်နှိုင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ ချုပ်ရိ
ဖိန်ရွှေတောင် သူ့ပညာစွမ်းကို ပြလိုသဖြင့်လည်း ဝင်လာခြင်း
ဖြစ်၏။

ဝမ်ကျွန်းလိန်က သူ့ခွေးရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်လျက်
ကွေးညှတ်အောင်လှုပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေးဖျားကို ပြန်လှုတ်
ကာ တန်ပါပါနှစ်ကိုင်၍ ပြောသည်။

‘ကဲ...ကျုပ်ကို ယှဉ်ရဲရင် ယှဉ်ကြည့်ပါဦး’

ချူဖုန်ချွန်းဘဝုပြန်မပြောဘဲ အားကျမခံ သူ့ခွေးရှည်
ကိုလည်း ကွေးညှတ်လိုက်သည်။ ခေးက ခါးလည်မှ ပြတ်သွား
သည်။ သူ့ခွေးက မာ၍ကျိုးသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဝမ်ကျွန်းလိန်၏
ခေးကမူ ခေးပျော့ဖြစ်၍ ကွေးညှတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...ခေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ
ချိုးလိုက်နိုင်သဖြင့် ဘေးမှကြည့်နေသူများ မျက်လုံးပြူးသွား
ကြသည်။ ဝမ်ကျွန်းလိန်က လှောင်ပြောင်သံနှင့် ပြောသည်။

‘မတူရင် မတူနဲ့ဗျ’

ချူဖုန်ချွန်းကလည်း အားကျမခံ မြန်ပြောသည်။

‘ငါက မမ်းကို သက်ညှာတဲ့အနေနဲ့ ငါ့ခေးကို ချိုးလိုက်
တာပါကွ’

ဝမ်ကျွန်းလိန်က ရုတ်တရက် ခေးဖြင့်ဝင်တိုက်သည်။ ချူ
ဖုန်ချွန်းရှောင်ပေးပြီး ခေးကျိုးဖြင့်ပင် ပြန်တိုက်သည်။ သူသည်
ခေးကျိုးကို ခေးစောင်းကဲ့သို့ပင် အသုံးပြုနိုင်စွမ်းရှိသည်။

‘ချွင် ချွင်...ဝှစ် ဝှစ်’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်ခန့် တိုက်ပြီးသောအခါ ချူဖုန်ချွန်း
တိုက်ခိုက်ရင်းမှပြောသည်။

‘ငါက လျော့ပေးနေတာတောင် မင်းကငါ့ကို အသာစီး
ရအောင် မတိုက်နိုင်ပါလား’

ဝမ်ကျွန်းလိန် မခံရင်ဖြစ်သွားပြီး ပို၍ ဖိတိုက်သည်။ သို့
သော် အသာစီးမရသည့်ပြင် ရခံရှောင်တိမ်းနေရသည်။ သူ၏
အင်္ကျီစမ္မာ ချူဖုန်ချွန်း၏ ခေးချက်ကြောင့် ပြတ်သွားသည်။

‘ဝမ်ကျွန်းလိန်...နောက်ဆုတ်လိုက်’

အဘို့ကြီး-ဟိုင်တိန် အော်ပြောသည်။ သို့သော် ဝမ်ကျွန်း
လိန် နောက်မဆုတ်ချေ။ ချုပ်ရိဖိန်ရွှေတောင် အရှက်ကဲ့သို့ရမှာ
မထိုက်လားချေ။ သူ့က အားစိုက်ပြီး ချူဖုန်ချွန်း၏ လည်မျိုကို

ခေးဖြင့်ထိုးလိုက်သည်။ ချူးဖုန်ချွန်း ခေးကျိုးဖြင့် ရိုက်ဖယ် ထုတ်သည်။

ဝမ်ကျန်လိန်၏ ခေးကိုင်ထားသောလက် ထိုကျဉ်သွားပြီး သူ့လက်ထဲမှခေးလည်း အလယ်မှ ပြတ်ထွက်သွားသည်။ သူ လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်ကိုခုန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

‘ဘယ်လိုလဲက... ငါ့ကို မင်းမယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဖက်စွေ သိသွားပြီဟုတ်လား’

ချူးဖုန်ချွန်း ပြောပြီး သူ့ခေးကျိုးကိုလည်း ပစ်ချလိုက် သည်။

‘ချူးဖုန်ချွန်း... မင်းက တယ်ခတ်ပါလား’

အဘိုးကြီး-ဟိုင်တိန် ခနဲတဲတဲပြောသည်။ ချူးဖုန်ချွန်းက-

‘လုပ်မနေပါနဲ့... ကျုပ်ရဲ့ခေးလဲ ကျိုးသွားတာပဲ၊ ကျုပ် တော်ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်-မဟုတ် ငါတို့ဖမ်းကြည့်ဦးမယ်’

အဘိုးကြီး ဟိုင်တိန်ပြောရင်း ရသေ့မကြီးကို အချက်ပြ စာ ချူးဖုန်ချွန်းအား ဝင်တိုက်သည်။ တစ်ဘက်မှ ရသေ့မ ကြီးကလည်း ညှပ်ပူးညှပ်ပိန် ဝင်တိုက်သည်။

ချူးဖုန်ချွန်း၏ လက်ထဲတွင် ခေးမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် တိုက်စစ်မဆင်နိုင်ဘဲ ခုခံရှောင်တိမ်းခြင်းသာ ပြုနေရသည်။

ချုပ်ရိပိန် မနေနိုင်တော့ချေ။ သူမ၏ခေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ချူးဖုန်ချွန်းထံ ပစ်ပြေးသည်။

‘ချူးဖုန်ချွန်း... ဒီခေးနဲ့တိုက်...’

ချူးဖုန်ချွန်း ခေးကိုဖမ်းယူပြီး အဘိုးကြီး ဟိုင်တိန်နှင့် ရသေ့မကြီးတို့အား ခေးဖြင့်ပြန်တိုက်သည်။ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန် သည်။ သို့သော် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အသာစီးမရဘဲ ဖြစ် နေကြသည်။

ရသေ့မကြီးတန်းနှင့် ဝမ်ကျန်လိန်တို့ပါ ခုန်ဝင်လာကြပြီး ချူးဖုန်ချွန်းကို ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ လေးယောက်နှင့် တစ်

ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ချူးဖုန်ချွန်း မမူချေ။ သတ္တိရှိရှိဖြစ် ပြန်တိုက်သည်။

‘အများနဲ့ကစ်ယောက် ကြည့်မကောင်းဘူး၊ ငါတို့ ဝင်ကူ ကြ မှ ဖြစ်မယ်၊ နင် ရသေ့ မကြီးကို နိုင်အောင်တိုက်နိုင်မလား’

ချပ်ရီဖိန့်က ကျန်းမင်ရှန်ကို ပြောသည်။ ကျန်းမင်ရှန်က လည်း ဝင်ကူချင်နေသည်။

‘ဆိုင် ကွက် ငါ့ဆယ်အတွင်း နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် မမ’

‘ဒါဆို... စမ်းကြည့်လေ...’

ကျန်းမင်ရှန် ရှေ့ကို လျှောက်ထွက်လာပြီး စိန်ခေင်လိုက် သည်။

‘ရသေ့မကြီး သတ္တိရှိရစ် ကျွန်မနဲ့လာယှဉ်ပါ’

ရသေ့မကြီး တိုက်ပွဲတိုင်းမှချွန်ထွက်ကာ ကျန်းမင်ရှန်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

‘နင့်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ ပါမ္မာက ငါ့ကို စိန်ခေင်ဝံ့တယ် ပေါ့... ဟုတ်လား၊ နင်က တယ်သူ အားကိုးနဲ့ ဝင်စွာတလဲ၊ နင့်နာမည် တယ်သူလဲ...’

‘နာမည်သိစရာ မလိုဘူး’

ကျန်းမင်ရှန် ဘုပြန်ပြောပြီး ရသေ့မကြီးကို ခေးဖြင့် ဝင် ပိုင်းသည်။ ရသေ့မကြီး နောက်ကိုချွန်ဆုတ်၍ ရှောင်သည်။ သို့သော် သူမ၏ ခါးဝည်းကြိုး အဖျားက ဖြတ်ပြီး ကျန်းမင်ရှန်၏ ခေးတွင် ပါသွားသည်။

ရသေ့မကြီး ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားသည်။ ခေးမြှောင်သုံးလက်ထုတ်ကာ ကျန်းမင်ရှန်ကို ပစ်ပေါက်သည်။

‘ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်...’

‘ချွင်... ဖတ်... ဖတ်...’

ကျန်းမင်ရှန် ခေးမြှောင်တစ်လက်ကို ခေးဖြင့် ပက်ထုတ် သည်။ ခေးမြှောင်နှစ်လက်ကိုမူ လက်ချောင်းများဖြင့် ညှပ်ယူ လိုက်သည်။

သူမ၏စွမ်းရည်ကို မြင်ရသောအခါ ရသေ့မကြီး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ တိုက်ခိုက်နေသော လူငလေးယောက်လည်း တိုက်ပွဲရပ်သွားကြကာ သူမကို အံ့ဩစကားကြီးကြားကြသည်။

‘ကျွန်မရဲ့ပညာက ဘာမှဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ မမကမှ ဆော်ကာ...’

ကျန်းမင်ရှန်ပြုံး၍ပြောပြီး လက်ချောင်းများကြား၌ ညှပ် ထားသော ခေးမြှောင်နှစ်လက်ကို ခါထုတ်လိုက်သည်။ ခေး မြှောင်နှစ်လက်စလုံး ချပ်ရီဖိန့်ထံ တန်းဝင်သွားသည်။

ချုပ်ရိပ်နိဗ္ဗာန် သူမထံသန်းဝင်လာသော ဓားမြှောင်နှစ်လက်ကို ပါးစပ်နှစ်ခု ကိုက်ဖမ်းလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး ဟိုင်တိန်တို့ လူစုသားမက ချူဖုန်ချွန်းတို့ပင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် အမောစကောနှင့် ပြေးဝင်လာသည်။ ပြေးဝင်လာရင်း အော်အေးသည်။

‘သူခိုးကို မိပြီလားဗျ...’

‘ဟာ... လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေပါလား...’

‘မန်ချူးရဲ နောက်လိုက်ခွေးတွေ...’

အဘိုးအိုဟိုင်တိန်နှင့် ရဲမင်းကြီးတို့ ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သူမှာ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့မှူးဖြစ်၏။ နဂါးလေးဖော်တို့ ဤဆိုင်တွင်ရောက်နေကြောင်း သတင်းရသဖြင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နဂါးသိုင်းသမားများအားလုံး မန်ချူးတို့အား တော်လှန်ရာတွင် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ယစ်တပ်တစ်အားပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ယခုတိုင် အလျဉ်းသင့်သလို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေကြဆဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မန်ချူးအာဏာပိုင်များက ၎င်းတို့ကိုဖမ်းဆီးလိုကြသည်။

အားလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ချူးဖုန်ချွန်းက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ အားလုံးပေါင်းပြီး မန်ချူးနောက်လိုက်ခွေးတွေကို တိုက်ကြမယ်၊ ဖောက်ထွက်ကြမယ်၊ နောက်မှ ကျုပ်တို့ ကိစ္စကို ဆက်ရှင်းကြမယ်...’

ချူးဖုန်ချွန်းပြောပြီး ဆိုင်ပြင်ကို ဦးစွာပြေးထွက်သွားသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း အချင်းချင်း ပြဿနာရှင်းနေချိန်တွင် မန်ချူးတို့ပေါ်လာပါက ပြဿနာကို ခဏရပ်ပြီး မန်ချူးတို့အား စုပေါင်းတိုက်ခိုက်သည့် အစဉ်အလာရှိထားကြသည်။ ယခုလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ကျင့်သုံးကြလေသည်။

နဂါးဖေးဖော်လည်း ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်ကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန်၊ ချုပ်ရိပ်နိဗ္ဗာန်နှင့် ဝူကွေ့တို့လည်း ရွှေဆီခနောက်ဆီဆိုသလို ဆိုင်ထဲမှပြေးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

(၇) တရားခံအစစ်ပေါ်ပြီ

မန်ချူး လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ထုံစန်းမြို့တွင် တာဝန်ကျသော တပ်မှူး 'ခုံတိတ်' ဖြစ်၏။ သူသည် မန်ချူး၊ လူမျိုးမဟုတ်ချေ။ မန်ချူးဘုရင်အား သစ္စာခံလိုက်သော တရုတ် လူမျိုးဖြစ်၏။ သူကဲ့သို့ တိုင်းပြည်သစ္စာပေးကာ သိုင်းသမား များလည်း ပြည်မကြီးတွင် များစွာရှိနေကြလေသည်။

တပ်မှူးခုံတိတ်သည် သိုင်းပညာ ထက်မြက်ခြင်းတော့ မရှိ ချေ။ သို့သော် လွန်စွာအားထန်သည်။ လက်ထဲကွပ် ကြီးမား လှသော လှံတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားပြီး အားကောင်း မောင်းသန်လှသည့် မွန်ဂိုမြင်းကြီးကို စီးထားသည်။

'ကျားသစ်ကြီးပါလား သေပေတော့'

ကျော်စွဲ၊ သိန်း၊ စာပေ

ချူးဖုန်ချွန်းကိုမြင်လျှင် တပ်မှူးခုံတိတ်အော်လိုက်ပြီး လက် ထဲမှလှံနှင့် ဆီးထိုးသည်။ ချူးဖုန်ချွန်း အနည်းငယ်တိမ်း၍ လှံ တံကို ဆောင်ဆွဲလိုက်ရာ ခုံတိတ် မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသည်။

တပ်မှူးခုံတိတ်၏ အပြစ်ကို မြင်သောအခါ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အပြေးရောက်လာပြီး ချူးဖုန်ချွန်းကို ပိုင်းတိုက်ကြသည်။ ဆိုင် ထိမှ ပြေးထွက်လာသော နဂါးလေးဖေဖေ၊ ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့လည်း မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ဝင်တိုက်ကြသည်။ သူတို့လူစုစု တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ထိုးဖောက်သည်။

အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ ညစ်သွားသည်။

တပ်မှူးခုံတိတ် ဒဏ်ရာမရသဖြင့် မြင်းပေါ်ကို ပြန်ခုန်တက် ကာ သူ့လူများကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသည်။ ရုသေ့ ကျင်းဟန်းက တပ်မှူးခုံတိတ်ထံ ခုန်ဝင်ပြီး တောင်ငွေဖြင့် လှံ ရိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူတို့ကြားသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး တောင်ငွေကို ခေးဖြင့်ရိုက်ဖယ်သည်။

ထိုလူမှာ စားအောက်ဆိုင်ထိက ထွက်သွားသော လူကြမ်း နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် နန်းတန်း လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး သူ၏ နာမည်မှာ 'ကျင့်ဟုန်ယန်' ဖြစ်၏။

'လက်စသတ်တော့ မန်ချူးတပ်ကို သတင်းသွားပို့အာ မင်း ကို'

၇

ကျော်စွဲ၊ သိန်း၊ စာပေ

ရသေ့ကျင်းဟန်းပြောပြီး ကျင့်ဟုန်ယန်အား အောင်ပေး
ဖြစ် တိုက်ခိုက်သည်။ ကျင့်ဟုန်ယန်က ရှောင်တိမ်းပြီး တပ်မှူး
ခုံဘိတ်အား အေးလွန်ရာ ခေါ်သွားသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက
ရသေ့ကျင်းဟန်းကို ပိတ်ဆို့၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ရသေ့ကျင်းဟန်း ရန်သူများအလယ်တွင် ပိတ်မိနေသည်။
အဘို့ကြီးဟိုတိန်က ဝင်ကယ်မည်ပြုသည်။ ကျန်မင်ရှန်က
ဦးစွာ ရန်သူများကြားထဲသို့ ထိုဖောက်ဝင်လျက် ရသေ့ကြီး
ကျင်းဟန်းအား ကယ်ထုတ်သည်။

‘ဟဲ့...ကောင်မလေး၊ နှင်လူစွမ်းကောင်း လုပ်လို့ မရဘူး’

တပ်မှူးခုံဘိတ် အော်ဟစ်ရမ်း ပြေးလာသည်။ ကျန်းမင်ရှန်
လက်နက်ပုန်ဖြင့် လှည့်ပစ်သည်။

‘အား’

တပ်မှူးခုံဘိတ်၏ မျက်စိကိုထိပြီး လဲကျသွားသည်။

ကေအိ ကျန်းမင်ရှန်၊ ရသေ့ကျင်းဟန်းတို့သည် ရန်သူ
များကြားမှ ဖောက်ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရန်သူကြော့ထဲတွင်
ပိတ်မိနေသော အဘို့ကြီး ဟိုတိန်ကိုလည်း ကယ်ထုတ်လာ
နိုင်ကြသည်။

သူတို့လူစုအားလုံး ရန်သူများကြားမှ ထွက်ဖောက်လာနိုင်
သောအခါ ချူးဖုန်ချွန်းက သူ့ဖောက်ထွက်ခဲ့ကြရန် ခေါ်ပြီး
မြောက်ဘက် ခုပြေးသည်။ ကျန်လူအားလုံးလည်း သူ့ဖောက်မှ
ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားခဲ့ကြသည်။

မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ညာသံပေး၍ ဖိုက်ကြသေးသော်
လည်း မခီအောင်ဘဲ မျက်ခြည်ဖြတ် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့လူစုသည် အစားကြောအစား ပြေးလာခဲ့ကြပြီးနောက်
အောင်ကျန်းပေါ်မှနတ်ကွန်းပျက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။

ချူးဖုန်ချွန်းက တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ရွှေဆုံးမှဝင်သည်။ အထဲ
တွင် ဖုန်များ၊ ပင်ကအိမ်များ ပြည့်နေသည်။ အခန်းအလယ်
တွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး ထိုစားပွဲကမူ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိနေ
သည်။

သူတို့အားလုံး ဖုန်များကို လဲကျင်းပြီး မောမောနှင့် ထိုင်
အနားယူလိုက်ကြသည်။ အဘို့ကြီးဟိုတိန်က မေးသည်။

‘ဝါတို့က အယ်အောက်နေကြသောလဲကွ’

ချူးဖုန်ချွန်းက ဖြေသည်။

‘ရွှေအားမှအတော့ ‘ဖောင်းတင်’ ဆိုတဲ့ မြို့က...ရှိတယ်။
ဒီမှာတစ်ဝိုက်မှာတော့ လူအနုအိမ်ခြေ မရှိပါဘူး’

အဘိုးအိုဟိုင်တိန် မမေးတော့၊ သူ့တွင်ပါလာသော မုန့်
ခြောက်ထုပ်ကို ထုတ်ယူကာ လူအား လုံးကို လည်း ဝေဝေ
သည်။ သူလည်းစားသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ အားလုံးသို့
မြတ်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး မပြီးဆုံးသေးသော ပြဿနာကို
အစပြန်ဖော်လိုစိတ် မရှိကြသေးချေ။

ညာနစောင်းတွင် ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိပိန်တို့နှစ်ယောက်
အနီးအနားထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြသည်။ နောက်မှ ပြေး
လိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားရ၍ လှည့်ကြည့်ရာ ဝူကွေ့ဖြစ်
ကြောင်း မြင်ကြရသည်။

‘ဘာကိစ္စရှိလို့ လိုက်လာတာလဲ’

‘ဝါ...ဝါ...’

ကျန်းမင်ရှန် မေးလိုက်သောအခါ ဝူကွေ့ စကားစဉ်းရည်
ဖြစ်နေသည်။ ချပ်ရိပိန်က ဖြတ်စေးသည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

‘ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်ကို ခိုးသွား
တာလဲ...’

ဝူကွေ့က အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်သည်။

‘ဟွန်း... ကျူးကျလွန်ဆိုတဲ့လူကြီးစာ အတော့်ကို ဉာဏ်
များတာပဲ၊ နေပါဦး၊ ရှင်တို့ရဲ့ ဒုက္ခိဒုက္ခိကိစ္စဟာ မဟုတ်မတရား
လုပ်တတ်တဲ့ ဂိုဏ်းမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တို့စုံစမ်းလို့ သိရ
ပါပြီ၊ ဒါနဲ့တောင် ဘာဖြစ်လို့ ရွှေမျောက်ပုဆွေကို ခိုးသွားရ
တာလဲ...’

‘ငါတို့ဂိုဏ်းက လူအင်အားလဲ ထောင့်တင်းပါတယ်၊ ရွှေ၊
ကျောက်သံပတ္တမြားတွေလဲ ပေါကြွယ်ဝပါတယ်၊ ငါတို့
ဂိုဏ်းက ရွှေမျောက်ပုကိုလဲ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...’

ဝူကွေ့ ဆက်ပြောရန် ခက်ဟန်ဖြင့် စကားရပ်သွားသည်။

ကျန်းမင်ရှန် ဝင်ထောက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပုစိုပုစိုလမ်းလမ်း ပြောစမ်းပါ’

‘အင်း... ရွှေမျောက်ပုဆွေကို ငါတို့ဂိုဏ်းအတွက် အသုံး
ချဖို့ ခိုးခံရတာ ဖောက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခိုတော့ ပြော
ပါရစေနဲ့၊ ဘယ်သူမှမပြောဖို့ ကတိပေးထားလို့ပါ...’

‘ရှင် မပြောလို့မရဘူး၊ ပြော...’

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

ကျန်းမင်ရှန် အော်ပြောပြီး ဝူကွေ့သွေးကြောထို့ သိုးပိတ်
မည်ပြုသည်။ ချပ်ရီဖိန် ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

‘သူကတိပေးထားရင်လဲ နေပါစေ ညီမလေးရယ်၊ ဒီအချက်
က မမတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး...’

ချပ်ရီဖိန် ဝူကွေ့ကို လှည့်မေးသည်။

‘ရှင်ဆီက ရွှေမျောက်ပုခေတ်ကို ကကယ်ပဲအခိုးခံရတာလား’

‘ကကယ်ပါ၊ လူသိရှင်ကြား အဖြစ်ခံပြီး ဝါက လိမ်ပါ
မလား...’

‘ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အခိုးခံရဘယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး’

‘မနေ့မနက်က ဒီထုံစန်းမြို့ကို ဝါရောက်လာတယ်။ မနေ့ည
ကပဲ ရွှေမျောက်ပုခေတ်ကို အခိုးခံရတယ်။ နင်တို့သိတဲ့အတိုင်း
ဝါခြေဘင်ဖက်က မကောင်းဘူး။ ခရီးအဝေးကြီး လျှောက်
လာရတာကို ကိုက်ခဲနာကျင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ဝါလဲ ယန်ရှမ်း
တည်းခိုရိပ်သာထဲဝင်ပြီး အခန်းတစ်ခန်း ငှားလိုက်တယ်...
အခန်းထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေထားပြီး ခြေထောက်ကိုလိမ်ဖို့
ဆေးထွက်ဝယ်တယ်။ ဆေးဝယ်ပြီး အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့
ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင် ထည့်ထားတဲ့အိတ် မရှိတော့ဘူး...’

ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်

ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရီဖိန်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝူကွေ့ကား
ကို နားထောင်ရင်း မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုလည်း အကဲခတ်
ကြည့်နေကြသည်။ ဝူကွေ့ ဟန်ဆောင် မတောင်းကြောင်း
သူတို့သိထားကြသည်။ ဝူကွေ့ အမှန်အတိုင်းပြောနေကြောင်း
လည်း အကဲခတ်မိကြသည်။

‘အခြားပစ္စည်း ပျောက်သွားတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ရွှေ
မျောက်ပုတွေ ပျောက်သွားတာ ငါတို့ဒုက္ခိတ ဝိုက်ကြီးမှု
ကံကြမ္မာ ထစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။ ငါသိပ်
စိတ်ပူသွားတယ်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူခိုးကိုလိုက်ရှာတယ်။
ခေါင်မိုးပေါ်လဲ တက်ကြည့်တယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဘာတွေ
တယ် ထင်သလဲ...’

ဝူကွေ့ စကားဖြတ်ပြီး ယောက်ျားလက်ကိုင်ပင်ဝါ တစ်ထည်
ကို ထုတ်ပြပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ့အခန်းရဲ့အပေါ်ဘက် တံခွန်မြိတ်မှာ ဒီယောက်ျား
လက်ကိုင်ပင်ဝါတစ်ထည်ကို တွေ့တယ်။ ယူခိုးကျကျခံခဲ့တယ်ဆို
တာ ခေအချာသွားတယ်။ ဒီလက်ကိုင်ပင်ဝါ-ထင်မှာ ‘ချူ’
ဆိုတဲ့ စာလုံးရေးထားတယ်။ ဒါပဲ မြင်တာနဲ့ သူ့ခို ဟာချူ
အမျိုးအနွယ်ထဲကဆိုတာ ငါ သိလိုက်တယ်။ ဒီမြို့မှာ ငါ့အသိ
မိတ်ဆွေတွေပေါ့တယ်။ လွယ်လွယ်နဲ့ စုံစမ်းလို့ရတယ်... ငါ
စုံစမ်းလိုက်တော့ ချူအမျိုးအနွယ်ဆိုလို့ ဒီမြို့မှာရောက်နေဟာ
ထစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ သူက ချူဖုန်ချန်းပဲ၊ ငါက

ကျွန်ုပ်၊ သိန်းစာပေ

သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ခိုးသွားတဲ့ ရွှေမျောက်ပုတွေကို ပြန်ပေးဖို့ ဖောင်းသေးတယ်။ သူက ဇွတ်မှိတ်ပြီးငြင်းတယ်။ သူ့ကို ငါတိုက်သေးတယ်။ မနိုင်လို့ ငါတို့ဒုက္ခဂိုဏ်းကို ပြန်ဖို့လာခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် နဂါးလေးဖော်နဲ့တွေ့တယ်။ နဂါးလေးဖော်ဟာ တို့ဂိုဏ် ရဲမိတ်ဆွေတွေပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို အကူအညီကောင်းလိုက်တယ်။ သူတို့က ချူးဖုန်ချွန်းကို ချိန်းလိုက်ကြတာပဲ...'

ကျန်းမင်ရှန်က....

'ဒါဆို ရွှေမျောက်ပုတွေကိုခိုးတာ ချူးဖုန်ချွန်းဖြစ်ဖို့ များတာပေါ့...'

ဥက္ကေ့က...

'သူမှ သူဗျ...'

ချုပ်ရိဖိန်က လက်ကိုင်ပဝါကို တောင်းကြည့်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါထောင်တွင် 'ချူး' ဟူသော စာလုံးရေးထားကြောင်း ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်။ သူမက တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရပြီး ဥက္ကေ့ကို မေးသည်။

ယန်ရှမ်းစားသောက်ဆိုင်မှာတုန်းက တွေ့ရတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ မန်ချူးလုံခြုံရေးတင်ဖွဲ့နဲ့ ကျွန်မတို့လိုက်တော့မှ နန်းတွင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေမှန်း သိရတော့တယ်။ သူတို့ကို ရှင် သိသလား....'

ဥက္ကေ့ တစ်ချက် တွေ့သွားပြီးမှ....

'ဘာဖြစ်လို့ သူတို့အကြောင်းကို မေးတာလဲ...'

'အကြောင်းရှိ ပို့ပေါ့၊ ရှင်သိရင် ပြောစမ်းပါ...'

'သူတို့က နန်းတွင်းအဖွဲ့ဝင်တွေဆိုပေမယ့် ဒုတိယတန်းစားတွေပါ။ တစ်ယောက်က ကျင့်ဟန်ဟန်၊ တစ်ယောက်က ဝမ်းကျထင်း၊ ဝမ်းကျထင်းက ပိုဆိုးတယ်။ နေရာတကာမှာ လူစွဲလုပ်ချင်တယ်။ ဒီကော့ကို ငါကြည့်မရဆုံးပဲ...'

'နွေလယ်က ရှင်ဘယ်တွေ့သွားနေသလဲ...'

'ချူးဖုန်ချွန်းကို အပိုင်ဖမ်းချင်လို့ ငါနဲ့သိတဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းသခားတွေဆီမှာ အကူအညီလိုက်ကောင်းနေတာပါ။ ဒါ

ပေမယ့် ချူးဖုန်ချွန်းဟာ ဒီလိုခိုးတဲ့ဝှက်တဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး၊ သူ့ဘဝက မကူညီနိုင်ဘူးလို့ ပြောလွှတ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ စားစားက ဆိုင်ကို ငါ့ပြန်လေတာ၊ ဆိုင်ကိုရောက်တော့ နတ်တို့က ပြဿနာထက်နာပြီ...'

'ရှင်သာ စောစောစီးစီးရောက်လာရင် ဒီလိုဖြစ်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး...'

ချပ်ရီဖိန့်၏ ဆိုလိုချက်ကို ဝူကွေ့မသိသဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

'ကဲ... သူ့ခိုးသွားဖမ်းကြမယ်၊ ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့...'

ချပ်ရီဖိန့် ပြောပြီးထွက်သွားသဖြင့် ဝူကွေ့ ဝမ်းသာသွားသည်။ ချပ်ရီဖိန့် နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

သူတို့သုံးယောက် နတ်ကွန်းပျက်ဆီ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အမှောင်ဖုံးနေပြီဖြစ်၏။ အထဲဘက်မှ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

အထဲတွင် ချူးဖုန်ချွန်းနှင့် နဂါးလေးဖော်တို့ ပြဿနာပြန်စနေပြီဖြစ်၏။ နဂါးလေးဖော်က ချူးဖုန်ချွန်းကို ဝိုင်းထားသည်။

'ဟိတ်... ချူးဖုန်ချွန်း...၊ တို့နဂါးအဖွဲ့ကိုတော့ မင်းလေးစားဖို့ကောင်းတယ်ကွ...'

ရေထကြီး ကျမ်းဟန်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ချပ်ရီဖိန့်က အထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ပြောလိုက်သည်။

'အခုပဲ သူ့ခိုးကို ကျွန်မဖမ်းမိပါပြီ...'

သူမ စကားကြောင့် အားလုံးအံ့သြသွားကြသည်။ သူမ၏ စကားကို နားမလည်အောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

'သူ့ခိုးက ဒီမှာပဲ...'

ချပ်ရီဖိန့် လက်ကိုင်ပဝါကိုမြှောက်ပြ၍ ပြောကာ ချူးဖုန်ချွန်းကို တစ်ဆက်တည်းမေးသည်။

'ဒီလက်ကိုင်ပဝါက ရှင်လက်ကိုင်ပဝါလား...'

'ငါ့တယ်အော့မှ လက်ကိုင်ပဝါမဆောင်ဘူး...'

ရေထကြီး ကျမ်းဟန်းက ဖြတ်ပြောသည်။

'လက်ကိုင်ပဝါပေါ်မှာ ချူးဖုန်ချွန်းလုံး ထို ထားတယ်... ဒါတောင် မင်းက ငြိမ်ချင်သေးသလား...'

ချုပ်ရိဖိန် ပြုံး၍....

‘ချူးဖုန်ချွန်း.... ကျွန်မကို ရှဇိ ဓားခဏပေးပါလား....’

ချူးဖုန်ချွန်းခါးတွင် ချိတ်တာသော ဓားကျိုးကိုဆွဲယူပြီး ချုပ်ရိဖိန်အား လှမ်းပေးသည်။ ချုပ်ရိဖိန် ဓားကိုသေချာစွာ ကြည့်ပြီးမှ ဓားရွက်ပေါ်တွင် ‘ချူး’ ဆိုသောစာလုံးကို လက်သည်းဖြင့် ရေးခြစ်လိုက်သည်။

ဓားရွက်ပေါ်တွင် ချူးဆိုသော စာလုံးက အထင်းသားပေါ်လာသည်။ ဤသို့လုပ်ရန် လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်သဖြင့် အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။

ရသေ့ကျင်းဟန်းက ချူးဖုန်ချွန်းအား မဲပြုံး-ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟင်း....ဟင်း.... ဝီတစ်ခါတော့ မင်းငြင်းလို့ မရတော့ဘူး မဟုတ်လား....’

‘ကျွန်မပြောတာ ကိုနားထောင်ကြည့်ပါဦးလေ....’

ချုပ်ရိဖိန် လေသံအေးအေးဖြင့်ပြောပြီး သူမအနီး၌ ရှိနေသော ဝူကွေ့အား ဓားကျိုးဖြင့် ရုတ်တရက်ထိုးလိုက်သည်။

‘အံ့မာလေး....’

ဝူကွေ့ မရွှောင်နိုင်ဘဲ ထိတ်လန့်တကြမ်းအော်လိုက်သည်။ ဓားကျိုးထိပ်က ဝူကွေ့၏ရင်ဘတ်နှင့် တစ်သက်မအာကာတွင် တန်ခနဲရပ်သွားသည်။ ချုပ်ရိဖိန်ပြုံးပြီး ဓားကျိုးကို ပြန်ခိုက်လိုက်ကာ ပြောသည်။

‘ဝူကွေ့.... ကျွန်မသာ တံဘယ်ထိုလိုက်ရင် ရှင်သေပြီပဲ၊ ရှဇိအလောင်းကို လူတွေတွေ့ရင် လူသတ်သမားကို လိုက်ရှာကြမှာပဲ....’

ချုပ်ရိဖိန်က ဓားကျိုးကို အခန်းတောင့်သို့ ပစ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

‘လူတွေက လူသတ်သမားကို နတ်ကွန်းအနံ့ ရှာကြမယ်.... ဟိုဓားကျိုးကို တွေ့သွားတဲ့အခါ ဓားရွက်ပေါ်မှာ ရေးခြစ်ထားတဲ့ ‘ချူး’ဆိုတဲ့ စာလုံးကိုမြင်တယ်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့က ချူးဖုန်ချွန်းကို လူသတ်သမားလို့ပဲ ထင်သွားကြမှာပဲ၊ အာပြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓားက သူ့ဓားမှာလဲ ချူးလို့ရေးထားတယ်၊ တကယ်အော်တာက သူမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ....’

ချုပ်ရိဖိန်က ရွှေ့မျက်ပုံများ ခိုးယူသွားသူမှာ ချူးဖုန်ချွန်း မဟုတ်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးဟိုင်တိန်က....

'မိန်းကလေးက ရွှေမျောက်ပုဒ်တို့သွားတာ တခြား တစ်
ယောက်၊ သူက ချူးဖုန်ချွန်းကို သက်သက်မဲ့ ချောက်တွန်း
လိုက်တယ်လို့ ဆိုလို့တာလား....'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်....'

ချူးဖုန်ချွန်းဇာည်း ယခုမှ အဘောပေါက်လာသည်။

'အေး... နင်ပြောတဲ့အချက်ကို ဝါလုံးလုံးမစဉ်းစားမိဘူး၊
အဲ... ဒီလက်ကိုင်ပဝါ ခဏပြပါဦး....'

ချုပ်ရီဖိန့် လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းပေးသည်။ ချူးဖုန်ချွန်း
သေချာစွာ ကြည့်ရှုနေသည်။ ပြီးမှ ထီးမြင်ချက်ပေးသည်။

'သူ့ခိုးယာ နန်းတွင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင် ဝမ်ကျထင်းပဲ ဖြစ်
လိမ့်မယ်၊ သူကလွဲပြီး ဘယ်လိုလူမျိုးမှ လက်ကိုင်ပဝါမဆောင်
ထား....'

ချူးဖုန်ချွန်း လက်ကိုင်ပဝါကိုဖြန့်ပြရင်း ဆက်ပြောသည်။

'သေချာကြည့်ကြ၊ ချူးဆိုတဲ့စာလုံးကို အပ်ချည်နဲ့ ထိုး
ထားတာ၊ လက်ရာစည့်တယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်
ရာမဟုတ်မှန်း သိသာတယ်၊ ပြီးတော့... လက်ကိုင်ပဝါက
အဟောင်း၊ စာလုံးထိုးတဲ့အပ်ချည်ကတော့ အသစ်ဖြစ်နေတယ်၊
ဒီမှာရသော ကြီးကျန်းဟန်း....၊ ခပ်ဗျားသော လက်ကိုင်ပဝါ
ဆောင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ စာလုံးထိုးပါလား၊ ရသေ့ကြီး....
ခပ်ဗျားစာ အမျိုးသမီးဆိုတော့ အမျိုးသမီးလက်ရာ မဟုတ်
မှန်း သိမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါကို သုံးတဲ့လူဟာ
နာမည်ထိုးချင်ရင်တောင် အသစ်ကတည်းက ထိုးရမှာပေါ့၊
ဟောင်းသွားမှ နာမည်ထိုးတယ်ဆိုတာ လုံးလုံးအဘာဝ ကျေ
ဘူး....'

ချူးဖုန်ချွန်း၏စကားက မှန်နေသဖြင့် ဆယ်လူမှ ဝင်မပြော
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ချူးဖုန်ချွန်း ဆက်ပြောသည်။

'တကယ်တော့ ချူးဆိုတဲ့စာလုံးကို ယောက်ျားတစ်ယောက်
က ခုလတ်တလောမှ ထိုးလိုက်တာ၊ အဲဒီလူဟာ ဝမ်ကျထင်း
ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောလို့ပြီ၊ သေချာကြည့်ကြပါ၊
လက်ကိုင်ပဝါဆောင်မှာ အပ်ချည်ပေါက်ရာတွေ ရှိနေတယ်...
သေချာကြည့်၊ 'ဝမ်'ဆိုတဲ့ စာလုံးပေါ်လာမယ်....'

အားလုံးပင် လက်ကိုင်ပဝါကို သေချာကြည့်ကြသည်။ ချူး
ဖုန်ချွန်း ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။

၁၁၂ ရဲမင်းဖိန်း

‘ဟုတ်ကယ်၊ ဝမ်းကျောင်း လက်ချက်ပဲ...’

‘ရွှေပျောက်ပုတွေကို ခိုးသွားတာ ဝမ်းကျောင်းပဲ...’

အဘိုးကြီးဟိုင်တိန်နီရီ ရဲမင်းကျောင်းဟန်းတို့ ပြိုင်တူဖိုလို ပြောလိုက်ကြသည်။

ချူးဖုန်ချွန်းက ဝူကူ အားပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဝူကူ... ဝါ့ကို သူခိုးသွားစွပ်စွဲချင်သေးသလား...’

ဝူကူ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားပြီး ချူးဖုန်ချွန်းကို အထပ်ထပ်အခါခါ တောင်းပန်သည်။ နဂါးအေးဖော်ကလည်း ချူးဖုန်ချွန်းအား အထင်မှားခဲ့မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောပြသည်။

‘အားလုံးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ အထင်လွဲလောက်အောင်လဲ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့...၊ အရေးကြီးတာ ညှစ်တင်းချင်း ကျွန်တော်တို့တွေ လုံခြုံရေးအပ်ဖွဲ့မှုကို ကျွမ်းဝင်ကြီးမား ကောင်းမယ်...’

အဘိုးကြီးဟိုင်တိန်၊ ရဲမင်းကြီးကျောင်းဟန်းနှင့် ဝူကူတို့ ချက်ချင်းထောက်ခံကြသည်။

ရွှေပျောက်ပုဖိန်း ၁၁၁၂

သေမင်းထောင်ချောက် ၁၁၉

ချပ်ရိဖိန်က လက်မခံဘဲ အော်ပြောသည်။

‘ပျောက်သွားတဲ့ ရွှေပျောက်ပုတွေ ကျွန်တို့ ပိုင်တာပဲ... ကျွန်မတို့ပဲ အရပြန်ရှာကြမယ်၊ ရှင်တို့ ဒီမှာပဲနေခဲ့ကြ၊ လာ... ညီလေး...’

ချပ်ရိဖိန် ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျန်းမပ်ရှန်လည်း လိုက်လာသည်။

ရွှေပျောက်ပုဖိန်း ၁၁၁၃

ချုပ်ရိပ်နိဗ္ဗာန်အကြံကို ကျန်းမင်ရှန် သဘောတူလိုက်သည်။

ထုံစန်းမြို့အား စီကျူးမြို့ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ကျန်းစူး
ပြည်နယ်တွင် အရေးပါသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သောကြောင့်
မြို့ရိုးကလည်း ခိုင်ခံ့မြင့်မားသည်။

ချုပ်ရိပ်နိဗ္ဗာန်တို့နှစ်ဦး မြို့ရိုးပေါ်ခုန်တက်ရန် တိတ်တဆိတ်နေ
ရာရှာကြသည်။ ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြို့ရိုးသို့ လူ
တစ်ယောက် လှစ်ခနဲရောက်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြရ
၏။ လူလုံးတော့ မကဲ့ချေ။ ထိုလူက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ
မြို့ရိုးပေါ် ခုန်တက်သွားသည်။

‘ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ သူ့နောက်ကို ငါတို့နောက်ယောင်ခံ
လိုက်သွားကြမယ်...’

ချုပ်ရိပ်နိဗ္ဗာန် စကားအဆုံးတွင် စိတ်မြန်သော ကျန်းမင်ရှန်က
ဦးစွာ မြို့ရိုးပေါ်ခုန်တက်သည်။ ချုပ်ရိပ်နိဗ္ဗာန်လည်း လိုက်တက်
လာသည်။ နှစ်ယောက်သား လူရိပ်သူခြည်ကြည့်ပြီး အတွင်းကို
ခုန်ဆင်းသည်။

စောစောက လူရိပ်မှာ အိမ်ခေါင်မို့ပေါ် ခုန်တက်လိုက်
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခေါင်မိုးတစ်ခုမှတစ်ခု ခုန်ကူးသွားနေ
သည်။

(၈) ရွှေမျောက်ပုများ ပျောက်သွားခြင်း

ချန်ရိပ်နိဗ္ဗာန်တို့ ကျန်းမင်ရှန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ဟော
ပညာသုံးကာ အပြောနှင့်လာကြသည်။ မကြာမီ ထုံစန်းမြို့
တံခါးဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ မြို့တံခါးကိုပိတ်ထားသည်။
ထို့ကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစောင့်များချထားလိမ့်
မည်ဟု တွေးမိကြ၏။

ကျန်းမင်ရှန် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

‘အစောင့်တွေကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား...’

‘ဒီနေ့ပဲ တွဲနဲ့ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ တိုက်ခွဲကြတယ်...
သူတို့ခေါင်းဆောင်လဲ ထိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မြို့ထဲမှာထဲ
အစောင့်တွေအများကြီး ချထားမှာပဲ။ ငါတို့တွေ ပုန်းလျှိုး
စင်တာပဲ ကောင်းတယ်...’

ချပ်ရိဖိန့်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့က ခေါင်မိုးပေါ်မောက်ဘဲ မြေပေါ်မှပင် နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ကြသည်။

ညဉ့်နက်ခနဲပြုဖြစ်၍ တစ်မြို့လုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်ဆက်နေသည်။ အကန်ကြာတွင် ခေါင်မိုးပေါ်မှပြေးနေသော လူရိပ်လည်း အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏နောက်တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အိမ်ကြီးရှေ့တွင် မီးပုံးများ အစီအရီထွန်းထားသည်။ မီးပုံးများပေါ်တွင် စာများရေးထားသည်။

‘လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ခုံး’

‘ဒီလူ ဘယ်ဘုလဲမသိဘူး...။ သူလဲ ရွှေဓမ္မစက်ပုကိစ္စကြောင့် ရောက်လာတာများလား...။’

ကျန်းမင်ရှန် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ချပ်ရိဖိန့်လည်း တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။

‘ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကိစ္စနဲ့ပဲလာလာ၊ တို့က ဓမ္မကျောင်းကို ရှာတွေ့ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်...။’

နှစ်ဦးစား အမှောင်ကိုခိုကာ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ကြသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် အစောင့်များ ရှိသော်လည်း သူတို့က မမြင်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မီးလင်းနေသော အိမ်ကြီး၏ နောက်ဖေးဆောင် အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အမှောင်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်ကြသည်။ မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် ချက်ပြုတ်ကြော်သော်နေသူများကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်။

‘စားစားကပ်ပဲ့ သုံးကြိမ်တောင်လုပ်ပြီပြီ...။ ဒါထောင်စားခရကြသေးဘူး၊ အချိန်မတော် ချက်ပြုတ်ခိုင်းသေးတယ်’

‘နန်းတွင်းကရောက်လာတဲ့ လူတွေကတော့ ဒီလိုချည်းပါပဲ ကောက်ကျန်းရယ်၊ မင်းက စားဖို့မူးလုပ်နေပြီ၊ ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိရမှာပေါ့၊ နန်းတွင်းက လူကြီးတွေကို မကျေမနပ် မဖြစ်သင့်ပါဘူး...။’

‘နန်းတွင်းကလူတွေကို ဝါတော့ အထင်မကြီးပါဘူး၊ သူတို့သာ အရည်အချင်းရှိရင် နေ့လယ်ကတိုက်ပဲ့မှာ ခံရမှာမဟုတ်ဘူး...။’

နှစ်ယောက်စား ချောင်းကြည့်နင်း ဖြတ်ပြုသွားသော လူရိပ်က အမှောင်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ချပ်ရိဖိန့်လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ပြောသည်။

‘ဟိုမှာ ခုနကလူပဲ၊ သူ့နောက်ကိုလိုက်ကြမယ်...။’

နှစ်ယောက်စား ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ ပြေးလိုက်ခဲ့ကြသည်။ လူရိပ်ကမူ ပျောက်သွားသည်။ မီးထိန်ထိန် ထမ်းနေသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းကိုမူ တွေ့ကြုံရသည်။

ထိုအခန်းကြီးထဲတွင် စားသောက်ပွဲကျင်းပနေသည်။

အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲကြီးကို ဝိုင်းထိုင်လျက် တပ်မှူး ခုံတိတ်၊ နန်းတွင်းလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသော ဝမ်းကျထမ်းနှင့် ကျင့်ဟုန်ယန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်သုံးယောက်တို့ စားသောက်နေကြသည်။

ဝမ်းကျထမ်းက ရယ်မော၍ပြောသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ့.... ကျုပ်ရဲ့အကြံ မကောင်းဘူးလား...’

‘ကောင်းတယ်... သိပ်ကောင်းတယ်၊ ခုဆို နဂါးဖေးဖော်နဲ့ ချူးပုန်ချွန်းတို့ အပြိုင်ကြနေကြရောပေါ့...’

တပ်မှူးခုံတိတ်က ပြန်ပြောသည်။ ကျန်းမင်ရှန်၏ လက်နက်ပုန်း ထိမှန်ခံထားရသဖြင့် သူ၏မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ကန်းနေပြီဖြစ်၏။ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးကို အဝတ်ဖြင့် ပတ်စီထားသည်။

ကျင့်ဟုန်ယန်းကလည်း ပြုံး၍ပြောသည်။

‘ဝမ်းကျထမ်း.... မင်းရဲ့ အကြံဉာဏ် စိတ်ကူး သိပ်ကောင်းတယ်၊ နန်းတွင်းကိုပြန်ရောက်ရင် မင်းတော့ ရာထူးတိုးဦးမှာပဲ...’

ဝမ်းကျထမ်း သဘောကျသွားပြီး....

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား... ကျွန်တော်သာ ရာထူးတိုးရင်တော့ ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ ရွှေမျောက်ပု ဆယ်ထောင်ကို အစ်ကိုကျင့် ယူလိုက်ပေတော့...’

ကျင့်ဟုန်ယန်းလည်း သဘောကျသွားပြီး....

‘ဟေး...ဟေး...ဟေး...ရွှေမျောက်ပုတစ်ကောင်ကို ရွှေလျှော်အစ်ထောင်လောက် တန်တာက...၊ ဆယ်ထောင်ဆို ရွှေလျှော်တစ်သောင်းပဲ၊ မင်းသာတကယ်ပေးရင်တော့ ငါပူပြီပဲ...’

‘သူခိုး... သူခိုး... သူခိုး...’

‘လိုက်ကြ... လိုက်ကြ၊ ရွှေမျောက်ပုတွေကို ခိုးသွားတယ်’

‘မလွတ်စေနဲ့ဟေ့... သူခိုးကို မိအောင်ဖမ်း’

ရုတ်တရက် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အော်သံများကြောင့် ဝမ်းကျထမ်းတို့လူစု မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်သွားကြသည်။ လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်လည်း အခန်းထဲပြေးဝင်လာသည်။

‘ရွှေမျောက်ပုတွေကို ဒုက္ခိတဂိုဏ်းက ခိုးပြေးသွားပြီ တပ်မှူးကြီး...’

တပ်ဖွဲ့ဝင်စကားကြောင့် ဝမ်းကျောင်းတို့လူစုသာမက အပြင်
မှ ချောင်းကြည့်နေသော ကျန်းမင်ရှန်နှင့် 'ချုပ်ရိဖိန်တို့ပင်လျှင်
စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

တပ်မှူး ခုံတိတ်က အစောင့်ကိုမေးသည်။

'ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကမုန်း ဘယ်လိုသိသလဲ...'

'ဒီစာရွက်ထားခဲ့ပါတယ်၊ တပ်မှူးကြီးကြည့်ပါ...'

အစောင့်က စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။ တပ်မှူးခုံတိတ်
ဒေါသဖြစ်သွားပြီး...

'ခွေ့... ဝါက မျက်စိဆန်းနေတာ ဘာမြင် ရမှာလဲ'

ဝမ်းကျောင်းက စာရွက်ကိုယူပြီး အသံထွက်ဖတ်သည်။

'ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်ဟာ ဝါတို့ ဒုက္ခိတဂိုဏ်း ပိုင်တာ
ပဲ၊ မင်းတို့ ဘာကိုအားကိုးပြီး ခိုရဲတာလဲ၊ အခု ရွှေမျောက်ပု
တွေကို ဝါပြန်ယူသွားပြီ၊ မကျေနပ်ရင် ရှန်စီးပြည်နယ်ကို လိုက်
ခဲ့ကြ၊ လက်နှစ်ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတ ကျူးကျလွန်လို့ ရေးထား
တယ်...'

ကျတီဟုန်ယန်က အစောင့်ကိုမေးသည်။

'သူ့ကို မင်းမြင်လိုက်သလား'

'ရိပ်နေပဲ မြင်လိုက်ရပါတယ်'

'ဘယ်ဘက်ကို ပြေးသလဲ'

'တောင်ဘက်ကို ပြေးပါတယ်'

မျက်စိဆန်းနေသော ခုံတိတ်သာ ကျန်နေခဲ့ပြီး အားလုံး
ပြတင်းပေါက်မှခုန်ထွက်၍ တောင်ဘက်သို့ ပြေးလိုက်ကြသည်။
သူတို့အလျင် ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချုပ်ရိဖိန်တို့က ပြေးလိုက်သွားပြီ
ဖြစ်၏။

ကျန်းမင်ရှန်တို့သည် ထုစနဲမြို့ကို ယခုမှ ရောက်ဖူးသဖြင့်
လမ်းမကျွမ်းကြချေ၊ ကျူကျလွန် ပြေးမည့်လမ်းကိုသာမှန်း၍
ရမ်းပြီးလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဝါမိုင်ကျော်နေ့ ပြေးမိသောအခါ
သူတို့၏ ဝဲဘက် ဆီမှ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများကို ကြားရသဖြင့်
အသံလာရာကို လာကြည့်ကြသည်။

ဝမ်းကျောင်းတို့လူစုက ကျူကျလွန်အား ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်
နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ပြတ်နေသော ကျူးကျ
လွန်က အင်္ကျီအင်္ကျီနုဖက်ဖြင့်ထကြမ်းပြန်တိုက်သည်။ သို့သော်
အင်အားချင်း မျှတသဖြင့် တိုက်စစ်ဆင်နိုင်ခဲ့ဘဲ ခုခံရှောင်တိမ်း
နေရသည်။

ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချုပ်ရိဖိန်တို့ တိုက်ပွဲတွင်းသို့ ဝင်သေး
ဘဲ သင်ပင်ကွယ်မှသာ ချောင်းကြည့်နေကြသည်။

ဝမ်းကျောင်း တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ အော်ပြောသည်။

‘ရွှေမျောက်ပုခဲတို့ကို ထုတ်ပေးဘူးလား၊ ပေးမလား...
မပေးလို့ ကတော့ ဒီနေရာမှာတင် ခပ်ဗျားဆာသေသံ’

ကျူးကျလွန်စာလည်း ခုခံရွှေခင်တိမ်းနေရင်းမှ ပြန်ပြော
သည်။

‘ပေးမယ်ကွာ... ပေးမယ်... ရပ်ကြတော့...’

ကျူးကျလွန် သေရမည့်ကိန်းဆိုက်နေသဖြင့် လိုက်လျော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းကျောင်းက တိုက်ပွဲကိုရပ်ရန်
အမိန့်ပေးလိုက်ရာ နောက်လိုက်များလည်း ရပ်လိုက်ကြသည်။

ကျူးကျလွန်နောက်၌ ပိုးထားသောအိတ်ကြီးကို ခါချလိုက်
သည်။ အိတ်ကမြေပေါ်ကျသွားသည်။ ဝမ်းကျောင်းက အိတ်
ကိုယူမည်ပြုသည်။ ပုန်းကွယ်နေသော ကျန်းမင်ရှန် လှစ်ခဲ
ရောက်လာပြီး ဝမ်းကျောင်းအား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချသည်။ ဝမ်း
ကျောင်း ယိမ်းယိုင်သွားစဉ် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အိတ်ကိုထောက်
ယူကာ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်
သွက်လက် လွန်းလှသဖြင့် အားလုံး ကြက်သေ့ သေသွားကြ
သည်။ သူ့အနီးသို့ ချပ်ရိဖိန့်လည်း ရောက်လာသည်။

ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန့်ကို မြင်သောအခါ ကျူးကျလွန်
အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟင်... နင်တို့က ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီကိုးရက်နေကြ
တာလဲ...’

ဝမ်းကျောင်းကလည်း ကျန်းမင်ရှန်ကို မှတ်မိသွားပြီး...

‘နင်တို့ကိုး...’ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျူးကျလွန်သည် ထုခန်းမြို့တွင် ကျန်းမင်ရှန်တို့ ဖောက်
နေလိမ့်မည်ဟု လုံးလုံးထင်မထားချေ။ သူသည် ထုခန်းမြို့၌
ဝူကွေ့နှင့်ပြန်ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားခဲ့သည်။ ဝမ်းကျောင်းတောင်ပေါ်မှ
ဆင်းပြီး ထုခန်းမြို့သို့ရောက်လာသည်။ ထုခန်းမြို့ရောက်သော
အခါ ဝူကွေ့ကိုစောင့်သည်။ ဝူကွေ့က ဦးနှောက်နှိုးသူ ဖြစ်
သဖြင့် ကျူးကျလွန်ရှိရာ ရောက်မလာချေ။

နောက်မှ ကျူးကျလွန်သည် ဝူကွေ့ထံမှ ရွှေခဲ ၂၀၀ ပုဆယ်
ကောင် အစိုးခံရသည့်သတင်းကို ကြားရတော့၏။ ဝူကွေ့ကို
သူရှာရင်း ရွှေမျောက်ပုခဲကိုလည်း စုံစမ်းသည်။ ဝူကွေ့ကို
မတွေ့သော်လည်း ရွှေမျောက်ပုများကို ခိုးသွားသူမှာ ဝမ်းကျ
ောင်းဖြစ်ကြောင်း သိသွားသော်။ ထို့ကြောင့် လိုခြံရေးထပ်ပွဲ
ရုံးသို့ တိတ်တဆိတ်သွားကာ ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်ကို ပြန်၍
အလစ်သုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းကျောင်းနှင့် ကျင်ဟုန်ယန်တို့သည် နေ့လယ်ကသည်းက
ကျန်းမင်ရှန်တို့၏ အစွမ်းအစကို ကိုယ်တွေ့ကြုံပြီးပြီဖြစ်၍ ဝင်

မတိုက်ရဲကြချေ။ ကျူးကျလွန်လည်း စိတ်ဓာတ်ကျတည့် အမှု အရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကျန်းမင်ရှန်က အိတ်ကြီးကိုပွင့်ကြည့်သည်။ အိတ်ကြီးထဲ တွင် ရွှေမျောက်ပုထိုးကောင်မှ မရှိတော့ချေ။ ဒေါ်ပုသွားပြီး ကျူးကျလွန်ကို ဒေါ်သတကြီးဖြင့် ပြောသည်။

‘ရှင်က လူလည်လုပ်တယ်ပေါ့လေ၊ အိတ်ထဲမှာ ရွှေမျောက် ပုထိုး တစ်ကောင်မှမရှိဘူး...’

ကျူးကျလွန် အံ့သြသွားပြီး...

‘မဟုတ်တာ၊ အိတ်ထဲမှာပဲရှိပါတယ်’

‘ဘာမှူ...’

ကျန်းမင်ရှန် ဒေါ်သတကြီးဖြင့်ပြော၍ အိတ်ကိုမှောက်သွန် ချပြသည်။ အိတ်ထဲက မည်သည့်အရာမှ ကျမလာချေ။ သူမ က အိတ်ကြီးကို လှုပ်လှော်လိုက်သည်။

‘ရှင် တော်တော် သတ္တိကောင်းပါလား’

ကျန်းမင်ရှန်ပြောပြီး ကျူးကျလွန်အား ခားဖြင့် ဝင်ထိုး သည်။ ကျူးကျလွန် ဖုန်းကတန်း ခြောင်လိုက်ကာ ကတိုက် ကရိုက်ပြောသည်။

‘ငါ့မလိမ်ပါဘူး၊ ငါ့ယူလာတုန်းက ရွှေမျောက်ပုထိုး ပါ လာတာပဲ၊ ငါ့သေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ ယူလာတာပါ’

ဝမ်းနည်းထမ်းက မြေးပါ တွင်ကျနေသောအိတ်ကို ခူးထောက် ၍ သေချာစွာကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပြောသည်။

‘ဒီအိတ်က ရွှေမျောက်ပုထိုးထည့်ထားတဲ့အိတ်မှ မဟုတ်ဘဲ’
‘ဟေ... ဟုတ်လား’

ကျူးကျလွန် အံ့သြသွားပြီး အိတ်ကိုကြည့်သည်။

‘ဟင်... ငါ့ယူလာတဲ့အိတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်လို ဖြစ် စာလဲ’

ကျူးကျလွန် စဉ်းစားမရဖြစ်နေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်း စားမိတန်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ သူပဲဖြစ်ရမယ်၊ သူကလဲ့ပြီး တယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...၊ ရှင် ဘာလှည့်ကုက်တွေ သုံး ခြားလို့လဲ’

ကျန်းမင်ရှန် ဖြတ်အော်သည်။ ကျူးကျလွန် တုန်လှုပ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘သူ... သူ... မြမာလာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ကျူးကျလွန်စကားကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ချပ်ရိဖိန် အော်ပြောသည်။

‘ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ’

‘ငါ...ငါပြောပြပါမယ်။ ငါထွက်ပြေးလာတော့ လူတစ်ယောက် ငါ့နားက ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။ သူပြေးတာ သိပ်မြန်တယ်။ သူ့ကို သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့လိုက်ရဘူး။ ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရတယ်။ မျက်နှာကို မမြင်လိုက်ရပေမယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆိုတာတော့ ငါသိပါတယ်။ ငါ့ကို သူတိုက်သွားတယ်။ ငါလဲကျပြီး ကျောပေါ်က ရွှေမျောက်ပုတွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်လဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ လူးလဲထရပ်ပြီး သူ့ကို ရုန်းတွေ့မလို့ ကြည့်တော့ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါလဲအိတ်ကို ကျောမှာ ပြန်ပို့ပြီး ဆက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းက အိတ်ချင်း လဲယူသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်...။ သိုင်းလောကမှာ ဒီလောက်မြန်အောင်ပြေးနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ မြမာလာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ခုမှ ငါတွေ့မိတယ်။ သေချာပါတယ်။ မြမာလာပါ။ တော်ပါသေ့ရှဲ့... ငါ့ကိုသတ်မသွားလို့’

ကျူးကျလွန် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့်ပြောရင်း မျက်နှာပြင်တွင် ချွေးများပင်ထွက်ကျလာသည်။

ကျူးကျလွန်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ သူ့စကားမှန်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ဝမ်းကျောင်းတို့ လူစုကမူ ငိုငိုကျသွားကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန်ကမူ အားတက်သရောဖြစ်သွားပြီး မေးသည်။

‘ကျွန်မ မေမေ ဘယ်ဘက်ကို ပြေးသွားတာလဲဟင်’

‘အနောက်ထောင်ဘက်ကို ပြေးသွားတာပဲ’

ချပ်ရိဖိန်က...

‘ဒါဆို ယန်စီမြစ်ဘက်ကို သွားတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ယန်စီရိုက်ကို သွားတာနဲ့တူတယ်’

‘ကျွန်မတို့ လိုက်သွားကြမယ် မေ...’

ကျန်းမင်ရှန်က ချပ်ရိဖိန်ကိုပြောပြီးမှ အားလုံးကိုမျက်လုံးဝေ့ကြည့်ကာ...

‘ကျွန်မ မေမေ့ကို သွားရှာရမှာမို့ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်တို့ကို သက်သာခွင့်ပေးလိုက်မယ်။ မြန်မြန်ထွက်သွားကြ’

ကျူးကျလွန် ဦးဦးဖျားဖျား လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဝမ်းကျောင်းနှင့် ကျင့်ဟုန်ယန်တို့ကမူ ကျန်းမင်ရှန်တို့၏ ရွှေတွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် နောက်လိုက်များ ရွှေတွင် သိက္ခာကျမည်စိုးသဖြင့် ရဲဆေးတင်ကာ ဝင်ရပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

‘သင်းတို့နှစ်ယောက်က တို့အာဏာပိုင်တွေကို နေ့လယ်တုန်း၊
အ တိုက်ခွဲကြတယ်။ ဒီအတွက် နှင်တို့ကိုဖမ်းရမယ်’

‘ရှင်တို့ပဲ ဖမ်းနိုင်မလား။ ကျွန်မတို့ကပဲ ရှင်တို့ကို ပညာပေး
နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

ကျန်းမင်ရှန်ပြောပြီး ကျင့်ဟုန်ယန်ကို ခေးဖြင့် ဝင်ထိုး
သည်။ ကျင့်ဟုန်ယန် ဆုတ်ရွာင်ရင်း ‘ဝိုင်းတိုက်ကြ’ ဟု အော်
တစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း
ကျန်းမင်ရှန်တို့ကို ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ ဝမ်းကျောင်းနှင့် ကျင့်
ဟုန်ယန်တို့ကလည်း အင်အား အားကိုးဖြင့် ဖိတိုက်ကြသည်။

ချပ်ရိဖိန်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း ချပ်ရိ
ဖိန်က အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ညီ... မြန်မြန်လုပ်၊ ဆရာ့ကို မမိဘဲ ခနလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမ’

ကျန်းမင်ရှန် ပြန်ပြောပြီး ခေးကို တရားပေးဝေ့ ယမ်းသည်။

‘ချင်... ချလွင်... ချင် ချင်’

ချပ်ရိဖိန်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့၏ ပြင်းထန်လှသော ခေးချက်
ကြောင့် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် အချို့၏ခေးများ ထက်ပိုင်းပြတိ
ကုန်သည်။ အချို့၏ခေးများ လက်ထဲမှ လွတ်ကျကုန်သည်။

‘အား...’

ကျန်းမင်ရှန်၏ ခေးချက်ဖြင့် ကျင့်ဟုန် ယန် ၏ နှေးရွက်
ထစ်ဖက် ပြတ်သွားသည်။

‘အား...’

ဝမ်းကျောင်း စူးစူးဝါးဝါးအော်ပြီး ဝပ်ချကာ လှိမ့်ထွက်
သည်။ ပြန်ထည့်ပြန်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် ခုန် ရောက် လာ ပြီး
သွေးကြောကိုထိုးပိတ်လိုက်ရာ ဝမ်းကျောင်း ဝုန်းခနဲလဲကျသွား
သည်။

ကျန်- လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ကျန်းမင်ရှန်တို့ကို
ဝင်တိုက်ရဲတော့ချေ။

ကျန်းမင်ရှန်က ဝမ်းကျောင်းအား မျက်နှာအေးတင်းတင်း
ဖြင့် မေးသည်။

‘ရှင်တို့ နန်းတွင်း-လုံခြုံရေးအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ခေး
ဝိဇ္ဇာ ‘လိန်ချို’ မဟုတ်လား’

‘ဟင်... နင် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

‘ဝါးစပ်ရှိလို့ နားရှိလို့ သိတာပေါ့၊ ပြီးတော့... စုဟာ
တစ်ချိန်တုန်းက ဆိုင်း ကကျော်အစောကြီး တစ်ယောက်ပဲ။

ပိုသိတာပေါ့၊ သူ့ဆီကို ကျွန်မ လက်ဆောင် ပါးစိုက်မယ်၊ ရှင်ပဲ ယူသွားပါ'

ကျန်းမင်ရှင်နီက ပြောထွက်ကျနေသော နားရွက်ပြတ်နှစ်ခုကို ယူကာ ဝမ်းကျတင်းအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

'အဲဒီ-နားရွက်နှစ်ခုကို ကျွန်မရဲ့ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့က ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲလို့ မေးလာရင် ကျွန်မ နာမည် ကျန်းမင်ရှင်နီလို့ ခေါ်တယ်၊ ကျွန်မဖေဖေ နာမည်က 'ကျန်းကျင်း'၊ မေမေနာမည်က ချီရွှေခင်ယန်လို့ ပြောလိုက်'

သူမ လှည့်ထွက်မလို ပြုပြီးမှ မလှမ်းမဝေးတွင် ပြတ်နေသော နားရွက်တစ်ဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ရင်း ရှင်မဲနေသော ကျင့်ဟန်ယန်ကို လှမ်းပြောသည်။

'ဒီမှာ...ရှင်မိတ်ဆွေရဲ့သွေးကြောကို ကျွန်မ ထိုပိတ်ထားတယ်၊ လေးဆယ်ကိုးရက်အတွင်း ပြန်ပွင့်ဘူး၊ လှုပ်ရှားလို့လဲ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပဲ နန်းတွင်းကို ထမ်းခေါ်သွားပြီး တို့ရောက်တော့ လိန်ချိုးကို တိုင်ပြောလိုက်ပေါ့'

ထိုသို့ပြောပြီး ချပ်ရိဖိန့်၏ လက်ကိုဆွဲကာ...

'သွားကြစို့ မမ'

'မမတို့ နတ်ကုန်းပျက်ကို ပြန်မသွားကြ တော့ဘူးလား?'

'သွားစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ သူတို့က ကလေးတွေမှမဟုတ်ဘဲ၊ အချိန်တန်လို့ ကျွန်မတို့ ပြန်ရောက်မလာရင် သူတို့လမ်း သူတို့သွားကြမှာပေါ့'

သူတို့နှစ်ဦး ကျန်းနန်းပြည်နယ်သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာကြလေသည်။

(၉) လူလော နာနာဘာဝလော

တစ်ခုခုတွင် ကျန်းမာရွန်နှင့် ချပ်ရိဖိန် တို့သည် ကျန်း
နန်းပြည်နယ် 'လူဟတ်' မြို့သို့ ရောက်လာကြသည်။

လူဟတ်မြို့သည် ယန်စီမြစ်၏ မြောက်ဘက်အမ်းတွင်ရှိသည်။
တောင်ဘက်ကမ်းတွင်မူ ကျင်းလိန်မြို့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်...
လူဟတ်မြို့သည် အချက်အချာကျားသာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်နေ
သည်။ လူဦးရေထူထပ်ပြီး စည်ကားသည်။

လာခဲ့သောလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြေစာစာ၏ သတင်းကို
စုံစမ်းခဲ့သော်လည်း သတင်းအစအနကို မရခဲ့ချေ။ လူဟတ်မြို့သို့
သူတို့ရောက်လာသောအခါ ညနေစောင်းနေလေပြီ။

ကျန်းမာရွန်နှင့်

သေမင်းထောင်ချောက် ၁၃၃

နှစ်ယောက်စလုံး မိုက်ဆာနေပြီဖြစ်၍ တည်းခိုရိပ်သာနှင့်
တဲသားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။
ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။

'ကျန်းမာတဲ့အတွက် အခန်းစောင်းကောင်းတစ်ခန်း လိုချင်
တယ်...ရသော'

ချပ်ရိဖိန် မေးသောအခါ ဆိုင်ရှင်က ဝမ်းသာ အယ်လဲ
ပြန်ပြောသည်။

'ရှိပါတယ်...ရှိပါတယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပါမယ်'

ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် စား သေစက် ခန်း ၏ နောက်ဘက်သို့
ခေါ်လာသည်။ စင်္ကြံပမ်းဘေးမှ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေး
သည်။ ချပ်ရိဖိန်က အခန်းထဲမှာပင် တမင်း စားလိုကြောင်း
ပြောသောအခါ ဆိုင်ရှင်က စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး
ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကြာမီ စားပွဲထိုးက တမင်းဟင်းများပါသော လင်ပန်းကို
ကိုပ်ပြီး ရောက် လာ သည်။ ကျန်းမာရွန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့ကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပြုံးဖြဲဖြဲကြည့်သည်။ သူ၏ အကြည်က
ရိုင်းလှသည်။

'ရှင်ကြည့်စာ ရိုင်းလှချည်လား'

ကျန်းမာရွန်၏အဖြေ

ကျန်းမင်ရှန် ဒေါပူပြီး စားပွဲထိုးကို ပါးရိုက်မည်ပြုသည်။
ချပ်ရိဖိန်က ဆွဲထား လိုက် သည်။ စားပွဲထိုးက ချပ်ရိဖိန်ကို
ပြုံးဖြူ ပြုံးနှင်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘မမကလဲ...ကစားဆီး ကာဆီးနဲ့၊ ဒီလို လူမျိုးကို ပါးကျိုး
အောင် ရိုက်ရမယ်၊ ဒါမှ... နောက်ဆို မိန်းကလေးတွေကို
ဒီလိုမကြည့်ရဲမှာ’

ကျန်းမင်ရှန် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြောသည်။ ချပ်ရိဖိန်က...

‘သည်းခံလိုက်ပါ ညီမရယ်...သူ ဒီလိုကြည့်တာကို မမလဲ
မကျေနပ်ပါဘူး၊ ဆိုင်ရှင်ဟော...စားပွဲထိုးတွေက တစ်မျိုးပဲ၊
ဒီ-တည်းခိုရိပ်သာကလဲ တစ်မျိုးပဲ’

‘ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ...မမ’

‘ဒီအခန်းကို လာကတည်းက မမသေချာကြည့်လာတယ်၊
အခန်းဆယ်ခန်းရှိတယ်၊ တခြားအခန်းတွေမှာ လူရှိပုံမရဘူး၊
အခန်းအပြင်မှာလဲ တစ်ခန်း-တစ်မျိုး အမှတ်အသားတွေ ရေး
ထားတယ်၊ အပ်-ဆံထိုး-ရင်ထိုး-စတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အသုံး
ပြုတဲ့ အမှတ်အသားတွေပဲ၊ တခြားကိုးခန်းမှာ အမှတ်အသား
တွေ ရှိပေမယ့် မမထို့အခန်းမှာတော့ အမှတ်အသား မရှိဘူး’

‘ဟင်...ဟုတ်လားမမ၊ ဒါဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပဲ၊ ထွက်
ကြည့်ကြရအောင် မမ’

‘ကြည့်မနေပါနဲ့တော့...မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ၊ သတိ
တော့ထား၊ ကဲ...ထမင်းစားကြရအောင်’

ကျန်းမင်ရှန်နှင့်ချပ်ရိဖိန်တို့လည်း ဆာဆာနှင့်စားသောက်
လိုက်ကြသည်။ သူတို့ထမင်းစားနေစဉ် ခြေသံများ ပေါ်လာ
သည်။ အခြားအခန်းများမှ တံခါး ဖွင့်သံ-ပိတ်သံများလည်း
ပေါ်လာသည်။ ချပ်ရိဖိန်က ပြောသည်။

‘အခြားအခန်းတွေမှာလဲ လူရောက်လာပြီ’

သူတို့နှစ်ယောက် စားသောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် စော
စောစော စားပွဲထိုးရောက်လာပြီး ပန်းကန်များကို သိမ်းသည်။
စားပွဲထိုးက ချပ်ရိဖိန်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့်ပြန်သည်။

‘ဘာကြည့်တာလဲ... ပါးကျိုးသွားချင်လို့လား၊ ဘယ်လို
မိန်းကလေးတွေများ အောက်မေ့နေသလဲ’

ကျန်းမင်ရှန် လက်ဝါး ထောင်ပြရင်း မျက်နှာထားတင်း
တင်းဖြူ ပြောလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးက မျက်နှာချိုသွေး
ကာ...

‘ကျွန်တော်က မမလေးတို့ကို မရိုးမသားစိတ်နဲ့ကြည့်တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ မမလေးတို့ကို စေတနာနဲ့ ပြောပြချင်တာ
ရှိလို့ပါ’

‘ဘဝပြောမှာလဲ...ပြောစရာရှိ မြန်မြန်ပြော’

စားပွဲထိုး စိုရိမ်သလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီးမှ...

‘မမလေးတို့အိပ်တဲ့အခါမှာ တံခါးကို လုံအောင် ဂိတ်ပြီး
အိပ်ပါ။ အပြစ်ဘက်က ဘာသံပဲ ကြားကြား...ထွက်မကြည့်
ပါနဲ့’

ရှန်းမင်ရှန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

‘ဘာလဲ...နီမှာ သရဲခြောက်လို့လား’

စားပွဲထိုး ကြက်သီးထသလိုဖြစ်သွားပြီး...

‘တစ္ဆေလား... သရဲသားတွေ မသိဘူး။ မခကောင်ဆိုးရွား
တစ်ကောင်တွေ ရှိတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ထမင်း အမျှင်တွေ
ဖုံးနေတယ်။ မျက်လုံးကပြူးပြူး-ပါးစပ်ကပြဲပြဲ...အစွယ်ကြီး
နှစ်ချောင်းလဲ ထွက်နေတယ်။ ညထိုင်း သန်းခေါင်လောက်ဆို
ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီ-မကောင်းဆိုးရွားကို တွေ့တဲ့လူ
မုန်သမျှ အန္တရာယ်ဖြစ်ကြတာပဲ’

‘ဟင်...ရှုပ်တကယ်ပြောတာလား’

ကျန်းမင်ရှန် ကြက်သီးထသွားပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
စိုရိမ်ထိတ်လန့်စွာကြည့်သည်။

‘တကယ်ပါ၊ ညတုန်းကတောင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
အခြောက်ခံရလို့ ရူးသွားသေးတယ်’

‘ဘုရား...ဘုရား’

ကျန်းမင်ရှန်မျက်လုံး အစိုင်းသားဖြင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်
ဖိသည်။ သူမ၏ မျက်နှာက ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သည့်
အသွင် ပေါ်နေသည်။ သူမသည် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာတတ်
ထားသဖြင့် မည်သို့သော လူမျိုးနှင့်မဆို ရဲရဲဝဲဝဲ ရင်ဆိုင်
ရဲသည်။ သို့သော် တစ်ခါမှ မေးတူဘူးသော ထစ္ဆေသရဲကိုမူ
သေမလောက် ကြောက်လေသည်။

‘ကြောက်တတ်ရင်တော့ ခေါင်း မြီးမြို့ အိပ် ကြပါ။ ဒါဆို
ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ’

စားပွဲထိုး ပြောပြီး လင်ပန်းကိုမက အခန်းပြင်သို့ ထွက်
သွားသည်။

‘ကျွန်မတို့ နီမှာနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား မခ’

ကျန်းမင်ရှန်စိုးရိမ်တကြီးပြောသည်။ ချပ်ရိဖိန်ကမူ ကြောက်
စိတ်မရှိချေ။

‘စားပွဲထိုးက မမတို့ကြောက်အောင် တမင်ထက်ထက် ပြော
သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ညီမရယ်။ စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ လောက

မ္မာ တစ္ဆေသရဲဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး။ တစ်ခြားအခန်းမှာ
လဲ တည်းခိုတဲ့လူတွေ ထောက်နေတပဲ။ သတိတော့ ထားနေ
ကြတာပေါ့။ အဲဒီ မကောင်းဆိုးရွားကို တွေ့လို့တာတော့ မမ
ကိုယ်တိုင် ဖမ်းမယ်

နှစ်ယောက်သား ဆတိထား၍ နေကြသည်။ အခြားအခန်း
များဆီမှ လူသံသွသံ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ် သက် နေ
သည်။

ညဉ့်နက်တော့ ခုတင်ပေါ် တက် လှဲ ကြ သည်။ သို့သော်
အိပ်မရကြချေ။ စကားမပြောဘဲ ထူ ခြားမည့် အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဟီး...ဟီး...ဟီး’

သန်းခေါင်ယံတုင် အပြင်ဘက်မှ ရယ်သံလိုလို ညည်းသံ
လိုလို အသံမျိုး ကြားလိုက်ကြရသည်။ လှဲနေရာမှ ဆတ်နေ
ထပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

‘ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး’

ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှ ရယ်သံလိုလို ညည်းသံလိုလို
အသံကြီး ပေါ်လာပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြတင်းပေါက်
ဆီ ထောက် လာ ကြ သည်။ ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ
အပြင်ကို ချောင်းကြည့်ကြသည်။

ကျော်စိုးဆိန်းစာပေ

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ကျောခိုင်းရပ်နေ
ခြင်း ဖြစ်၏။ လရောင်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အမည်းရောင် အမွှေး
အမျှင်များ ပုံးနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူမတို့ ကြည့်နေ
စဉ်မှာပင် မျက်နှာလှည့်လာသည်။ ပါးစပ်မှ ဖြူစွေးသော
အစွယ် နှစ် ချောင်း ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ မျက်လုံး
နှစ်ဖက်က စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။

‘အမယ်လေး...သရဲ...သရဲ’

ကျန်းမင်ရှန် တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး တုန်ရင်သော
လက်ဖြင့် ချပ်ရိဖိန်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ညီမကြောက်နေရင် ခုတင်ပေါ် သွားလှဲနေလိုက်၊ မမ
စောစိုကြည့်နေမယ်’

ချပ်ရိဖိန်လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။ ကျန်းမင်ရှန်ကြောက်
သော်လည်း ကြည့်ချင်နေသည်။ သူမပြန်ချောင်းကြည့်သည်။
ဇကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကို မမြင်ရတော့ချေ။ သူမက အရဲစွန့်
ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို အသာအယာ ဖွင့် ကြည့် လိုက် သည်။
ဇကောင်းဆိုးရွားက သူမနှုတ် ဝါးပေခန့်အကွာတွင် တွားခနဲ
ပေါ်လာသည်။

မျက်နှာတွင် အမွှေးအမျှင်တွေ ပုံးနေသည်။ မျက်လုံးက
ဖြူးကျယ်သည်။ ပါးစပ်က ပြသည်။ အစွယ် နှစ် ချောင်း က
ပါးစပ်ထဲမှာ ထောင်ထွက်နေသည်။

ကျော်စိုးဆိန်းစာပေ

‘အံ့မယ်လေး’

ကျန်းမင်ရှန် ရုတ်တရက် အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လိပ်
ပြာလွင့်မတတ် လန့်သွားပြီး ကြမ်းပေါ် ခွေလဲကျစား သတိ
မေ့သွားသည်။

ချပ်ရိဖိန်ကမူ ထက်နက်ပန်း အဆုပ်လိုက်ထုတ်ပြီး မကောင်း
ဆိုးရွားကိုပစ်သည်။ မကောင်းဆိုးရွားရှောင်တိမ်းပြီး အခန်းထဲ
ခုန်ထောက်လာသည်။ ချပ်ရိဖိန်၏ ပခုံးရှိ ‘ကျမ်းကျင့်’ သွေး
ကြောကို ထိပိတ်သည်။ ချပ်ရိဖိန် နောက်ကို လှိမ့်ရှောင်လိုက်
တဖြင့် လွတ်သွားသည်။

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး’

မကောင်းဆိုးရွား ချောက်ချာ ဖွယ်ရာ အသံကြီးဖြင့် ရယ်၍
ချပ်ရိဖိန်ထံ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းလျက် တိုးလာသည်။ ချပ်ရိ
ဖိန် ထိတ်လန့်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ကို ခုန်ထွက်မည်
ပြုသည်။ မကောင်းဆိုးရွားက သူမ၏ သွေးကြောကို ထိပိတ်
ပြန်သဖြင့် နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်ရပြန်သည်။

ချပ်ရိဖိန် ခေးကိုဆွဲထုတ်ပြီး မကောင်းဆိုးရွားအား ဝါ
ဖြင့် ဟရစပ် ဝင်ထိုးသည်။ မကောင်းဆိုးရွားက ရှောင်တိမ်း
ရင်း ပါးစပ်ကိုဟကာ မှုတ်လိုက်သည်။ သူ့ ပါးစပ်မှ အခိုးအဓိ
များထွက်လာပြီး ချပ်ရိဖိန်မျက်နှာကို ဖုံးသွားသည်။

ချပ်ရိဖိန် အထက်အာရုံပြီး နောက်ကို ခုန် ဆုတ်သည်။
မာတ်စတစ်ခုကို ယူကာ နှာခေါင်းနှုဇီ ပါးစပ်ကို စည်းလိုက်
သည်။ အစက သူမသည် ခြောက်လှန့်နေသူအား စာပဲ့ထိုး
ပြောသွားသကဲ့သို့ တစ္ဆေသရဲဟုပင် ထင်နေသည်။ မေ့ဆေးတွေ
မှတ်ထုတ်လိုက်တော့မှ သရဲတစ္ဆေယောင် ဆောင်ထား သော
လှမုန်းသိသွားသည်။ တစ္ဆေသရဲဆိုလျှင် မေ့ဆေးတွေ သုံးလိမ့်
မည် မဟုတ်ချေ။

‘ရှင်တော်အော် ယုတ်မာတဲ့လူပါလား၊ တစ္ဆေသရဲယောင်
ဆောင်ပြီး ကျန်မကို ခြောက်လို့ မရဘူး’

လူဖြစ်မှန်း တွေးမိသောအခါ ချပ်ရိဖိန် ကြောက်စိတ် မရှိ
စော့တဲ့ ပညာကုန်သုံး၍ တိုက်ခိုက်လေသော၏။ မကောင်း
ဆိုးဝါး အယောင်ဆောင်က ရှောင်တိမ်းရင်းမှ ချပ်ရိဖိန် ရင်
ဘယ်ရှိ ‘ထင်ချီ’သွေးကြောကို ထိုးနှက်လိုက်သည်။

‘အငို...’

ချပ်ရိဖိန် မရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ သွေးကြောပိတ်ခံရပြီး ကြမ်း
ပေါ် ခွေလဲကျသွားသည်။ သူမ လှုပ်ရှား၍ မရတော့ချေ။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

‘မကောင်းဆိုးရွားက ရယ်မောရင်း ချပ်ရိဖိန် အနီးတွင်
ထိုင်လိုက်သည်။ ချပ်ရိဖိန် တစ်ကိုယ်လုံးကို အထက်ပြန် အောက်

ပြန်ကြည့်သည်။ လှမ်းမဝေးတွင် သတိမေ့နေသော ကျန်းမင်
ရွန်ကုလည်း ထိုနည်းတူကြည့်သည်။

ချပ်ရိဖိန် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပိတ်နေသော သွေးကြောကို ပြန်ပွင့်
ရန် ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် ကြိုးစားသည်။ အသက်ပြင်းပြင်း
ရှူလိုက်တိုင်း ရင်ထဲတွင် အောင့်တက်သွားသည်။ သွေးကြော
ပြန်ပွင့်အောင် မည်သို့မှ လုပ်လို့ မရချေ။ သွေးကြောပိတ်
ခံထားရပုံက ထူးခြားနေသည်။

'ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... မင်းနဲ့သိန်းပညာက သိမ်တော်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် သွေးကြောဖြေနည်းကိုတော့ နိုင်နင်းမှု မရှိ
သေးဘူး။ ဒီပညာမျိုးတတ်ချင်ရင် ငါသင်ပေးမှာပါ။ ဟဲ...
ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...'

မကောင်းဆိုးရွားကပြာရင်း ချပ်ရိဖိန်ကို သိုင်းဖက်လိုက်
သည်။ ချပ်ရိဖိန် ရုံးဖယ်နှိမ်ခြင်းမရှိချေ။ ပါးစပ်မှသာ အော်
ပြောရသည်။

'လွတ်စမ်း... လူယုတ်မာ၊ လွတ်စမ်း...'

'ဟဲ... ကဲ... အသံတွေ နာကုန်ပါ့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အော်
နေရတာလဲ၊ မင်းမောရုံပဲ ရှိမှာပေါ့၊ ဒီကလူတွေအားလုံး ငါ
လူတွေချည်းပဲ၊ ငါ့ကို အာဇာနည်ကြည် လိုက်လျောပါ၊ တစ္ဆေ
မျက်နှာဖုံးစွပ်ထမ်းလို့ပါ။ ငါ့ရှေ့ပုံက ချောပါတယ်၊ မင်း
သဘောကျမှာပါ၊ ငါ့နာမည် 'လင်ကျီချီ'လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ချပ်ရိဖိန် ရှက်စိတ် ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် ပြုသမျှ
နုရတော့မည့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေသည်။

လင်ကျီချီဆိုသည့်လူက ချပ်ရိဖိန်၏ အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်မည်
ပြုသည်။ ချပ်ရိဖိန် အော်လိုက်သည်။

'ကျွန်မကို မစော်ကားနဲ့၊ စော်ကားမယ့်အစား သတ်ပစ်
လိုက်....'

လင်ကျီချီ တန့်သွားပြီးမှ...

'မင်းက ဒီလောက်လှနေတာ ငါ့ဘယ်သတ်ရက်ပါ့မလဲ...
ဝါက မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ'

လင်ကျီချီ ပြောပြော ဆိုဆို ချပ်ရိဖိန်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်မည်
ပြုပြန်သည်။

'ဟေ့... လူယုတ်မာ၊ နောက်ဆုတ်...'

ထိုစဉ် အော်ဟစ်ပြောဆိုသံနှုတ်အတူ လူအရိပ်နှစ်ရိပ် ပြတင်း
ပေါက်မှ ခုန်ဝင်လာကြသည်။ လင်ကျီချီ နောက်ကိုခုန်ဆုတ်
ပြီး ဝင်လာသူနှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ဇယ်တင်ရှင်ရောက်လာသဖြင့် ချပ်ရိဖိန် ဝမ်းသာအားတက်
သွားသည်။ ဝင်လာသူနှစ်ယောက်ကို စေ့ကြည့်သည်။ မိန်းမပျို

၁၄၄ ရဲမင်းမိန်း

လေး နှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်က အနီးဆုံး
ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး တစ်ယောက်က အဖြူဆောင်ဝတ်စုံကို
ဝတ်ထားသည်။ အနီးဆုံးဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အသက် ၁၅-
နှစ်၊ ၁၆-နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အဖြူဆောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ
အသက် ၁၀-နှစ်ခန့်ရှိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ချောမောလှပကြသည်။ ရှင်ရည်ချင်း
လည်း ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ မြင်ရုံနှင့် ညီအစ်မဖြစ်ကြောင်း
သိနိုင်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ရွယ်သော မိန်းမပျိုများ ဖြစ်နေသဖြင့်
ချပ်ရိမိန် အနည်းငယ် စိတ်အားလျော့သွားသည်။ စိုးရိမ်စိတ်
ဖြင့် မိမိတို့အား ကယ်နိုင်ပါ့မလားဟုလည်း ထွေးလိုက်မိလေ
သည်။

*

*

*

ကျွန်ုပ်တို့အား

(၁၀) အပေးအယူ

လင်ကျိုချီက မကောင်းဆိုးရွားလှသော မိန်းမပျိုလေး
နှစ်ယောက်အား ခြောက်လှန့်ပြန်သည်။ မိန်းမပျိုလေး နှစ်
ယောက်က ဓားကိုယ်စီကိုင်ရင်း လင်ကျိုချီ၏ ဝဲယာတွင် ရပ်
လိုက်ကြသည်။ ဝတ်စုံမိန်းမပျိုက ပြောသည်။

‘လူယုတ်မာ၊ ကျွန်မတို့ကို ဒီလိုသာမမြောက်နဲ့၊ ရေဘူး၊
ရှင်ကိုစောစိုကြည့်နေတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ’

သူမက ပြောကြောဆိုလို လင်ကျိုချီကို ဓားဖြင့် ဝင်ထိုး
သည်။ လင်ကျိုချီ နောက်ကိုခွန်ဆွတ်၍ ရှောင်လိုက်သည်။
မိန်းမပျို နှစ်ယောက်အား ခြောက်၍မရမှန်း သိသောအခါ
တတုတ်ပြင်ရယ်၍ ပြောသည်။

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ငါက တစ္ဆေသရဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူပါ၊ အကြောဝိဇ္ဇာ လင်ကျ ချီဆိုတာ ငါပဲ၊ မင်းတို့က ငါ့ကိုလာရှာကြတာလား'

'လာရှာတာ မဟုတ်ဘူး လာသတ်တာ'

ဝတ်စုံဖြူမိန်းမပျိုလေးက ခံပြင် စိတ်ဖြင့် ပြောရင်း ဝတ်စုံနီမိန်းမပျိုလေးအား မျက်ရိပ်ပြသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်က လင်ကျီချီကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

လင်ကျီချီကလည်း မမှုချေ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်တိုက်သည်။ သူက ဓားချက်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်၏ သွေးကြောကို ထိုးပိတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ မကြာခင် သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝတ်စုံဖြူမိန်းမပျိုလေး၏ နဖူးရှိ 'စိန်ထိန်' သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်နိုင်သည်။ ဝတ်စုံနီ မိန်းမပျိုလေး စင်ကယ်သော်လည်း မမီတော့ချေ။ ဝတ်စုံဖြူမိန်းမပျိုလေးမှာ သွေးကြောပိတ်ခံရပြီး လဲကျသွားသည်။

'ချင်....'

လင်ကျီချီလက်ဖြင့် ရိုက်ဖယ်လိုက်သဖြင့် ဝတ်စုံနီမိန်းမပျိုလေး၏လက်ထဲမှ ဓားလည်း လွင့်သွားသည်။ သူမ၏ သွေးကြောလည်း အပိတ်ခံလိုက်ရသည်။ သူမက လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။

'ဟဲ...ဟဲ...နင်က စစ်ကူခေါ်လိုက်တာပေါ့၊ ငါက မမှုပါဘူး၊ ငါ့မှာလဲ လူအင်အား ရှိပါတယ်'

လင်ကျီချီပြောရင်း အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့် လိုက်သည်။ အပြင်မှ လူ-ဂ ယောက်ဝင်လာကြသည်။ လူ-ဂ ယောက်ဝင်လုံး အထက်အရွယ် ပုံသဏ္ဍာန် တွေကြချေ။ ၎င်းတို့ထဲတွင် ရသေ့ကြီးနှင့် အဘွားအို တစ်ယောက်လည်း ပါသည်။

ပိန်ရှည်ရှည်လူက လင်ကျီချီကို ပြောသည်။

'လင်ကျီချီ ခပ်ဗျားကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ခပ်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးစရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား'

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ သိပ်လဲ မလောပပါနဲ့ ကျားပွတ်ဂိုဏ်းချုပ် ချီကျားမင်ရယ်၊ ဒီကိစ္စပျိုးက အချိန်ယူနိုင်မှ ကောင်တာ'

ကျားပွတ်ဂိုဏ်းချုပ် ချီကျားမင်သည် 'စန်းစီ' ပြည်နယ်၌ ကျက်စားနေသူ ဖြစ်၏။ ကျားပွတ်ပညာတုန် အထူးကျွမ်းကျင်သည်။ သိုင်းလောကတွင် နာမည် အဆင့်အတင့်ရထားသည်။ သူက သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ပြောသည်။

'ခပ်ဗျားက ခုထိအောက်တန်းကျတဲ့ ဒီလို အလုပ်ပျိုးတွေကို လုပ်ချင်နေတုန်းပဲကိုး၊ ဘာလဲ... ကျုပ်တို့က ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား'

လင်ကျီချီက....

၁၄၈ ရှမ်းအိန္ဒိယ

'ခင်ဗျားဝါသနာပါရင် တစ်ယောက်လောက် ဗျာယူလိုက်၊ ဝါသနာမပါရင်လဲ ပြန်ထွက်သွားပါ'

'ကျုပ်က ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ခင်ဗျားလို အကျဉ်းမရှိဘူး'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခော် ကား မော် ကား ပြောနေတာ လား'

ကင်ကျီချီ လေသံဖြတ်ဖြင့် ပြောသောအခါ ချီကျုံးမင် ငြိမ် သွားသည်။ အခြေအနေ တင်းမာလာသဖြင့် ရုတေ့ကြီးက ဝင်ပြောသည်။

'အချင်းချင်းတွေပဲ စကားများမနေပါနဲ့ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပေါ့'

လူဝကြီးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

'မုန်ဝါတယ်၊ နောက်ကိုလက်တွဲပြီး အလုပ် ထုပ် ရ မယ် လူတွေပဲ၊ ခုအတည်းက အစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ဝမ်း ကွဲခင် မကောင်းပါဘူး'

ကျန်လူများကလည်း ဝိုင်းဝန်းပြီး ဖျောင်းဖျူကြသည်။

'ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျားသစ်တောဆုပ်မှာ သွားစောင့် ကြ၊ မိုးသောက်ယံတိုဝင် ကျုပ်အရောက် လာခဲ့မယ်'

ကျော်ဦးသိန်းစောစော

ဆေးမင်းတော်စံချောက် ၁၄၉

လူဝ - ယောက်စလုံး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ချီကျုံးမင် မာကျီမနပ်ဖြင့် ပါသွားသည်။

လင်ကျီချီ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ချပ်ရိမိန့်ထံ တဖဲဟဲ့ ရယ်ခင်း လျှောက်လာသည်။ ချပ်ရိမိန့် စိုးရိမ်စွာအော်သည်။

'လူယုတ်မာ ကျွန်မနား မကပ်နဲ့နော်'

ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဝင်လာပြီး လင် ကျီချီနှင့် ချပ်ရိမိန့်တို့ကြားတွင် ခပ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူမကိုမြင်ဖော့ ချပ်ရိမိန့် အံ့ကြဝမ်းသာ သွားပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

'မမ ကျန်ပုန်းစွမ်း'

သူမကား မြမာသာ၏ အကြီးဆုံးတပည့်မ ကျန်းစုန်းစွမ်း ဖြစ်၏။ ဝတ်စုံနီမိန်းမပျိုလေးနှင့် ဝတ်စုံဖြူ မိန်းမပျိုလေးတို့ မှာ သူမ၏ တပည့်မများဖြစ်သော ပီအင်းနှင့်ပီဝေတို့ ညီအစ်မ

ကျော်ဦးသိန်းစောစော

ဖြစ်၏။ သူမတို့ ညီအစ်မသည် 'ချန်' မျိုးနွယ်ဝင်ဖြစ်၍ နာ
မည် အပြည့်အစုံစွာမူ ချန်ပီအင်းနှင့် ချန်ပီဝေတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ကျန်းဖုန်းစွမ်းကိုမူ လင်ကျီချီသိသည်။ သူမ ကိုမြင်တွေ့
ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူမ ခေါင်းမှ အမွှေးအမျှင်တွေ ဖုံးနေ
သော ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး လွတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်
နှာရုပ်သွင် ပေါ်လာသည်။ ရုပ်ချောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။
သူမ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ပြောသည်။

'ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ရတာတောင် ကြာသွားပြီ၊ နေကောင်း
တယ်နော်'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြူဖြူ ပြန်ပြောသည်။

'ရှင်က ကျွန်မရဲ့ သိုင်းပညာသင်ဘက် ညီမ နှစ် ယောက်နဲ့
ကျွန်မရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်ကို စော်ကားမလို့ပေါ့ ဟုတ်လား'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ပြောသဖြင့် လင်ကျီချီ
မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။

'ဟင်... သူတို့က မြဲမာလာရဲ့ တမည့်တွေလား၊ သူတို့က ခင်
ဗျားတပည့်တွေလား'

'ဟုတ်တယ်'

ချန်ပီအင်း ဝင်ပြောသည်။

'ဒီလို လူယုတ်မာမျိုးနဲ့ စကားယှဉ်ပြီး ပြောမခနပါနဲ့ဆရာ၊
မြန်မြန်သာ သတ်လိုက်ပါ'

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက လင်ကျီချီကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရွံ့စွာ ကြည့်၍
ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် ရှင်လိုလူမျိုးကို သတ်ပစ်လိုက်မှ သားကောင်း
သမီးပျိုတွေ အန္တရာယ်အင်းသွားမယ်၊ ရှင်က သိုင်းပညာအား
ကိုးပြီး မိန်းကလေးတွေကို အနိုင်ကျဉ် ဖျက်ဆီးခဲ့တာ များ
လှပြီ ထိုက်စန်းတေခင်မှာတုန်းက ရှင်ဘယ်လို လက်ဖျားပေး
ခဲ့လဲ'

လင်ကျီချီ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား
သည်။ သူသည် တဏှာရာဂ စိတ်ဖြင့်ပြောပြ၍ သိုင်းပညာ
အားကိုးပြီး မိန်းမ ကောင်း များအား ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ သူ့
အကျင့်ဆိုးများကြောင့် သိုင်းလောကသားများ မခံမရပ်နိုင်
ဖြစ်လာကြသည်။

လူနဲ့ခဲသေခနစ်က သိုင်းသမားအချို့ စန်းတုံ့ပြည်နယ်သို့
စုရုံးရောက်လာကြသည်။ လင်ကျီချီအား အသေသတ်ရန် ဆွေး
နွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ တိုက် တိုက် ဆိုင် ဆိုင် လင်ကျီချီသည်
ရောက်လာသဖြင့် သိုင်းသမားများနှင့် တိုးသည်။ သူ့ကို ထိုက်

စမ်းစောဝ်သို့ ဖမ်းခေါ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။

လင်ကျိုချီ၏ သိုင်းပညာမှာ အဆင့်မြင့်သော်လည်း သိုင်း သဘောများက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စိန်ခေါ်တိုက်ခိုက် နေသဖြင့် မရှုမလှ ချွံ့ဖေ့သည်။ ယကယ်ဆိုလျှင် သိုင်းသမား များက သူ့ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် သတ်ပစ်နိုင်ကြသည်။ သူက အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သဖြင့် မိန်းကလေးများကို မဖျက်ဆီး ပါဟူသော ကတိကို သိုင်းသမားများက တောင်းသည်။ သူ ကလည်း တတိပေးသဖြင့် အသက်စေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

လင်ကျိုချီ သိုင်းလောကမှ ခြောက်လခန့် ပျောက်သွား သည်။ အချို့က အမြင်မှန်သောပြီဟု ထင်ကြသည်။ တကယ် တော မဟုတ်ချေ။ သိုင်းလောကတွင် ပြန်ပေါ်လာသောအခါ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် မိန်းကလေးများအား အနီးကျော် ဖျက်ဆီး ပြန်သည်။ ယခင်ကထက်ပင် ပိုဆိုးသည်။

သိုင်းသမားများ ခေမရင်နိုင်ခြစ်ပြီး သူ့ကိုဖမ်းမိရန် ကြိုး စားကြသည်။ သို့သော် လင်ကျိုချီသည် တစ်ခါခံရဖူးသဖြင့် အကင်းပေးနေစေပြီး သိုင်းသမားများနှင့်က လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်သည်။ အချိန်ကြာလာသောအခါ သိုင်းသမားများ လည်း ဗိုလ်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သဖြင့် မေ့မော့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြသည်။

*
ကျော်စွဲသိန်းစာပေ

‘ကျန်းပုန်းစွမ်း ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားက သွားခွင့်ပေး တ္ကပေ!’

လင်ကျိုချီ မေးသောအခါ ကျန်းပုန်းစွမ်း လေသံပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ရှင်သွားချင်ရင် ကျွန်မရဲ့ တောင်းဆိုချက် နှစ်ခုကို လိုက် လျောရမယ်’

‘ပြောပါဦး’

‘ပထမအချက်က ကျွန်မရဲ့ ပညာထင်တက်ညီမနဲ့ ကျွန်မ တပည့်နှစ်ယောက်ကို သွေးကြော ပြန်ဖွင့်ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို ဝန်ချတောင်းပန်ရမယ်၊ ဒုတိယအချက်က ရှင်ဇာန် နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ လက်ညှိုးနဲ့ဇာန်ခလယ်ကို ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ဖြတ်ပစ်ရမယ်၊ တခြားဘာဇာန်မှ ရှင်ပေးစရာမလိုဘူး’

‘ဟဲ...ဟဲ... ခင်ဗျားရဲ့ တောင်းဆိုချက်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ တတိယ တောင်းဆိုချက် မရှိတော့ဘူးလား’

လင်ကျိုချီ လျှောက်ပြောသံဖြင့် ပြော၍ ချန်ပီအင်းထံ ပြေးသွားပြီး ဖမ်းဆွဲမည်ပြုသည်။ ကျန်းပုန်းစွမ်း ခုန်ရောက်လာ ပြီး ခေးဖြင့်ပိုင်းချသည်။ လင်ကျိုချီ ခနောက်ပြန်ခုန်ဆုတ်သည်။ ခေးက သူ့မျက်နှာနားက ဖြတ်ပြီး သူ့ဖိနပ် နှုတ်မီးသားကို ပိုင်းဖြတ်သွားသည်။

ကျော်စွဲသိန်းစာပေ

အသက်ဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်သွားသဖြင့် လင်ကျိုချီ
ချွေးပျံပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခွင့်ကောင်းကို ယူလျက် ကျန်းဖုန်းစွမ်းက ချပ်ရိဖိန်
သွေးကြောပြန်ပွင့်စေရန် 'ဖုန်းမင်' သွေးကြောကို ဓားဖျားနှစ်
အသာထိုးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် လင်ကျိုချီကို တရ
စင် ထိုးနှက်တိုက်သည် သူမကို လင်ကျိုချီ ယောဉ်နိုင်သဖြင့်
စာလိုက်ကရိုက် ဆုတ်ရွှောင်နေရသည်။

ချပ်ရိဖိန် ခြေလက်အနည်းငယ် လှုပ် ရွှား လှာ နိုင်သည်။
ကျန်းဖုန်းစွမ်းက လှမ်းပြောသည်။

'ချပ်ရိဖိန် ဟိုသုံးယောက်ရဲ့ သွေးကြောကို ဖွင့်ပေးလိုက်ဦး'
'ဟုတ်ကဲ့'

ချပ်ရိဖိန် ယိမ်းယိမ်းယိုဝ်ယိုဝ်ဖြင့် ထရပ်သည်။ ဓရပ်နိုင်မိ
ချက်ချင်းပင်ပြန်၍ ခွေကျသွားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလတ်'

'သွေးကြော ပြန်ပိတ်သွားတယ် မမကြီး'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း အတိုက်ရပ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားသည်။ လင်ကျို
ချီပြီး၍ ပြောသည်။

'သွေးကြောပိတ်တဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ကိုဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်
ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား၊ ကျုပ်ပိတ်ထားတဲ့ သွေး
ကြောကို ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ပြန်ဖွင့်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့
ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အပေးအယူလုပ်ရအောင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တောင်း
ဆိုချက်တွေကိုဖျက်လိုက်၊ သူတို့ရဲ့သွေးကြောကို ကျုပ်... ပြန်
ဖွင့်ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း စဉ်းစားသည်။

'ခင်ဗျားရဲ့ပညာဆင်ဘက်ညီမကို ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် ဆို
တာ ကြည့်ပါဦး'

လင်ကျိုချီပြောတော့ ကျန်းဖုန်းစွမ်း နောက်ကိုလှည့်ကြည့်
သည်။ သူမ၏နောက်ကို လင်ကျိုချီရိုက်ချသည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း
တိမ်းရှောင်ပြီး ဓားဖြင့် လှည့်ထိုးသည်။ လင်ကျိုချီ စိုးရိမ်
တကြီး ရှောင်တိမ်းရပြန်သည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို အလစ်တိုက်၍
ရမည်မဟုတ်မူန်းလည်း သိသွားသည်။

ဆုတ်ရွှောင်ရင်း ပြတင်းပေါက်နား ရောက်သွားပြီး ခုန်
ထွက်မည်ပြုသည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း လက်နက်ပုန်းများဖြင့် လှမ်း
ပစ်သည်။ သူမ၏လက်နက်ပုန်းမှာ ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
ချွန်ထက်သည့်မြှားစလေးများဖြစ်၏။

'အား....'

လင်ကျိုချီကျောပြင်ရှိ သွေးကြောကို လက်နက်ပုန်းထိပြီး
ဝိုင်းခနဲလဲကျသွားသည်။ သွေးကြောကိုထိမှန်သဖြင့် ပြန်လေ
နိုင်ချေ။ လင်ကျိုချီ၏ ရန်ကို စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ သဖြင့်
ကျန်းပုန်းစွန်းက ချပ်ရိမိန်းကို ပွေ့ထူသည်။

ချပ်ရိမိန်းက သူမနှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့ ဝမ်းစန်းထောင်မှ
ထွက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် တွေ့ကြုံ ဖြစ်ပျက်ပုံများကို ပြောပြ
သည်။

'ဆရာ ဒီရောက်နေတယ်...ဟုတ်ကား။ အယ်လိုဖြစ်တာပါ
လိမ့်။ မကြီးကိုပြောတော့ အရှေ့ပင်လယ်ကို သွားမယ်လို့
ပြောတာပဲ။ မကြီးနဲ့ဆရာနဲ့ ကျွဲကျန်းပြည်နယ်မှာ ဆုံးခဲ့ကြ
သေးတာပဲ'

ကျန်းပုန်းစွန်း ပြောသေးအခါ ချပ်ရိမိန်းလည်း စဉ်းစား
မရဖြစ်သွားသည်။ ပြေးဆိုနေရင်းမှ ကျန်းပုန်းစွန်းသည် ချပ်
ရိမိန်း၏ ပိတ်နေသော သွေးကြော ပြန်ပွင့်လာစေရန် နည်း
အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သည်။ သို့သော် မည်သို့မှ
မရချေ။

'ကျန်မကို ထားလိုက်ပါ မမကြီး။ ညီမလေး-ကျန်းမင်ရှန်
ကိုပဲ ပြုစုလိုက်ပါ။ သူက သွေးကြောပိတ်ခံထားရတာမဟုတ်
ပါဘူး။ အကြောက်လွန်ပြီး သတိမေ့သွားတာပါ'

ချပ်ရိမိန်းပြောတော့ ကျန်းပုန်းစွန်းလည်း သတိမေ့နေသည်။
ကျန်းမင်ရှန်ကို ပြုစုသည်။ ခဏနှင့် ကျန်းမင်ရှန် သတိရလာ
သည်။

'သရဲ...သရဲ'

သတိရ-ရချင်း ကျန်းမင်ရှန် ထိတ်လန့်တကြိမ်ဖြင့် အော်
သည်။ ကျန်းပုန်းစွန်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး 'သရဲ
ယောင်ဆောင်တာ သူပဲ။ သူ့နာမည် လင်ကျိုချီ'ဟု ဆိုကာ
ဇက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ချန်ပီအင်းနှင့် ချန်ပီဝေတို့မှာလည်း
မိမိ၏ကပည့်များဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

အဖြစ်မှန်ကိုသိရသောအခါ ကျန်းမင်ရှန် လွန်စွာ ခေါ်သ
ဖြစ်သွားသည်။ သူမက လင်ကျိုချီ၏အနီးတွင် ရပ်ဆိုက်ပြီး...

'ရှင် ဇော်တော်ယု၏မာတုလူပါလား။ မမကြီးရောက်လာ
လို့ပေါ့၊ နို့ပို့ ဆို... ကျွန်တို့တွေ...'

ကျန်းမင်ရှန် ဆက်မပြောတော့ဘဲ လင်ကျိုချီကို ခြေမြှင့်
အားကုန်ဆောင်ကန်လိုက်သည်။

‘အား....’

လင်ကျိုချီ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့လိမ့်သွားသည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း
ကျန်းမင်ရှန်ကိုဆွဲထားလိုက်ပြီး လင်ကျိုချီကိုလှမ်းပြောသည်။

‘ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ သွေးကြောကို ပိတ်ထား
တာ၊ လေးဆယ်ကိုးရက် ပြည့်ရင်တော့ သူ့ဘာသာသူ ပွင့်
သွားလိမ့်မယ်၊ လေးဆယ်ကိုးရက်မပြည့်မချင်း ရှင်သွေးကြော
ကို ဘယ်သူမှပွင့်လို့ ရမှမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ထိုက်နဲ့ရှင်က နေခဲ့ပေ
တော့၊ ကျွန်မတို့တော့ သွားမယ်’

ကျန်းဖုန်းစွမ်း ပြောပြောဆိုဆို တပည့်မ နှစ်ယောက်ကို
ချိုင်းနှစ်ဖက်တွင်ညှပ်၍ ပွေ့လိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန်ကိုလည်း
ချုပ်ရိမိန်အား ပွေ့ခေါ်ခဲ့ရန် ပြောသည်။

‘နေပါဦး...နေပါဦး၊ မသွားပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ အပေး
အယူတစ်ခု လုပ်ရအောင်’

‘ဘာအပေးအယူလုပ်မှာလဲ’

ကျန်းဖုန်းစွမ်း မေးပြီး တပည့်နှစ်ယောက်ကို ပြန်ချသည်။

‘သူတို့က ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှသွေးကြောပြန်ပွေ့
ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘အပိုငို မပြောစမ်းပါနဲ့၊ သူတို့ရဲ့ သွေးကြောကို ပြန်ပွေ့
အောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူ ရှိပါတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ဆရာ မြမာလာပေါ့’

လင်ကျိုချီ တွေဝေသွားသည်။ မြမာလာ၏ သိုင်းစွမ်းရည်
ကို သူလည်း ကြားသိထားသည်။ သူပိတ်ထားသော သွေးကြော
ကို မြမာလာပြန်ပွင့်အောင် လုပ်နိုင် မလုပ်နိုင် ဝေခွဲရခက်နေ
သည်။

ကျန်းဖုန်းစွမ်း ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ဆရာ မတတ်နိုင်ရင်တောင် နောက်တစ်ယောက်
ရှိသေးတယ်။ သူကတော့ သေချာပေါက်ပွင့်အောင် လုပ်နိုင်
တယ်’

‘ဘယ်သူလဲ....’

‘ကျွန်မ ဆရာ မြမာလာရဲ့ဆရာ ‘လျူလျူချန်း’ပဲ....’

လျှူလှချွန်း၏ နာမည်ကို ကြားရသောအခါ လင်ကျိုချို များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ လျှူလှချွန်း၏ မိသားစု ပေါက် သွေးကြော ပြန်ပွန်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း သူ သိသဖြင့် စိတ်ဝေးတိကျသွားသည်။

‘ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ အပေးအယူ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့’

‘ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ... ပြောပါဦး’

‘သူတို့ရဲ့ ပိတ်ခနဲတဲ့သွေးကြောကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်သွေးကြောကိုလဲ ခင်ဗျားဖွင့်ပေးပါ’

‘ကောင်းပြီ၊ ရှင်ကတိပျက်ရင်တော့ ဆေးသပဲ’

ကျန်းဖုန်းစွမ်း လင်ကျိုချိုထံသားပြီး ကျောပြင်ကို နှစ်ချက် ပုတ်သည်။ ပြီးလျှင် နဖူးရုံ ‘တိဝေ’ သွေးကြောကို ထိုးလိုက် သည်။ သွေးကြောပြန်ပွန်းသွားသဖြင့် လင်ကျိုချို ထချပ်လိုက် သည်။

‘ကဲ... ရှင့်အလှည့်ပဲ၊ ကျွန်မလူတွေကို သွေးကြောဖွင့် တော့...’

‘ဖွင့်ပါမယ်၊ ကပ်ခဲတော့ ပြောပါရစေ...’

‘ဘာပြောမှလဲ...’

‘သူတို့ရဲ့သွေးကြောကို ကျွန်တော်ပြန်ဖွင့်ပေးပါမယ်၊ ကျွန် တော်ကို ရန်ရှာမပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ခင်ဗျားပေးရ မယ်...’

ကျန်းမင်ရှန် ခံပြင်းဒေါသဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘မေကြီး သူပြောတာ လက်မခံနဲ့’

ကျန်းမင်ရှန် လင်ကျိုချိုကိုလည်း ဆက်ပြောသည်။

‘ရှင်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တယ်သတ္တိကြောင်တာကိုး၊ ရှင် ပြောထားတဲ့အတိုင်း သူတို့ကို သွေးကြောပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ကြမယ်’

လင်ကျိုချို တင်းခံသည်။

‘အို...ဒါတွေပြောမနေနဲ့ ငါ့ကိုရန်ရှာမပါဘူးလို့ ကတိပေးမှ ဝါလုပ်ပေးနိုင်မယ်’

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက အခြေအနေကို တွက်ဆပြီး ကတိပေး လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ ရှင်ကိုရန်ရှာဘူးလို့ ကျွန်မကတိပေးမယ်’

လင်ကျိုချို ကျေနပ်စွာလေသည်။

လင်ကျိုချီ မောဟိုက်စွာဖြင့် ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့် သွေးကြောပိတ်နည်းက ပိတ် တဲ့ အခါ လွယ်
သလောက် ပွင့်အောင် ပြန်လုပ်တဲ့အခါ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်
ရတယ်။ ခင်ဗျားမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကဲ... ကျွန်တော့်တာဝန်လဲ
ကျေပြီ သွားတော့မယ်’

ပြောပြီး လင်ကျိုချီ လှည့်ထွက်မည်ပြုသည်။ ကျန်းမင်ရှန်
က သူ့ မှင်ဘတ်ကို ခေးဖြင့် မသောက်ထားလိုက်အဖြင့် မျက်လုံး
ပြူးယှားသည်။ သူက နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ ဒေါသ
ထဲဖြင့် အော်ပြောသည်။

‘ဒါက ထာလုပ်တာလဲ’

ကျန်းမင်ရှန် အေးစက်စက်လေထဲဖြင့် ပြောပြောသည်။

‘ကိစ္စပြီးရင် ရှင်နဲ့ကျန်မ ယှဉ်ကြမယ်လို့ ပြောထားဗျ
မေ့သွားပြီလား’

‘နင့်ပညာသစ်ဘက် အစ်မကြီး ပေးထားတဲ့ဇာတိကို ချိုး
ဖောက်တာလား’

‘သူက ရှင့်ကိုပေးတဲ့ဇာတိပဲ။ ကျွန်မပေးတဲ့ ဇာတိမှမဟုတ်ဘဲ’

ကျန်းမင်ရှန်ပြောပြီး ခေးကိုစေ့ ဖမ်းကာ လင်ကျိုချီ ဘေး
ထရကြမ်း ခံတိုက်သည်။ လင်ကျိုချီ ပြန်တိုက်၍ ကျန်းမင်

ကျန်းမင်ရှန်နဲ့မောဟိုက်

(၁၁) အချီကြီးရမည့် လုပ်ငန်း

လင်ကျိုချီက ချန်ပီအင်းနှင့်ချန်မိဝေတို့၏ နောက်ကျောမှ
ထိုင်လိုက်ကာ ကျောပြစ်ကို လက်ညှိုး နှစ်ချောင်းနှင့် ထိုး၍
အတွင်းအားဖြင့် သွေးကြောပြန်ပွင့်အောင် ထုပ်သည်။ ခဏနှင့်
သူ့နဖူးတွင် ချွေးစို့လာသည်။

‘မြီးမြီး’

အထန်ကြာမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်ရုပ်၍ ပြောသည်။ ‘ချန်
ပီအင်းနှင့် ချန်မိဝေတို့ သွက်လက်စွာ ထရပ်ကြသည်။ လင်
ကျိုချီဆက်၍ ထိုးညှိုးသူ ချန်ရီမိန့်၏ သွေးကြောကို ပွင့်ပေး
ပြန်သည်။ အားစိုက်ရအဖြင့် သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးမျှားရွှဲစို့
လာသည်။’

ချန်ရီမိန့်သည် သွေးကြောပွင့်သွားပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

ကျန်းမင်ရှန်နဲ့မောဟိုက်

ရှုန်၏ သွေးကြောကို ထိုးပိတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ၏လုပ်ရပ်ကို ကျန်းမင်ရှုန် သိထားပြီဖြစ်၍ မရတော့ချေ။

ကျန်းမင်ရှုန်၏ ဓားပျားက အပေတီမှ ထပ်ဝတ်ထားသော လင်ကျိုချီ၏ ကိုယ်စွပ်ကို ထောင် လိုက် ပိုင်း မိ သွားသည်။ အမွှေးအမျှင်များဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ကိုယ်စွပ် ဟက်တက် ကဲ့သွားသည်။

လင်ကျိုချီ အခြေအနေ မဟန်တော့ဖြင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ပြန်တိုက်သည်။ တိုက်ရင်းမှ ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို အော်ပြောသည်။

‘ကျန်းဖုန်းစွမ်း ခပ်ဗျားကတိယျက်နေပြီ ဒီလိုပဲ ကြည့်နေ ထော့မှာလား’

ကျန်းဖုန်းစွမ်း မနေသာတော့ဘဲ ကျန်းမင်ရှုန်ကို လှမ်းပြော သည်။

‘ညီမလေး ကျန်းမင်ရှုန် ဖိတစ်ခါတော့ သူ့ ကိုလွှတ်လိုက်ပါ’

‘မမကြီး ကတိပေးထားတာ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူး’

ကျန်းမင်ရှုန် မရပ်ဘဲ ဆက်တိုက်သည်။ သူမက လင်ကျို ချီကို အသေထိမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘အား...’

ကျန်းမင်ရှုန်၏ ဓားချက်ကြောစွဲ လင်ကျိုချီ၏ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရသွားသည်။

‘ညီမလေး တော်လောက်ပါပြီ’

ကျန်းဖုန်းစွမ်းသည် ဇာတိပေးထားမိသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက် ပြန်သည်။ သူမ၏ စကားကို ကျန်းမင်ရှုန် နားမထောင်သဖြင့် ဆိက္ခာကျမှာလည်း စိုးရိမ်နေသည်။ ကျန်းမင်ရှုန်ကမူ မရပ် ချေ။

‘ချင်...’

လင်ကျိုချီက ကျန်းမင်ရှုန်၏ဓားကို သူ့ဓားဖြင့် ရိုက်ဖယ် ထုတ်ရင်း ဘယ်လက်ချောင်းဖြင့် ကျန်းမင်ရှုန်၏ ပခုံးကို ‘ထင်း ကျူး’ သွေးကြောကို လှမ်းထိုးပိတ်သည်။ ကျန်းမင်ရှုန် ၏ ဓားက ရိပ်ခနဲရောက်လာသည်။ လင်ကျိုချီ လက်ကို ကမန်း ကစား ပြန်ရပ်သည်။

‘အား...’

သို့သော် ကျန်းမင်ရှုန်၏ ဓားက သူ့လက်ချောင်း လေး ချောင်းကို ပိုင်းဖြတ်သွားသည်။ ချန်ပီထင်းနှင့် ချန်ပီဝေ ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောကြသည်။

'ဒေါ်လေး ကျန်းမင်ရှန်... သူ့ရဲ့ ညာလက်ချောင်းတွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဒါမှ... မိန်းကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့်လို့မရ မှာ'

'လက်ချောင်းတွေလဲဖြတ်မယ်၊ ခေါင်းကိုလဲဖြတ်မယ်'

ကျန်းမင်ရှန်ပြန်ပြောပြီး တရကြမ်း ဆက်လက် ထိုက်ခိုက် သည်။ ကျန်းစိုင်းစိုင်းက ရပ်ရန် ထပ်ခါတလဲလဲ အော်ပြော နေသော်လည်း ကျန်းမင်ရှန်မရပ်ချေ။

သူမ၏ခါးကို ကျန်းမင်ရှန် နားမထောင်သဖြင့် ကျန်း စိုင်းစိုင်း ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်လာသည်။ ကျန်း စိုင်းစိုင်း၏ခံစားချက်ကို ချပ်ရိဖိန်ရိပ်မိသည်။ ပညာသင်ဘက် ညီအစ်မတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲမှုကို ချပ်ရိဖိန် စိုးရိမ်သည်။ ထို့ ကြောင့် ကျန်းမင်ရှန်နှင့် လင်ကျိုချီတို့၏ကြားသို့ ပြေးဝင်ကာ သူမ၏ခါးကိုလည်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

'ချင်... ချလွင်... ချင်'

ချပ်ရိဖိန်ခါးဖြင့် ရိုက်ဖမ်းလိုက်သဖြင့် ကျန်းမင်ရှန် လက်ထဲမှ ခါးလွှတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခွင့်အလမ်းကိုယူပြီး လင်ကျိုချီ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်ပြေးသွားသည်။ ခဏနှုတ် အမှောင် ထဲတွင် ပျောက်သွားသည်။

*
ကျန်းမင်ရှန်၏အမိ

ကျန်းမင်ရှန် စိတ်ဆိုးမာန်ဆို ဖြင့် ချပ်ရိဖိန်ကို ပြောသည်။

'မမ သူ့ဘယ်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပါရတာလဲ'

ချပ်ရိဖိန်က....

'မမကြီးက ညီမကိုရပ်ဖို့ပြောနေတာ၊ ညီမက ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်သလဲ'

ကျန်းမင်ရှန် ဒေါသစိတ်မနှိမ်နိုင်သဖြင့် ပြောမိ ပြောထ ပြန် ပြောသည်။ တပည့်နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ဖြစ်သဖြင့် ကျန်းစိုင်း စိုင်း ပိုပြီးရှက်သွားသည်။ တပည့် နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်ပြုံး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားသည်။

'မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ'

ချပ်ရိဖိန်ပြေးလိုက်သွားရင်း မေးသည်။

'ငါ ချန်ပီအင်းတို့အိမ်မှာ တည်းတယ်၊ အချိန်ရရင် ငါနဲ့ ထာတွေ့ကြဦးပေါ့'

ကျန်းစိုင်းစိုင်းပြောပြီး တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထွက် သွားသည်။

ချပ်ရိဖိန် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျန်းမင်ရှန်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ဟုန်းရုန်းအခိုင်းခိုင်းအသံ

ကျန်းမင်ရှန်၏အမိ

များကိုသာ ကြားရသည်။ အသံကြားရာသို့ လာကြည့်သော အခါ အခြားအခန်းများ၏ တံခါးများကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ချိန်ချိုးနေသောကျန်းမင်ရှန်ကို တွေ့ရသည်။

ကျန်းမင်ရှန်သည် အခန်းများကို ဖျက်ဆီးနေရုံမက တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် မြင်မြင်သမျှပစ္စည်းများကိုလည်း ဖျက်ဆီးနေသည်။ ချပ်ရိဖိုန် ပင်မတားဘဲ ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ အတန်ကြာမှ...

‘ဝီလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ ညီမရယ်၊ သူတို့တွေ့လဲ ထွက်သွားကြပြီပဲ’

‘သူတို့က တယ်ကိုသွားကြတာလဲ...’

‘လင်ကျိုချီက သူတို့ကို ကျားသစ်တောအုပ်မှာ သွားစောင့်ခိုင်းတာပဲ’

ကျန်းမင်ရှန် တစ်ချက် တွေ့သွားပြီးမှ...

‘ဒီကိစ္စမှာ ဆိုင်ရှင်ကော စားပွဲထိုးကော ကြံရာပါပဲ၊ သူတို့ကိုလဲ ရှာပြီးဆုံးမရမယ်’

ကျန်းမင်ရှန် ပြောပြောဆိုဆို စားစောက်ခန်းထဲသို့ ပြေးထွက်သည်။ သို့သော် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ချေ။ အားလုံး ရှောင်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျန်းမင်ရှန်

ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားကာ တွေ့သမျှ ပစ္စည်းများကို ချိန်ချိုးဖျက်ဆီးပြန်သည်။ မိုးလင်းတော့မှ မောပြီး ရပ်သွားသည်။ ပစ္စည်းကောင်းဆို၍လည်း တစ်ခုမှမရှိတော့ချေ။

ချပ်ရိဖိုန်သည် ကျန်းမင်ရှန်၏ဒေါသကို သိသဖြင့် တေးဘဲလွတ်ပေးလိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ချပ်ရိဖိုန်လည်း လျော်ကြေးအဖြစ် ငွေသိမ်းစားပွဲပေါ်သို့ ရွှေခင်္ဂါးတစ်ပြားကို တင်ပေးထားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ဆိုင်ပြင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ပြင်ကို ရောက်တော့ ကျန်းမင်ရှန်၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ လမ်းပေါ်တွင်လူများ သွားလာနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ချပ်ရိဖိုန် အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး သူ့မတို့၏ ပစ္စည်းများကို ထုင်ပိုးယူဆောင်သည်။ ထို့နောက် အပြင်ကိုပြန်ထွက်လာကာ ကျန်းမင်ရှန်ကို ရှာသည်။

သို့သော် မည်သို့မှ ရှာမတွေ့တော့ပါချေ။

ထိုအချိန်က ကျန်းမင်ရှန်လည်း မြို့တွင်းမှာသာရှိသေးသည်။ သူမသည် ဆိုင်ရှင်နှင့်စားပွဲထိုးကို ရှာရင်း ကျားသစ်တောအုပ်ရှိရာကိုလည်း စုံစမ်းသည်။ သို့သော် မည်သို့မှ ရှာဖွေစုံစမ်း၍ မရချေ။

သို့ဖြစ်၍ ခြေဦးတည်ရာလာရင်း မြို့နှင့် သုံးမိုင်ခန့်အကွာသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် လူနေအိမ်ခြေ မရှိသကဲ့သို့ လူ

သွားလူလာလည်း မရှိချေ။ ဗိုက်ထဲတွင်လည်း ဆာလာသည်။
စိတ်လည်းရှုပ်လာသည်။ ယခုမှ ပညာသင်ဘက် အစ်မတို့အား
တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံခဲ့သည်ကို နောင်တရလားမိသည်။

ကျန်းမင်ရှန် ရွှေတိုးရကောင်းမလား နောက်ဆုတ်ရကောင်း
မလား ဂေခွဲရဖြစ်နေစဉ် တောအုပ်ထဲမှ လေချွန်သံ ဘစ်ချက်
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရသည်။ အခြားတစ်နေရာမှ လေ
ချွန်သံ သုံးချက်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။

သူမ တောအုပ်ထဲသို့ ပြောဝင်လာခဲ့သည်။ လေချွန်သံ
သုံးချက် ပေါ်ထွက်လာရာသို့ မှန်းလာခဲ့သည်။ အသံထွက်
အောင် သတိထား၍ ပြေးခဲ့ပြီးနောက် တော အုပ် အလယ်မှ
မြေကွက်လပ်အစပ်သို့ အရောက်တွင် လူ-ဂ ယောက်ကို လှမ်း
တွေ့ရသည်။ အချို့ကထိုင်ပြီး အချို့က ရပ်နေကြသည်။

လင်ကျိုချီနှင့် ချိန်းထားသော လူ(ဂ)ယောက် ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု တွေးဆမိပြီးသစ်ရွက်များစွာ ဖုံးနေသော သစ်ပင်ပေါ်
သို့တက်ပြီး ချောင်းကြည့်သည်။

ထိုလူ(ဂ)ယောက်မှာ လင်ကျိုချီနှင့် ချိန်းထားသူများပင်
ဖြစ်၏။ လူဝကြီးက လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့အဖို့

'ခုထက်ထိ လင်ကျိုချီ ရောက်မလာသေးပါလား ချိန်းထား
ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အောင် နောက်ကျရတာလဲ မသိဘူး'

ကျာပွတ်ဂိုဏ်းချုပ် ချိကျုံးမင်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပြော
သည်။

'ကောင်မလေးတွေက လေးယောက်ဆိုတော့ ခုထိ ကိစ္စဝိစ္စ
ပြေးသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တောက်... ဒီလူနဲ့ မလွဲသာလွန်းလို့
တုံ့ပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာ၊ သူ့ရဲ့ သောက် ကျင့် ကို နည်းနည်းမှ
ကြိုက်ဘူး'

ကျန်းမင်ရှန်သည် ထိုလူ(ဂ)ယောက်ကို သူတိမေ့နေသဖြင့်
မမြင်လိုက်ချေ။ ကျန်းဖုန်းစွမ်းနှင့် ချပ်ရိမိန်တို့ ပြောပြထား
သဖြင့်သာ သိထားသည်။ သူတို့ပြောစကားကို ကြားရတော့မှ
လင်ကျိုချီ ချိန်းထားသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိသွားသည်။

လူဝကြီးနာမည်မှာ 'ဖန်းထင်းလိန်' ဖြစ်၏။ သူသည် ကျ
ကျန်ပြည်နယ်တွင် ကျက်စားသော မှားသိုင်းသမားကြီး ဖြစ်၏။
သူနည်း သိုင်းလောကတွင် နာမည်အသိအတင့် ရထားသည်။

လူဝကြီး ဖန်းထင်းလိန်က ပြောပြန်သည်။

'တို့တွေ လုပ်ငန်းမလုပ်ခင် သူနဲ့ပွင့်ပွင့် လင်း လင်းတော့
ဆွေးနွေးရမယ်'

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့အဖို့

အရင်ပုပုလူက...

'ဟုတ်တယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးမှုဖြစ်မယ်၊ တို့ခံ့
မြောင်ဂိုဏ်းက လူ့အင်အားများတော့ ဝေစုပိုရမှလဲ ဖြစ်မယ်'

ပုပုလူသည် စန်းတုံပြည်နယ်ရှိ ဓားမြောင်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်
ဖြစ်၏။ သူ၏နာမည်မှာ 'လျူကျင်ချောင်း' ဖြစ်၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပြောတာ မှန်တယ်'

ထောက်ခံစကား ပြောလိုက်သူမှာ ဓားမြောင်ဂိုဏ်း၏ ဒု-
ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပြီး နာမည်မှာ 'ဝေလိန်ဟို' ဖြစ်လေသည်။

လူဝကြီး ဖန်းထင်းလိန်က....

'ငါက နယ်ခံဖြစ်နေတာတောင် ဝေစုပိုယူဖို့ မပြောဘူး၊
မင်းတို့က စန်းတုံနယ်ကလာပြီး ဝေစု ပိုယူချင်ကြသလား'

ရသေ့ကြီးလျှောင်ကျိတ်က လက်ကားပြပြီး....

'ကဲပါလေ ကြံပြီးငြမ်းမနေကြပါနဲ့၊ လင်ကျိတ်ချီလာတော့မှ
အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့'

လူရွယ်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ....လုပ်ရမယ်အလုပ်က ပွပေါက်တိုးမှာ၊
ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေ အများကြီး ရမယ်ဆိုတာသာ

သာ လင်ကျိတ်ချီပြောလို့ ကျုပ်တို့သိထားကြတာ၊ ဘာအလုပ်
မှန်း ကျုပ်တို့မသိရသေးဘူး၊ ကြံပြီး ငြင်းနေလို့ အပိုပါပဲ'

ထိုလူရွယ်၏နာမည်မှာ 'ကျူရွှေခင်ကျ' ဖြစ်၏။ သူ့နှစ်ယှဉ်၍
ထိုင်နေသောလူရွယ်တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ ၎င်းလူရွယ်၏
နာမည်မှာ 'ထန်ကျ' ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် 'အန်းဝေ'
ပြည်နယ်မှ ကျားပျံ ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြ
သည်။ ဖန်းထင်းလိန်နှင့်လည်း သေဖတ်သေတက်များ ဖြစ်ကြ
သည်။ ဖန်းထင်းလိန်ခေါ်သဖြင့် ရောက်သာကြခြင်း ဖြစ်၏။

အဘွားကြီးကမူ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်းနေသည်။ သူမ၏
နာမည်မှာ 'ဟုန်စိန်' ဖြစ်၏။

လူရွယ်တစ်ယောက်ထဲတွင် အဘွားကြီး ဟုန်စိန်၊ ရသေ့ကြီး
လျှောင်ကျိတ်နှင့် လူဝကြီးဖန်းထင်းလိန်တို့သည် တစ်ကိုယ်တော်
လှုပ်ရှားကြသူများ ဖြစ်ပြီး ကျန် ငါးယောက်မှာ ဂိုဏ်းအဖွဲ့
အည်းနှင့်ဖြစ်၏။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော ကျန်းခင်ရှန်သည်
သူတို့လူစု လင်ကျိတ်ချီနှင့် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကြမည်မှန်း
မသိချေ။ စဉ်းစား၍လည်းမရချေ။ ရွှေငွေ ကျောက်သံ ပတ္တ
မြားများ၊ များစွာရစေည့်အလုပ်ဖြစ်ကြောင်းတော့ သူတို့ပြော
စကားအရ သိရပြီဖြစ်၏။

‘ခါ ခါ ခါ’

ဟောအုပ်အပြင်ဘက်မှ သေချာသံသုံးချက် ပေါ်လာသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျန်းမင်ရှန် အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ယိုင်ဝံယိုင်တိုင်ခြေလှမ်းဖြင့်လျှောက်လာနေသောလင်ကျိုချိုကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာနှင့် ပြတ်နေသော လက်ချောင်းများမှ သွေးစက်စက် ဖြစ်နေကြသည်။

လူ(ဂ)ယောက်က လင်ကျိုချို၏ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကို မြင်ပြီး အံ့ဩသွားကြသည်။ ခေးမြောင်ဂိုဏ်းချုပ်ချိုကျိုမင်က လှမ်း ပြောသည်။

‘လင်ကျိုချို...ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီဘစ်ခါတော့... ခင်ဗျားခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးတွေက ဆုံးမ လိုက်တာလား’

‘လင်ကျိုချိုက ချိုကျုံးမင် ကောင်းကို အရေး မထားဘဲ အားလုံးကို မျက်လုံးဝေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့လုပ်မယ့် လုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို မျက်ရမထို ဖြစ်နေပြီ’

လင်ကျိုချိုကောင်းကြောင့် လူ(ဂ)ယောက်စလုံး မျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။ ရသေ့ကြီးလျှောင်ကျိုက မေးသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲကွ’

‘မြမာထူးရဲ့အပည့်တွေက ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကို ဝင် နှော့ပီယက်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ရဲ့အရည်အချင်းကို ခင်ဗျားတို့လဲ သိသားပဲ၊ ကျွန်တော်စီစဉ်ထားတာတွေ သယ်လို့မှ အကောင် အထည်ပေးလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး’

အချို့ အံ့ဩစိုးရိမ်သွားကြသည်။ အချို့ ခံ့ပြင်း ဒေါသဖြစ် သွားကြသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျန်းမင်ရှန် လွန်စွာမခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ လင်ကျိုချိုက မဟုတ်မယပ်လုပ်ပေးခင်ပြီး လူ(ဂ)ယောက် နှင့် သူမတို့ကို ရှာတိုက်စကား ပြောနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူမသည် စိတ်မြန်သူပီပီ ဖြစ်ချစ်ရာဖြစ် သဘော ထားကာ သစ်ပင်ပေါ်မှစုန်ဆင်းပြီး လူစုချိရာသို့ပြေးသွားသည်။

ခေးမြောင်ဂိုဏ်းချုပ် လျှူကျင့်ချောင်းနှင့် ဒု-ဂိုဏ်းချုပ် ဝေလိန်တို့က သူမကို ဦးစွာမြင်ကြသည်။ ကျန်းမင်ရှန် သူတို့ ဆန်းတို့ ဦးစွာရောက်လာသည်။

‘နပ်...ဘယ်သူလဲ’

လျှူကျင့်ချောင်း အော်မေးပြီး ဝေလိန်တို့နှင့်အတူ ခေး မြောင်ဂိုဏ်းစီဖြင့် ဆီးတိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

တွေ့ယမ်းလိုက်ရာ လျှူကျင့်ချောင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကိုယိုင်သွားကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန်ကိုမြင်လျှင် လှုပ်ကျိချီ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူက ဦးအောင်ပြောသည်။

‘သူက မြမာလာရဲ့အပည့်မပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကို နှောင့်ယှက်မှာ ဒီကောင်မလေးပဲ’

‘ရှင်ကို ကျွန်မ သတ်မယ်’

ကျန်းမင်ရှန် အော်ပြောပြီး လင်ကျိချီ ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်တိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန်၏စမ်းရည်ကို လင်ကျိချီ သိပြီး ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်တကြီးခုန်ကာ အော်ပြောသည်။

‘ဝိုင်းတိုက်ကြပါ - ဝိုင်းတိုက်ကြပါ’

လူခုနှစ်ယောက်က ဝိုင်းတိုက်မည် ပြုကြသည်။ ကျားပုတ်ဝိုင်းချုပ် ချီကျုံးမင် ဟန်တားပြီး ကျန်းမင်ရှန်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကာ မေးတည်း။

‘ခင်စာ မြမာလာအပည့်ဆား’

ချီကျုံးမင်း ကောင်းမွန်စွာမေးသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်ကလည်း လေသံဆေးဆေးဖြေဖိုပင် ပြန်ပြောသည်။

‘တပည့်ဟုတ်မပါဘူး... ကျွန်မက မြမာလာရဲ့ သမီးပါ၊ နာမည်က ကျန်းမင်ရှန်လို့ခေါ်ပါအယ်’

ကျန်းမင်ရှန်၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဆားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

‘နင့်ကို ငါစမ်းကြည့်မယ်’

သူကပြောပြီး ကျန်းမင်ရှန်ကို ဓားဖြင့် ဝင်ခုတ်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် ရွှောင်လိုက်ပြီး ရသေ့ လျှောင်ကျို၏ ဓားကို ဆွဲလှသည်။

ဓားရွက်ကို ဆုတ်ကိုင်မိသော်လည်း လှ၍ မရ ဖြစ်နေသည်။ ရသေ့ လျှောင်ကျိုသည် အားသန်သူဖြစ်၍ ဓားကို ပြန်ဆွဲသည်။ ကျန်းမင်ရှန်က ဘယ်လက်ဖြင့် ရသေ့ လျှောင်ကျို၏ ချိုင်းကြားကို ကလိထိုးလိုက်သည်။ လျှောင်ကျို အစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွားကာ တခွိုးခွိုးဖြင့် ရယ်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ ဓား ကျန်းမင်ရှန်လက်သို့ ပါသွားသည်။

‘ရှင် ယုံပြီလား၊ မယုံသေးရင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်စမ်းနိုင်တယ်၊ ရှင့်ဓားကို ပြန်ယူ’

ကျန်းမင်ရှန် ပြောပြောဆိုဆို ရသေ့ လျှောင်ကျို၏ ဓားကို ခပ်လွယ်လွယ် ခိုက်ချိုးလိုက်သည်။ ပြီမှ ဓားကျိုးကို ပစ်ပေးသည်။ သူမ၏ စွမ်းရည်ကို မြင်ရစသာ အခါ အားလုံးလိုလို မျက်လုံး ပြူးသွားကြသည်။ မြမာလာ၏ သမီး ဖြစ်ကြောင်းလည်း ယုံကြည်သွားကြသည်။

အဘွားကြီးဟန်စိန်က ကျန်းမင်ရှန်ကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

‘နင့်ကို မြမာလာသမီးဆိုတာတော့ ငါတို့ယုံပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် တို့လုပ်မယ်လုပ်ဝန်းကို ဝင်နှောင်ယှက်မှာကိုတော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး’

(၁၂) လင်ကျီချီအား ရှာတွေ့ရေး

ထိုလူစုတွင် အဘွားကြီးဟန်စိန်က သိုင်းပညာအတော်ဆုံးဖြစ်၏။

ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ဆုံးမှာ ချီကျိုးမင် ဖြစ်၏။ သူစယုံရခက် မယုံရခက်ဖြင့် ထပ်မေးသည်။

‘နင်တကယ်ပဲ မြမာလာရဲ့သမီးလား’

‘ကျွန်မ လိမ်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကျွန်မ ဧီကို ဇာတာ ကာမဘီလူး ထင်ကျိုချီကို သတ်ဖို့လာတာ၊ ကျွန်တာတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မယုံတဲ့လူ ကျွန်မကို ယှဉ်နိုင်တယ်’

ရသေ့ လျှောင်ကျို ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ရွှေတိုးလာပြီး-

လင်ကျိုချီကသည်၊ ကတိုက်ဆရိုက်ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုဆတ်နိုင်မှ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေ၊ လုပ်လို့ ရမယ်...’

ပဲ့မှစခင် ခံလိုက်ရသော ရသေ့လျှောင်ကျိုလည်း ကျန်းမပ်ရှင်အပေင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ သူ့က ခေးကျိုးဖြင့် ဦးစူးဝိုင်းတိုက်သည်။ လင်ကျိုချီလည်း တစ်ဘက်မှ ဝင်တိုက်သည်။ ကျားပျံဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ထန်ကျိုကလည်း တစ်ဘက်မှ သံတူကိုစွေ့ယမ်းကစ ဝင်တိုက်သည်။

ကျန်းမပ်ရှင် ရှောင်တိမ်းပြီး တံတောင်ဖြင့် နောက်ကိုတွက်လိုက်ရာ နောက်မှခုန်ဝင်လာသော ခေးမြောင်ဂိုဏ်းချုပ်လျှူကျင့်ချောင်း၏မျက်နှာကို ထိသွားသည်။

‘အား...’

လျှူကျင့်ချောင်း စူးစူးဝါးဝါးအော်ခင်း နောက်ကိုဆုတ်ယိုင်သွားသည်။ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ဝေလိနီဟိုလည်း မခံရပ်နိုင် ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဒီကောင်မကို ဝိုင်းသတ်ကြစါ၊ ကျုပ်တို့တွေ ချမ်းသာရယ်လို့ တကူးတကွာသေခံကြတာ၊ သူ့ကြောင့် လုပ်ငန်းအမျက် မခံနိုင်ဘူး’

ဝေလိနီတို့ပြောပြီး ကျန်းမပ်ရှင်ကိုဝင်တိုက်သည်။ ကျားပွတ်ဂိုဏ်းချုပ် ချီကျူးမင်နှင့် အဘွားကြီး ဟန်စိန်မှ လှူပြီး ကျန်လူအားလုံး ကျန်းမပ်ရှင်ကို ဝင်တိုက်ကြသည်။

ကျန်းမပ်ရှင်ကလည်း တုန်ဆုတ် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိဘဲ တရကြမ်း ပြန်တိုက်သည်။

အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ ညစ်နေသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ တို့က အချောင်ခိုနေသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကောင်မလေးကို ဝိုင်းတိုက်ကြလော့’

အဘွားကြီးဟန်စိန်ကမေးတော့ ချီကျူးမင်က...

‘အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေ ရှုံးမယ်ထင်ရင်တော့ ဝင်ကြတာပေါ့၊ နိုင်ရင်လဲ ကောင်မလေးကို လွန်လွန်ကျွဲကျွဲ မလုပ်ဖို့ပြောရမယ်...၊ ဒါမှ မြမာသာ ကျေနပ်အောင် ရှင်းနိုင်မှာ၊ မြမာလားကို ဘယ်သူမှယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

အဘွားကြီးဟန်စိန်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် လှုပ်ရှားခြင်း မပြုဖြစ်ကြသေးဘဲ တိုက်ပွဲကြည့်နေသည်။

ကျန်းမပ်ရှင်က ခေးနှစ်လက်ဝါးကို အသုံးပြုလျက် တရကြမ်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေသည်။ သူမ၏သိုင်းပညာ အဆင့်

မြင့်သော်လည်း လူ့ခုနစ်ယောက်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက် နေရသဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ရှုံးနိမ့်မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်။ ဤအချက်ကို သူမလည်း တွက်ဆမိသည်။

ထို့ကြောင့် လင်ကျီချီတို့ ခုနစ်ယောက်ကို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်အောင် တရကြမ်းထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ အားနည်းသောရန်သူကို ရွေး၍တိုက်ခိုက်သည်။ မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဖြင့် လျှူကျင့်ချောင်းကမူ တိုက်အားမရှိချေ။ သူမကစားဖျားဖြင့် လျှူကျင့်ချောင်း၏ပခုံးမှ ကျန်းကျင့်သွေးကြော ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

အုန်း...'

လျှူကျီချောင်း လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျပြီး ဝှန်းခနဲလဲကျသွားသည်။

မြမာလာ၏ တဖည့်မပျားအားလုံး ဓားဖျားဖြင့် သွေးကြောပိတ်နည်းကို တတ်ထားကြသည်။ ဓားဦးဖြင့် ထိုးသော်လည်း လက်ချောင်းဖြင့် ထိုးသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

ကျော်စွာသိန်းစာစီ

လျှူကျင့်ချောင်းလည်း ဒဏ်ရာမရဘဲ သွေးကြောပိတ်ခြင်းသာ ခံရလေသည်။

သူ့လူခံလိုက်ရသဖြင့် ဝေလိန်ဟို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်ကို ခုန်အုပ်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် ဘယ်လက်ဖြင့် ဆီးရိုက်လိုက်ရာ ဝေလိန်ဟို လွန်သွားသည်။

မိမိတို့ဘက်မှ နှစ်ယောက် ခံလိုက်ရသဖြင့် အဘွားကြီးဟုန်စိန် မနေသာတော့ချေ။ သူမ၏ တောင်ဝှေးကို မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။

'အားလုံး နောက်ဆုတ်ကြ၊ ကောင်မလေးကို ကျုပ်စမ်းကြည့်မယ်'

အားလုံးပင် နောက်ဆုတ်ချင်နေသည်။ အဘွားကြီးဟုန်စိန် ၎င်းစကားကြောင့် ချက်ချင်းပင် နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

အဘွားကြီးဟုန်စိန် ကျန်းမင်ရှန်ထံ ခုန်ရောက်လာသည်။ ကျန်းမင်ရှန်က ဦးအောင် တိုက်ခိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အဘွားကြီး ကိုင်ထားသည့် သံတောင်ဝှေးက လွန်စွာကောင်းကြောင်း သိသွားသည်။ လက်နက်ချင်း ရိုက်မိပါက မိမိ၏ ဓားကျိုးသွားမည်ကို သိသည်။

ကျော်စွာသိန်းစာစီ

ထို့ကြောင့် လက်နက်ချင်း မယိအောင် သတိထားသည်။ သို့မကွက်ပြောင်းပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ တောင်ဝှေး ကိုဝ်ထားသော အဘွား ကြီး၏လက်ကို ဓားဖြင့် ခုတ်ချသည်။ အဘွားကြီးနောက်ကို ဆုတ်ရွှောင်လိုက်ရသည်။

လင်ကျိုချီ အခွင့်ကောင်းကိုယူပြီး ကျန်းမင်ရှန်၏ နောက်ကျောမှ ဓားဖြင့် ဝင်ခုတ်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဓားဖြင့် နောက်ပြန်ထိုးလျက်ရာ ဓားကိုဝ်ထားသော လင်ကျိုချီ၏လက်ကို ထိသွားသည်။

‘အား...’

လင်ကျိုချီလက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားပြီး နောက်ကို ထိတိလန်တကြီး ပြန်ဆုတ်သည်။

ကျန်းမင်ရှန် လင်ကျိုချီကို လိုက်မတိုက်နိုင်ချေ။ အဘွားကြီးဟန်စိန် ခုန်ဝင်လာသဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် အဘွားကြီးဟန်စိန်၏ တိုက်ခိုက်မှုက ပို၍မြန်ဆန်ပြီး ပြင်းထန်သည်။ ကျန်းမင်ရှန်သည် အဘွားကြီး၏ တောင်ဝှေးစက်ကွင်းထဲ၌ မလူးသောမလွန်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လျှင် ကျန်လူများက ဓမ်း သာ အား ရသြဘာပေးကြသည်။

လင်ကျိုချီလက်မှ ဒဏ်ရာကို အဝတ်ဖြင့် စည်းထားထိုက်ပြီဖြစ်၏။ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသော လျှူကျင့်ချောင်းလည်း ချိကျုံးမင်က သွေးကြောပွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ပြန်ကောင်းနေပြီဖြစ်၏။ ချိကျုံးမင်က ဝေ လိန် ဟို့ ကိုလည်း ဒဏ်ကြေးဆေးထိုက်ထားပြီဖြစ်၏။

ကျန်းမင်ရှန် အခြေအနေ မကောင်းတော့သဖြင့် သူမဓားဖြင့် အဘွားကြီးဟန်စိန်၏ တောင်ဝှေးကို ရိုက်ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

‘ချင်...’

အားရှိန်ပြင်းသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်ကော အဘွားကြီးဟန်စိန်ပါ နောက်ကို ဆုတ်ယိုင်သွားကြသည်။ အဘွားကြီး၏ ဓားစက်ကွင်းထဲမှလည်း ကျန်းမင်ရှန် လွတ်မြောက်သွားသည်။

‘နင့်ရဲ့ သိုင်းပညာက ငါထင်ထားတထက် ပိုတော်နေပါလား။ မြဲမာလားရဲ့တပည့် ပီသပါဖယ်။ နင့်ကို ငါမတိုက်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နင်က တူလုပ်နေကြီးကို ဖျက်ဆီးမယ်လူဆိုတော့ ခက်နေတယ်’

အဘွားကြီးဟန်စိန်၏ စကားထဲတွင် လုပ်ငန်းဟူသော စကားလုံး ပါလာပြန်သဖြင့် ကျန်းမင်ရှန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

လက်စွာ သူမ၏လည်ပင်းကို ဝါးဖြင့်ပိုင်းချသည်။ သို့သော်
ခေးကိုဝ်ထားသော သူ့လက်ကို ဝါးချန် လက်နက်ပုန်း တစ်
ချောင်း ထိမှန်စိုက်ဝင်လာသည်။

‘အား...’

လင်ကျိုချီ စူးစူးဝါးဝါးအော်ပြီး နောက်ကိုထုတ်ယိုင်သွား
သည်။ လူရိပ်တစ်ရိပ်လည်း လှစ်ခနဲပြေးဝင်လာကာ လင်ကျို
ချီအား ရိုက်လိုက်သည်။

‘အား...’

လင်ကျိုချီ လွင့်၍လဲကျသွားသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ သွေး
များလည်း အန်ထွက်လာသည်။

ရောက်လာသူမှာ ကျန်းဖုန်းစွမ်းဖြစ်၏။ အခြားလူများက
သူမကို မသိသော်လည်း လင်ကျိုချီနှင့် အဘွားကြီးဟုန်စိန်
တို့ကမူ သိကြသည်။

‘မြမာလာရဲ့တပည့်ကြီး ကျန်းဖုန်းစွမ်းပါလား၊ အားလုံး
နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ...’

ပထမတွင် အားလုံးပင် ကျန်းဖုန်းစွမ်းကိုပါ ဝင်တိုက်ကြ
သေးသည်။

မြမာလာ၏ တပည့်ကြီးဆို၍ အားလုံး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား
စာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် လင်ကျိုချီ
လည်း ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်၏။ ကျန်းမင်ရှုန် ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ကြည့်သော်လည်း လင်ကျိုချီကို မတွေ့ရတော့ချေ။
ပြေးလာနေသော ချပ်ရိဖိန်၊ ချန်ပီအင်းနှင့် ချန်ပီဝေကိုသာ
တွေ့ရသည်။

‘မမကြီးရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့ မမလတ်လဲ ပါလာကြတာ
ကိုး...’

ကျန်းမင်ရှုန်၏ စကားကြောင့် လာနေသူ သို့ ယောက်မှာ
မည်သူမည်ဝါများ ဖြစ်ကြောင်းလည်း လူရှစ်ယောက်က သိ
ဆွားကြသည်။

ကျန်းဖုန်းစွမ်း ခပ်အေးအေးပင်ပြန်ပြောသည်။

‘အေး- ညီမလတ် ငါ့ဆီရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောလို့ ငါတို့တွေ ကျားသစ်တောအုပ်ကို ရောက်လာကြတာ၊
ညီမလေးနဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ...’

ကျန်းမင်ရှုန် အထိုချုပ်၍ ရှမ်းပြလိုက်သည်။ ချပ်ရိဖိန်တို့
လည်းရောက်လာပြီး နားထောင်ကြသည်။ ပြီးမှ ကျန်းဖုန်း
စွမ်းက....

'အေးလေ... သူတို့က ညီမလေးကို အထင်လွဲလွှဲဖြစ်ကြတာပဲ၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ လင်ကျိုချီလဲ ပြေးပြီ၊ တို့လဲ သွားကြမယ်'

ကျန်းဖုန်းစွမ်းပြောပြီး ကျန်းမင်ရှန် လက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်သည်။ နောက်မှ ချပ်ရိဖိန်တို့လည်း လိုက်ပါသွားကြသည်။ မည်သူမှ သူတို့ကို မဟန့်တားရဲကြဘဲ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ဖုန်းထင်းလိန်က....

'လင်ကျိုချီက လစ်သွားပြီ၊ ငါတို့တွေ ဘာဆက်လုပ်ကြမလို့...'

ချီကျုံးမင်က....

'လင်ကျိုချီကို တွေ့အောင် ရှာကြရမှာပေါ့၊ သူ့ကို ရှာမတွေ့ရင်တော့ ဘာမှလုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို သူပဲသိတာ၊ ကျုပ်တို့က ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး...'

ချီကျုံးမင်၏စကား မှန်နေသည်။ လင်ကျိုချီ ရတနာတွေများစွာ ဝေစုရမည့်လုပ်ငန်းရှိသည်ဟု ခေါ်သဖြင့် သူတို့ဘဝတွေ ထောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သို့လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့တွေမသိကြသေးချေ။

အဘွားကြီး ဟုန်စိန်ကလည်း ပြောသည်။

'ဒီမှာ ငါတို့တွေလာစုကြတာ ရတနာတွေအများကြီးရမယ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ဖို့ဆိုတာ လူအတော်များများ သိထားကြတယ်၊ လင်ကျိုချီကို ရှာမတွေ့ရင် တို့တွေလူခွဲပြီး ပြန်ရုံပဲ ရှိမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ရတနာမရတဲ့အပြင် အများကြီးလဲ သိက္ခာကျသွားမယ်၊ လင်ကျိုချီကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး လုပ်ငန်းစနိုင်းမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လင်ကျိုချီ ဝေးဝေးပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မှာ ဒုက္ခရာတွေရထားတယ်၊ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်'

ကျန်လူအားလုံး လင်ကျိုချီအားရှာရန် သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

(၁၃) ကြောက်စရာကောင်းသော ထောင်ချောက်

ကျန်းမင်ရှန်တို့သည် ချန်ပီအင်းတို့ နေထိုင်စေကာ အိမ်သို့
ရောက်လာကြသည်။ ကျန်းပုန်းစွမ်း ကိုယ်တိုင် ကျန်းမင်ရှန်
ဗိုက်ဆာနေလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ
များ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသည်။

ကျန်းမင်ရှန်ကမူ လင်ကျိုချိုကို မသတ်လိုက်ရသဖြင့် မကျေ
မချမ်း ဖြစ်နေသေးသည်။ ကျန်းပုန်းစွမ်းက နှစ်သိမ့်စကား
ပြောသည်။

‘လင်ကျိုချိုကို ညီမလေးအဆမလောက်မုန်းနေတယ်ဆိုတာ
မမကြီးသိပါတယ်၊ ဒီလူယုတ်ဇာကို မမကြီးတို့လဲမုန်းကြတာပဲ၊
တခြားမိန်းကလေးတွေကလဲ မုန်းကြမှာပဲ၊ လောလောဆယ်
သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမနေနဲ့ ညီမလေး၊ မမကြီးတို့က

သူ့ကိုရှုပြီး ထင်ထူခင်စောင့် သိုးလောကထား ဝစ်ယောက်
ယောက်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ထားပေးမှာပါ။ ညီမလေးဗိုက်ဆာနေ
တယ်ဟုတ်လား၊ စားလိုက်မလောက်လို့ကိုး၊ ဒီညပဲ မမကြီး
တို့တွေ ရှန်စီပြည်နယ်ကို ခရီးထွက်ကြမယ်

ကျန်းမင်ရှန် အံ့ဩသွားပြီး...

‘ဟင်... ဒီညပဲသွားမယ် ဟုတ်လား... ဘယ်လိုကိစ္စ ပေါ့လို့
အရေးတကြီး ခရီးထွက်မှာလဲ မမကြီး’

‘စားပါဦး... မမကြီးမြောပြပါမယ်’

ကျန်းမင်ရှန်ဗိုက်ဆာနေသဖြင့် မြန်ယုတ်စွာ စားသောက်
သည်။ ခေါင်းရွပ်လာခဲ့သဖြင့် အရက်လည်း ကျစ်ခွက်ပြီး
ထစ်ခွက်သောက်သည်။ ခဏ ကြာမှ ကျန်းပုန်းစွမ်းကို မေး
သည်။

‘ကျွန်မတို့ ရှန်စီနယ်ကို သွားမယ်လို့ မမကြီးမြောတယ်
ရန်၊ ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ’

‘ပျောက်နေတဲ့ ရွှေမျောက်ပု ဆယ်စောင်ကို သွားရှာမလို့
ပေါ့ကွယ်’

‘ဟင်... ရွှေမျောက်ပုတွေကို ရှာချင်ရင် ဝမ်းမန်းစတင်ကိုပဲ
ဖြန်ရမှာပေါ့၊ ရှန်စီနယ်ကို သွားစရာမလိုပါဘူး’

'ညီမလေး မူးနေပြီထင်တယ်၊ ခဏအနားယူလိုက်ပါလား၊
ခရီးထွက်ခါနီးမှ မမကြီး ပြောပြမယ်'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း အရက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ပြီးမှ--

'မမ့ပါဘူး မမကြီးရှဲ့၊ ကျွန်မတို့ရှဲ့ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်
ကို ရှမ်းစီးနယ်က ဒုက္ခိဘဂိုဏ်းတ ခိုးသွားတယ်၊ လမ်းတစ်ဝက်
မှာ သူ့ဘိုလက်ထဲက မေမေ ပြန်ယူသွားတယ်၊ ရှမ်းစီးနယ်ကို
လိုက်သွားလို့ တော့ မောရုံပဲရှိမှာပေါ့၊ မယုံရင် မမချုပ်ရိဖိန်ကို
မေးကြည့်'

ချုပ်ရိဖိန် ဝင်ပြောရလေသည်။

'မဟုတ်ဘူးညီမရှဲ့၊ ရွှေမျောက်ပုဆယ်ကောင်စလုံး ဒုက္ခိတ
ရိုက် မှာပဲရှိတယ်၊ ကျူးကျလွန် ဘ မမတို့ကို လှည့်ကွက်ဆုံး
လိုက်တာ၊ ဆရာ့ဆီမှာ ပါသွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး'

'ဟား ဟား ဟား ဟား...မမတို့က သိပ်ပြီးရယ်ဖို့ကောင်း
တယ်၊ ထင်ကြေးနဲ့ပြောနေကြတယ်၊ သိပ်ရယ်ရတယ်၊ ဟား၊
ဟား ဟား ဟား'

ကျန်းမင်ရှန် ရယ်ရင်း လျှာလေးအာလေးဖြင့်ပြောသည်။
သူမ မူးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ ချုပ်ရိဖိန် တာ
မပြောဘော့ချေ။ ကျန်းဖုန်းစွမ်းကသာ ပြောသည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

'ညီမ မူးနေပြီ၊ ဆက်မသောက်နဲ့တော့၊ ဟိုခုံမှာ လှဲပြီး
နားလိုက်ဦး'

ကျန်းမင်ရှန် မူးမူးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'မေမေတောင် ကျွန်မကို ဘာမဆိုအလိုလိုက်တယ်၊ မချုပ်
ချယ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှလဲ မချုပ်ချယ်ရဲဘူး'

'ကခြားလူ မချုပ်ချယ်ရဲပေမယ့် ငါကတော့ ချုပ်ချယ်ရဲ
တယ်'

စကားသံနှင့်အတူ လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။
ကျန်းမင်ရှန်မော့ကြည့်လိုက်ရာ လူရွယ်၏ ခန့်ညားတည်ကြည်
သော ရုပ်သွင်ကို မြင်ရသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။
လူရွယ်၏အကြည့်က စူးရဲသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန် သိမ်ငယ်သလို
ဖြစ်သွားသည်။ ကြောက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ လေးစားစိတ်
လည်း ဖြစ်လာသည်။

'ရှင်...ရှင်...အယ်သူလဲ'

ကျန်းမင်ရှန် လျှာလေး အာလေးဖြင့် မေးသော အခါ
လူငယ်က ဩဇာအာဏာသံ ပြည့်ဝစွာဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်
ပြောသည်။

'ငါ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်... နင်ဆက်မသောက်နဲ့တော့၊ ဟိုခုံ
ပေါ်မှာ သွားလှဲနေလိုက်...သွား'

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

ကျန်းမာရွန် ပြန်မပြောရဲချေ။ ထိုင်ရာမှ ယိမ်းယိမ်းယိုင်း
ယိုင်ဖြင့် ထခုန်သည်။ လူရွယ်က ဆေးလုံးလေး တစ်လုံး ပေး
ကာ...

‘ဒါကိုသောက်လိုက်...ခဏနဲ့အမှူးပြေသွားလိမ့်မယ်’

ကျန်းမာရွန် ဆေးလုံးကို ယူ၍သောက်လိုက်သည်။ ချန်ပီ
အင်းက သူမကိုတုံ့ပြန် ခလုမ်းမဝေ့ရှိ ခုံသို့ ခေါ်သွားသည်။

ချပ်ရိဖိန်သည် လူရွယ်ကို မြင်ဖူးသဖြင့် အံ့ဩစကား
ကြည့်နေသည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်းက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးရွှင်စွာ
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘အစ်ကိုပြန်လာတာ အတော်ပဲ၊ ညီမတော့ သိပ်အားရှိသွား
တာပဲ၊ ညီမရဲ့ ပညာသင်တက် ညီမတော့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦး
မယ်’

လူရွယ်ကလည်း ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို ရှမ်းရှမ်းစားစား ကြည့်
ကာ...

‘အပြင်မှာ အစ်ကိုဆောက်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ညီမတို့ပြော
နေတာတွေကိုလဲ အကုန်ကြားပြီပြီ၊ သူက ချပ်ရိဖိန်၊ ဟိုကောင်
ဆေးက ကျန်းမာရွန် သို့တာလဲ အစ်ကိုသိပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့်
အစ်ကို ဝင်ပြောတာပေါ့’

လူရွယ်နဲ့ ကျန်းဖုန်းစွမ်းတို့ အပြောအဆို အမူအယာများ
ကို ချပ်ရိဖိန် မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။
သူတို့နှစ်ဦး ဆက်ဆံပုံက ခင်နှီးလွန်းလှသဖြင့် သမီးရည်းစား
ဖြစ်နေပြီသာ ဟုပင် ချပ်ရိဖိန် တွေ့မိသည်။

လူရွယ်က ချပ်ရိဖိန်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘ချပ်ရိဖိန် နင်တို့ညီအစ်မတွေ ရှစ်စီးနယ်က မသွားကြနဲ့ဦး၊
ထို့တွေ ဒီမှာ အခင်းတကြိတ်စွဲ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ ရှိနတယ်၊
နင်တို့လဲ ဝိုင်းကူကြမှ ဖြစ်မယ်’

ချပ်ရိဖိန် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ...

‘အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သူလဲ ကျွန်ုပ်တစ်ပါး မမြင်ဖူးဘူး’
လူရွယ် တစ်ခါကတွေ့သွားပြီမှ ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို ကြည့်
ကာ...

ညီမက သူတို့ကို အစ်ကိုအကြောင်း ပြောပြမထားဘူး
ထား

ကျန်းဖုန်းစွမ်း ရှက်ပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဟင့်အင်း ပြောရမှာ ရှက်လို့’

‘ဟား...ဟား...ဟား ဖြစ်ရလေ ညီမရယ်’

လူရွယ် ရယ်ခမာလိုက်ပြီ မှ ချင်ရိဖိန်ကို ပြောသည်။

‘ငါ့နာမည် ချန်ကျားကျန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ငါ့အဖေ
တို့ရဲ့ ခဲအိုဖြစ်တော့မှာပါ၊ ဟဲ...ဟဲ... နင်တို့ကို ငါ့အဖေမှ ဖြစ်
ပူးပေမယ့် နင်မမနဲ့နင်ဆရာက နင်တို့အကြောင်းကို ပြောပြ
ထားလို့ သိနေပါပြီ၊ နင့်ရဲ့ သိုင်းပညာသိပ်တော်လို့ နင်ဆရာ
ကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုပြောပူးတယ်၊ ပြီးတော့ ချန်ပီအင်းနဲ့ ချန်ပီဝေ
က ငါ့သမီးတွေပါပဲ’

ယခုမှ ချင်ရိဖိန်လည်း လူရွယ်မှာ ဤ အိမ် ရှင် ဖြစ် သွား
ကြောင်း သိသွားသည်။ အကျိုး အကြောင်း လည်း သိသွား
သည်။

တကယ်တော့ ချန်ကျားကျန်းသည် သာမန် သိုင်းသမား
တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ခားသိုင်းပညာတွင် လွန်စွာ ထူး
ချွန်လှသည်။ ၁၅-နှစ်သား အရွယ်အပင် သိုင်း လောကီ

နာမည်ထွက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခုသူ၏ အသက်(၃၇)နှစ် ရှိလပြီ
ယန်စီမြစ်ဘစ်ဝှမ်းတွင် သူ့ကိုယှဉ်နိုင်သူ ရှားပါးလှသည်။

လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ကျော်ခန့်က ယန်စီမြစ်ဘစ်ဝှမ်းတွင်
ဆို ခိုးတိုက်ခိုက်နေသော ခားပြဂိုဏ်း ခြေကံဂိုဏ်းကို သူတစ်
ဦးတည်းဖြင့် တိုက်ခိုက် ဖြိုခွင်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ခုသည်
သိုင်းအကျော်အမော် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယန်စီမြစ်
ဝှမ်းတွင် နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ယန်စီဂိုဏ်းကြီးပင်လျှင်
ချန်ကျားကျန်းအား အံ့တုယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ ခြင်း မရှိချေ။

သူ့ကို သိုင်းလောကသားများက ‘ယန်စီ လ...ယန်ကြီး’ စော
ဆွဲပေးထားကြလေသည်။

သူနှင့်ကျန်းဖုန်းစွမ်းတို့ ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ပြာ
ကျော် ရှိသွားပေပြီ။ မြမာလာ ချီရှောင်ယန်ကိုလည်း ရိုသေ
လေးစားသည်။ သုံးလေးကြိမ်လည်း ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ သူသည်
ခြေငြိမ်သူမဟုတ်ဘဲ အမြဲလိုလို သိုင်းလောကထဲ၌ ကျင်လည်
ကျက်စားနေသူ ဖြစ်၏။ အိမ်တွင် အနေနည်းသည်။ သူ့သမီး
နှစ်ယောက်ပင် သူ့ထံ၌ သိုင်းပညာသင်ခွင့် မရကြသဖြင့် ကျန်း
ဖုန်းစွမ်းက သူ့ကိုယ်စား သိုင်းပညာ သင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ ထိုသို့သင်ပေးရင်း အိမ်တွင် နေခဲ့ရာမှ ကျန် ဖုန်း
စွမ်းနှင့် ချစ်အံ့ကဝ ဧကန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချန်ကျားကျန်း၏ ဇနီးကွယ်လွန်သည်မှာ ၁၂-နှစ်ကျော်ရှိ
သွားသည်။ သူသည် နောက်အိမ်ထောင် မပြုတော့မူဆိုကာ

မလုပ်နိုင်လို့ ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတွေကို ခေါ်ပြီး စည်းရုံးရ တာပဲလို့ပြောတယ်...

နောက်တော့ ယန်စီဂိုက်ချုပ် လုတိတ်စမ်းတို့လူစုက ချိန်း ထားတဲ့အတိုင်း လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ လင်ကျို ချိန်း လူ ၈-ယောက်က သပ်သပ် လာကြတော့ အစ်ကိုလဲ... နောက်ယောင်ခံလိက်လာတယ်။ တစ်နေ့က ဒီမြို့ကိုရောက်လာ ကြတယ်။ တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုမှာ တည်းကြတယ်။ လင်ကျို ချိန်း တည်းခိုရိပ်သာ ပိုင်ရှင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုင်ပင်နေကြ စာကို တွေ့ရတယ်။ တစ်နေ့ညကတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မနေ့ညနေထောက်ကတော့ တည်းခိုရိပ်သာကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်'

ချပ်ရိပ်နီက စိတ်ဝင်တစားဖြတ်ပြောသည်။

'ဟင်...အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ညီမလေး ကျန်းမင်ရှန်တို့ပဲပေါ့'

ချန်ကျားကျန်း ပြုံးလိုက်ပြီး....

'မင်းတို့ကိုမမြင်ဖူးတော့ အဲဒီတုန်းက မင်းတို့မှန်း ဘယ်ထိ ပါမလဲ၊ အခုမှသိတာ'

'ဆက်ပြောပါဦးအစ်ကို'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း လောဆော်လိုက်သောအခါ ချန်ကျားကျန်း ဆက်ပြောသည်။

'အဲ...ချပ်ရိပ်နီတို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီးတော့... လင်ကျိုချိန်း တည်းခိုရိပ်သာပိုင်ရှင်တို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုင် ပင်ကြသေးတယ်။ အစ်ကိုလဲ လင်ကျိုချိန်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်။ မိုးချုပ်တော့ လင်ကျိုချိန်း မြို့ပြင်ကို ထွက်သွားတာနဲ့ အစ်ကိုလဲ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားတယ်။ တောထဲမှာ လင်ကျိုချိန်းက လူလေးယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ ပထမ တော့ အစ်ကိုလဲ လူလေးယောက်ကို ဘယ်သူမှန်းမသိဘူးဘူး။ လင်ကျိုချိန်းက ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတွေ-သိုင်းခေါင်းဆောင် တွေကို သစ်လွင်ဘုံကျောင်းမှာဆိုဖို့ ဆယ်လေးရက်မှာ ချိန်း ထားပြီးတဲ့အကြောင်း... လာကြလိမ့်မယ် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း... ပြောတယ်...

ဟိုလူတွေက ဒုက္ခိတဂိုဏ်းနဲ့ နဂါးအဖွဲ့ကို စည်းရုံးလို့မရ ဘူးလို့ ချန်ကျားကျန်းကိုကော စည်းရုံးလို့ မရဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ဘာလုပ်ငန်းကိုလုပ်မှာမို့လို့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တွေကို စုနေတာလဲလို့ အစ်ကိုတေးမိသေးတယ်။ လင်ကျိုချိန်း ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကိုတော့ စည်းရုံးလို့မရဘူး။ နဂါးအဖွဲ့နဲ့ချန်ကျား ကျန်းကိုလဲ စည်းရုံးလို့မရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်။ သူ ချိန်းထားတဲ့ သိုင်းသမားတွေ သစ်လွင်ဘုံကျောင်းကို ရောက် လာကြရင် တပ်မှူးကြီးတို့ နန်းတွင်းလုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့က အပိုင် သုတ်ဆင်ကြပါ။ ရတနာတွေကို မက်ပြီး လာကြမှာပဲလို့ပြော တယ်'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး....

'ဟင်...ဒါဆိုရင် လင်ကျိုချီက ထိပ်ဆန်း သိုင်း...မား...
သိုင်းဂိတ် တွေကို အစ်လွင်ဘု ကျောင်းမှာ ချိန်ထား လုပ်ငန်း
လုပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ နန်းတွင်း-မန်ချူး လိုခြံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်
တွေ ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြံနိုင်အောင် ထောင်ချောက် ဆပ်ပေးတာ
ပေါ့'

'ဟုတ်ဟပဲ ညီး...အစ်ကိုလဲ သိပ်အံ့ဩတုန်းလုပ်သွားတယ်'

ချန်ကျားကျန်းပြောပြီး အရက်တစ်ခွက်ကို ဝဲ...ကော တစ်ဝံ့
သောက်လိုက်သည်။ ဝက်သားဟင်း တစ်တုံးကိုလည်း ယူ၍
စားလိုက်သည်။

ပြီးမှဆက်ပြောသည်။

'လင်ကျိုချီနဲ့ တူတူလူ လေး ယောက်ထဲ မှာ နန်းတွင်း
လိုခြံရေး တပ်ဖွဲ့ခွဲ ဦးစီးခေါင်းဆောင် တပ်မှူးကြီး လိန်ချိုအည်း
ပါတယ်ညီမ'

'ဟင်...ခါ...ဝိဇ္ဇာလိန်ချိုကိုယ်တိုင် ပါလားကား...'

'ဟုတ်တယ်ညီမ... သူတို့တစ်တွေ တိုင်ပင် ဆွေးနွေး ကြပြီး...
လိန်ချိုနဲ့သုံးယောက်ပြန်သွားကြတယ်၊ လင်ကျိုချီလဲ မြို့ဘက်ကို
ပြန်သွားတယ်၊ ပထမတော့ အစ်ကိုလဲ... လင်ကျိုချီနောက်ကို
လိုက်ပြီးအတ်မလို စိတ်ကူးဆေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လိန်ချိုတို့

နောက်ကိုလိုက်ရင် သူတို့ခွဲအကြံအစည်ကို ပိုပြီးသိနိုင်မယ်လို့
တွေးမိတာနဲ့ လင်ကျိုချီနောက်ကို မလိုက်တာဘူး'

'လင်ကျိုချီ ယုတ်ယုတ်မာမာကြုံဖို့ ချုပ်ရိပ်နဲ့ကျန်းမင်ရန်
တို့ ရေကိမ်နစ်ကြမလို့ ပေါ့၊ ညီမနဲ့ ချန်ပီအင် တို့ ညီအစ်မ
အချိန်မီရောက်သွားကြဖို့ ပေါ့'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း စကားအချေပြီး သူတို့သူတို့ တွဲကြုံဖြစ်
ပျက်ခံပုံများကို အကျဉ်းချုပ်ပြီး ပြောပြလိုက်လေသည်။ ထို
အကြောင်းကို ကြားရသောအခါ ချန်ကျားကျန်းသည် လင်
ကျိုချီအား မသတ်လိုက်မီလည်းအတွက် နောင်တရမိလေသည်။

ချန်ကျားကျန်းက သူ့အဖြစ်အပျက်အတွေ့အကြုံကို ဆက်
ပြောသည်။

'အစ်ကိုလဲ လိန်ချိုတို့လေးယောက်သွားရာကို မှန်းပြီး...
လိုက်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုမမိတော့ဘူး၊ ဘာလုပ်

ရမုန်းမသိဖြစ်သွားတယ်။ ယန်စီဂိုဏ်းကို သွားပြီး သတင်းပို့
မယ်။ ပြီးတော့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေကို စုပြီး သစ်လွင်
ဘုံကျောင်းကိုသွားမယ်။ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေမယ့်
သိုင်းသမားကိုကယ်ထုတ်ပြီး နန်းတွင်း တပ်ဖွဲ့ကို တိုက်မယ်လို့
စိတ်ကူးရလိက်တယ်။ ဒါနဲ့...စီအိမ်ကိုတောင် မဝင်တော့ဘူး။
မြင်းတစ်စီးရှာပြီး ယန်စီဂိုဏ်းကို သွားတယ်။ ဝေလီဝေလင်၊
အချိန်မှာ ယန်စီဂိုဏ်းဌာနချုပ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဟိုရောက်
တော့ အစ်ကိုတို့လေးစားတဲ့ ဂိုဏ်းခွဲမှူးကြီး-တိန်လူချိန်ခွဲ
တယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး- စုဝေကျွန်း ဂိုဏ်းချုပ်- ခုနစ်ဦးစလုံး
အရေးပေါ် ခရီးထွက်သွားကြတယ်လို့ သိရတယ်။ ဘယ်သွား
မှန်းလဲ သူမသိဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဆင်အား များပြားတဲ့
မန်ချူးတပ်ဖွဲ့လဲ ရောက်လာတယ်....

ရန်ကျူ မြို့ရဲ့ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့မှူး-တပ်မှူး စီအိစင်ဂိုဦးဆောင်
လာတာ။ မန်ချူးတပ်ဟာ ယန်စီဂိုဏ်းကို ဖြိုဖွဲ့ နှစ်ကြိမ်တိုက်ခဲ့
ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ အခု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့
ဂိုဏ်းချုပ်-ခုနစ်ယောက်စလုံး နောက်လိုက်အင်အားဂိုဏ်းသား
အများကြီးနဲ့ ခရီးထွက်သွားမှန်းသိလို့ ပိုင်ပြီဆိုပြီး ရောက်လာ
ကြတာပဲ။

ချပ်ရီဖိန် ဖြတ်ပြောသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်-ခုနစ်ယောက်က ဆယ်လေး
ရက်နေ့မှာဆိုမှ သစ်လွင် ဘုံကျောင်းကို သွားကြတာ ထင်
တယ်’

ချန်ကျားကျန်း ခေါင်းညိတ်၍....

‘အေး...ဟုတ်တယ်။ လင်ကျွန်တို့ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲဝင်ဖို့
သွားကြတာ။ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ မန်ချူး တပ်ဖွဲ့နဲ့ အတူ...
ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီး နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ တစ္ဆေဖြူ-ညီနောင်လဲ
ပါလာကြတယ်။ တစ္ဆေဖြူ-ညီနောင်ဟာ နန်းတွင်း တပ်ဖွဲ့မှာ
ရာထူးကြီးကြီး ရှိထားသူတော့ပဲ။ လိန်ချိုးက စီအိစင်ကို
စိတ်မချလို့ တစ္ဆေဖြူ-ညီနောင်ဘွဲ့ ရ-ထားတဲ့ ‘အိုးလိန်စူး’နဲ့
‘အိုးလိန်လုံ’တို့ ညီအစ်ကို-ကို ထည့်လိုက်တာပဲ။ သူတို့က
အပိုင်ဆိုပြီးလာကြပေမယ့် အစ်ကိုနဲ့တော့ အကျပ်အတည်း
ဖြစ်သွားကြတယ်။ သူတို့နဲ့အစ်ကိုတို့ တိုက်ပွဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ဖြစ်ကြတယ်။ ယန်စီဂိုဏ်းက အကျအဆုံးနည်းတယ်။ မန်ချူး
တပ်က အကျအဆုံးများတယ်။ တစ္ဆေဖြူညီနောင်လဲ ဒဏ်ရာ
နည်းနည်းစီ ရတယ်။ စီအိစင်ရတဲ့ဒဏ်ရာကတော့ များတယ်’

ကျန်းဖုန်းစွမ်း ဖြတ်မေးသည်။

‘အစ်ကို့ဇာန်ချက်ကြောင့် သူတို့တွေ ဒဏ်ရာ ရသွားတာ
လား’

‘မဟုတ်ဘူး...ညီမတို့ရဲ့ဆရာ-မြမာလာကြောင့်...’

ကျန်းဖုန်းစွမ်းနှင့်ချပ်ရီဖိန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွား
ကြသည်။ လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဆေးလုံ့သောက်

လိုက်သဖြင့် အမှုပြေနေပြီဖြစ်သော ကျန်းမင်ရှန်လည်း ချန်ကျားကျန်း၏စကားကို နားထောင်နေရာမှ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်သည်။

‘ဟင်...မေမေလဲ ရောက်လာအယ် ဟုတ်လား’

ချန်ကျားကျန်း ခေါင်းညိတ်၍ ပြောသည်။

‘ဟတ်ဟယ်...တိုက်ပွဲဖြစ်နေတုန်း ညီမလေးမေမေ ပြုန်းစားကြီးကြီး ရောက်လာတာ၊ သူကမြင်းစီးပြီး မန်ချူးတပ်ကို တရကြမ်း ဝင်တိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာအင် မန်ချူးတပ်တွေ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးကြတော့တာပဲ’

ကျန်းမင်ရှန် ဝမ်းသာသွားဖို့....

‘ကောင်းတယ်ကောင်းကယ် ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးနဲ့မေမေတို့ တွေ့ကြတာပေါ့၊ မေမေက အစ်ကိုကြီးကို ဘာပြောဆေးသလဲ ဟင်...’

‘တွေ့တာ တွေ့လိုက်ကြတယ်၊ ဘာမှမပြောဖြစ်လိုက်ဘူး၊ မန်ချူးတပ်တွေလဲပြေးရာ...ညီမလေးရဲ့ မေမေကလဲ မတွေ့တော့ဘူး၊ ပြန်ထွက်သွားတယ်’

‘ဒါဆို...မေမေလဲ ဒီတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ လိုက်ရှာရအောင်...’

ကျန်းမင်ရှန် တက်ကြွစွာ ပြောသောအခါ ကျန်းဖုန်းစွမ်းက....

‘ဆရာ့ကို လိုက်ရှာဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲကွယ်၊ ဆရာဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ပီပီရီရီလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ညီမလေးလဲ့ သိထားပဲ’

‘ဒါဆို...ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

‘မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကိုတယ်ဖို့ သစ်လွင်ဘု ကျောင်းကို အချိန်မီသွားကြရမှာပေါ့၊ မနက်ဖြန် ဆယ်လေးရက်နေ့ပဲ’

ချန်ကျားကျန်း ယတိပြတ်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

(၁၁) ရတနာများဖြင့် များခြင်း

သူတို့ ဇနီး မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးပြင်းနှင်လာကြသည်။

ရွှေဆုံးမှ ချန်ကျားကျန်းနှင့် ကျန်းဖုန်စွမ်းတို့က တစ်တွဲ၊
အလယ်မှ ချန်ပိအင်းနှင့် ချန်ပိဝေတို့ကတစ်တွဲ၊ နောက်သုံးမှ
ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့က တစ်တွဲဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ မုန်းတည့်ချိန်တွင် ရွာလေးတစ်ရွာအနီးသို့
ရောက်လာကြသည်။ ချန်ကျားကျန်းက လက်ပြပြီး ရပ်လိုက်
သဖြင့် အခုလုံးရပ်လိုက်ကြသည်။

ချန်ကျားကျန်းက ပြောသည်။

‘ရွှေနားဆိုရင် သစ်လွင်ဘုံကျောင်းကို ရောက်ပြီ၊ ဒီနား
တစ်ခုကိုမှ မန့်ချူတပ်က ပြန်ပြီးနေရာယူထားမှာပဲ၊ သူတို့

ကျော်ဦးသိန်းဝေ

တွေ မစား တို့ကရစ် ဝင်ပို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့စမှ တို့ဝင်ကြမယ်၊
ဒီကြားထဲမှာ တို့ကိုမမြင်အောင် တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေကြရင်
ကောင်းမယ်’

ကျန်းမင်ရှန်က...

‘ပုန်းနေတာ သူတို့ လုပ်တာ မှန်သမျှ မမြင်ရတော့ဘူး
ပေါ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မကတော့ ပုန်းမနေချင်ဘူး၊ ကျွန်မ
တို့ကို သိုင်းသမားတွေမှန်းမသိအောင် ပုံစံပြောင်းပြီး တခြား
လူတွေနဲ့ ဝင်ရောက်ချင်တယ်၊ ဒါမှ သူတို့ရဲ့ အခြေအနေကို
အနီးကပ်မြင်ရမှာ၊ ဝင်သင့်တာမှ ကိုယ့်နားမည်ကို ခေါ်ပြီး
ဝင်ကြရင်မကောင်းဘူးလား’

ချန်ကျားကျန်း ကေမျှစဉ်းစားဖိုက်ပြီး...

‘အင်း... ညီမလေးရဲ့အကြံအဆိုးဘူး၊ ဒီလိုပဲလုပ်ကြတာပေါ့’

သူမ၏အကြံကို ချန်ကျားကျန်းလက်ခံသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်
တက်ကြွဘူးသည်။

‘ဒါဆို... အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမကြီးတို့က လက်သမားလစ်ယောင်း
ယောင်ဆောင်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ တောသူမတွေလိုရုပ်ပြောင်း
မယ်’

‘ကောင်းတယ်’

ကျန်းမင်ရှန် ဘေးပတ်ခန်းကျင်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း ရွာကလေးကို လှမ်းမြင်သည်။

‘ဆစ်ကိုကြီးတို့ ဒီမှာ ခဏခဏနဲ့နေကြဦး၊ ဟိုရွာမှာ... ကျန်မတို့အားလုံးဝတ်ဖို့ အဝတ်တွေသွားရွာအိမ်ဦးမယ်’

ကျန်းမင်ရှန် စိတ်မြန်သူပီပီ ပြောပြီးသည်နှင့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ရွာကလေးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ မကြာမီ... ရွာကလေးနား ရောက်လာသည်။ ရွာနား ယောက်တော့မှ အရှိုန်သတ်ပြီး ခပ်မှန်မှန်ဆက်လျှောက်လာသည်။

ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်သာရှိသည်။ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး လူရိပ် လူယောင်လည်း မတွေ့ရပါချေ။

ကျန်းမင်ရှန် အကောင်းဆုံး-အကြီးဆုံး အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီ လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းထဲဝင်လာသည်အထိ လူသံသူသံကို မကြားရသကဲ့သို့ လူရိပ်လူယောင်ကိုလည်း မတွေ့ရပါချေ။

‘အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့’

အိမ်ရှေ့မှရပ်ပြီး အသံပြုလိုက်သည်။ တုံ့ပြန်သံကို မကြားရသဖြင့် မည်သူမှလည်း ထွက်မလာချေ။ သူမက နှစ်ကြိမ်ထပ်၍ အသံပြုသည်။ မထူခြားသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲတွင် မည်သူမှမရှိသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ

များသည်း သိပ်မရှိလှချေ။ သူမက အတွင်းသို့ ဝင်ရွာထော်လည်း အဝတ်ဆုံ၍ လုံးလုံးမတွေ့ချေ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူ မနေဘူးလား... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အိမ်ကြီးမှာ မနေတဲ့လူတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး’

သူမ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်... အိမ်ရှေ့ဘက်မှ စကားသံများ ကြားရသည်။ သူမအိမ်ရှေ့ခန်းကို ပြေးပြီး... အပြင်ကိုချောင်းကြည့်သည်။

အိမ်ဘက်သို့ လူလေးယောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အိမ်ပြင်သို့ထွက်ရန် မဖြစ်တော့ချေ။ လာနေသူများမှာ မနီချူးတပ်ဖွဲ့၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသဖြင့် တွေ့၍မဖြစ်ချေ။ သူမလည်း အမန်းကတန်းပင် အခန်းထောင့်မှ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး အောက်တွင် ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။

ကွပ်ပျစ်အောက်ကို သေးတက်ထောက်၍ ဝင်လိုက်သော အခါ အေးစက်စက်အရာကို လက်ကထောက်မိသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သံတံခါးတစ်ချပ် ဖြစ်နေသည်။ အောက်တွင် မြေအောက်ခန်းရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။ သူမက သံတံခါးကို နားကပ်လျက် နားထောင်သည်။ အာသံမှမကြားရချေ။

ထိုအချိန်ပင် မနီချူး တပ်ဖွဲ့ဝင်လေးယောက်လည်း အိမ်ထဲ ရောက်လာကြသည်။

‘ကဲ...မိန်းကလေး ပုန်းမနေနဲ့၊ ထွက်ခဲ့စမ်း’

အာဏာသံပါပါဖြင့် ပြောသံပေါ်လာသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကွပ်ပျစ်အောက်၌ ထွက်ရခိုးခိုး
မထွက်ရခိုးခိုး ဖြစ်နေသည်။

‘ဟေ့ မထွက်သေးဘူးလား... တို့ဆွဲထုတ်ရင် မကောင်းဘူး’

ကျန်းမင်ရှန် ပုန်းမနေရဲအတော့ဘဲ ကွပ်ပျစ်အောက်မှ ထွက်
လိုက်သည်။ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝင် လေးယောက်လုံး သူမကို
ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေကြသည်။ ကျန်းမင်ရှန် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေ
သော်လည်း မျက်နှာကြေး တင်းထားလိုက်သည်။ တည်ငြိမ်
သေးသေးသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ရှင်တို့က ဘယ်သူ့အတွက်’

အသက် ၆၀-ရှယ်ခန့်ရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် သေးသွယ်ပိန်ထို
သူက မဲပြုံး-ပြုံး၍ မာနသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဝါဟာ နန်းတွင်းဆုံခြံအောက်ဖွဲ့၍ ထပ်မူ ကြို လိပ်ချုံးပါ၊
နှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျန်းမင်ရှန်သား... ချပ်ရိမိန်သား’

‘ဟင်’

လိန်ချို မုန်းသိလိုက်သဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်လွန်စွာ အံ့ဩသွား
သည်။ လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ လိန်ချိုလို့ လူမျိုး နှစ်
ဦးဆုံးတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူမ ထင်မထားချေ။

လိန်ချို၏ ခါးတွင် ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။
ဓားဆိမ်က ရွှေရောင်စင်းကပ်နေပြီး ကျောက်ယံပတ္တမြားများ
စီခြယ်ထားသည်။ သူမ မခိုးမခန့်ရယ်လိုက်ပြီ။

‘ဟဲ ဟဲ ကဲ... သိပ်လဲ မကြောက်ပါနဲ့ဘေ၊ ဝါက လူစို့
ဖမ်းရုံပဲ ဖမ်းတတ်ပါတယ်၊ ဝါမစားတတ်ပါဘူး’

ကျန်းမင်ရှန်သည် မိခင် ဖြစ်သူထံမှ လိန်ချို အကြောင်း
ကြားသိထားပြီးဖြစ်၏။ လိန်ချိုသည် ငယ်ချဲ့တို့အားဆန်ကျင်
အစာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ အပေါ်တွင် ကြမ်းကြုတ်
ရက်စက်လှသူ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် တရုတ်လူမျိုး စစ်စစ်ဖြစ်
သော်လည်း အင်အားသုံးကာ ကျန် သားချင်း ဖမ်းဆီးသုတ်
သင်တတ်သည်။ နယ်ချဲ့မန်ချူးတို့အား မျက်နှာလို မျက်နှာရ
လုပ်ခဲ့သည်။ မန်ချူးတို့အကျိုးကို စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်
ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤမျှထူး ကြံကြံကို ရာသီခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချက်များကို ကျန်းမင်ရှန်သိထားသဖြင့် စိုးရိမ်မိသည်။ သို့သော် ရန်သူကိုအညံ့မခံဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရမည် ဟူသော စိတ်ဓာတ်မျိုးကိုမူ မွေးထားသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်သေးဘဲ ရှောင်တိမ်းမည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။ သူမက ညင်သာအေးအေးစွာပင် ပြောသည်။

ကျွန်မက ကျန်းမင်ရှန် ပါရှင်၊ နဂါး အဖွဲ့မှာ သာမန် အဖွဲ့ ဝင်တစ်ယောက်ပါပဲ။ ရှင်ကစတင် နာမည်ကျော်တပ်မှူး ကြီးပါပဲ။ ရှင်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူမိတယ်။

ဟား ဟား ဟား... ငါကြားထားတာ နစ်ဟာ စိတ် ဆတ်တယ်။ ဒေါသကြီးတတ်တယ်။ ခုတွေ့လဲ ဗီလိုမဟုတ်ပါ လား။ တော်တော်အပြောချိုပါလား။

လိန်ချိုး မရယ်ချင့်ရယ်ချင်ဖြင့် ရယ်၍ပြောသည်။ လိန်ချိုး ဘေးမှ ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းလှသောအဘိုးကြီးက မျက်နှာထား သူန်သူန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်ကိုပြောသည်။

နင်က နဂါးအဖွဲ့ဝင်ကို... နင်တို့ လူတွေကိုပါ တစ်ခါ တည်း ခေါ်လာပါလား။ ငါက နုတ်နုတ်စဉ်းပစ်ချင်လိုပါ။ ငါ့ကိုလဲ နင်မသေခင် မှတ်ထား။ ငါက တပ်မှူးကြီးပိန်ရှဲ ညာလက်ရုံးကြီး 'ချန်းချောင်း' ပဲ။

ချန်းချောင်းသည် နဂါးအဖွဲ့အား အထင်သေး နေပုံမှ သည်။

နောက်နှစ်ယောက်မှာ လိန်ချိုး၏ ဘယ်လက်ရုံးများ ဖြစ် သော 'ချုံဆီတောက်'နှင့် 'ဟူပထင်း'တို့ ဖြစ်၏။

ကျန်းမင်ရှန်၏မျက်နှာ သူနီမှုန်သွားပြီး ဘာမှ ပြန်မပြော ချေ။

ချန်းချောင်းက အရေးမစိုက်သည့် လေသံဖြင့် ပြောပြန် သည်။

'မြမာလာကိုကော ငါအပညာပေးလိုက်ချင်တယ်'

မိခင်ဖြစ်သူကို နှိမ့်ချပြောသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်မခံချင် ဖြစ် သွားသည်။

'ရှင်လိုလူပေးမျိုးက မြမာလာနဲ့တန်သီတာ။ နဂါးအဖွဲ့ မှာ မညာအနိမ့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မနဲ့ပဲ ယှဉ်ကြည့်ပါဦး'

ကျန်းမင်ရှန် ပြန်ပြောရင်း ညာဘက်လက်က ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ တယ်တယ်လက်ဖြင့် လက်နက်ပုန်း တစ်ဆုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

'ကဲ...ရှေ့တိုးခဲ့လေ'

ကျန်းမင်ရှန် ခပ်ပြတ်ပြတ် စိန်ခေါ်လိုက်သော အခါ ချန်းချောင်းက သူမကို တော့မတန်သလို မဲပြဲ-ပြဲ၍ ကြည့် လိုက်ပြီးမှ ဟူပထင်းကို ထုညှိပြောသည်။

‘ဟူပထင်း... သူ့ကို ဆရှင်ဖမ်းလိုက်စမ်း’

ဟူပထင်းက ကျန်းမင်ရှန်ကို အထင်စားသလိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ ချန်းချောင်းကို ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်လိုလူမျိုးက ဒီကောင်မလေးနဲ့ဟာဉ်ရင် သိက္ခာကျသွားမှာပေါ့ ကင်္စကိုကြီးရယ်... မလုပ်ပါနဲ့’

‘ဟေ့ကောင်... ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ဝါပြောသလိုလုပ်’

ချန်းချောင်း အမိန့်သံဖြင့်ပြောလိုက်သောအခါ ဟူပထင်းလည်း ကျန်းမင်ရှန်ကို အရေးမထားသလိုကြည့်ကာ...

‘ကဲ... နင်ကို ငါဖမ်းမယ်၊ နင်က အသားတကြည် အဖမ်းခံမယ်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဒီဟော့ နင်ကပဲ စ-တိုက်ပါ၊ ငါ... လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းပြမယ်’

မခံချင်ဖြစ်နေသောကျန်းမင်ရှန်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဟူပထင်းအား ခေးရှည်ဖြင့် စလွယ်သိုင်း ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဟူပထင်း ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ ခေးကိုလုယူရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ကျန်းမင်ရှန်က ခေးကို ပြန်ရုတ်ပြီး ဘယ်လက်မှ ဝါးချွန်လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ဟူပထင်း မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် လိန်ချိုက ကြားမှ ဝါးချွန် လက်နက်ပုန်းများကို ရှိုက်ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဟူပထင်း ဆက်ထာရာရသွားသော်လည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ လိန်ချိုက ကျန်းမင်ရှန်ကို ပေးသည်။

‘နင်က ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး’

ကျန်းမင်ရှန် ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မက လင်ကျီချိုဆိုတဲ့ တက္ကလေးကို လိုက်ရှာနေတာ ကျွန်မတို့ သိုင်းညီအစ်မကို စော်ကား မော်ကား လုပ်ခဲ့လို့’

‘ထင်ကျီချိုကို ငါတို့မသိဘူး၊ သူ့နာဗေပ်ပဲ ကြားဖူးတယ် သူက ဒီကိုဘာလို့ လာရမှာလဲ’

‘သစ်လွပ် ဘုံကျောင်းကို လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မကြားထားလို့ လာရှာတော့ မတွေ့ဘူး၊ တခြားမှာပဲ သွားရှာတော့မယ်’

ကျန်းမင်ရှန် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ ချန်းချောင်း လိုက်မည်ပြုသော်လည်း လိန်ချို ဖန့်တားလိုက်သည်။

‘သွားပေစေ ချန်းချောင်း မလိုက်နဲ့၊ သူက ငါတို့အတွက် အကင်းပါ၊ သူ့ထက်အရေးကြီးတဲ့ လူတွေကို ငါတို့ ရှင်းပစ် နိမ့်ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်၊ ကဲ... ထိုင်ကြဦး’

ဖေးယောက်သား ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြသည်။ လှုပ်အောင်ရမည့် အစီအစဉ်များကို လိန်ချိုးက ပြောပြသည်။ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် လူငါးယောက် အိမ်ထဲဝင်လာကြသည်။ ငါးယောက် စလုံး တက်ကြွသော အမူအရာများ ရှိနေကြသည်။ ငါးယောက် စလုံးသည် သန်မာထွားကြိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ လက် နက်အသိ သီး ဆောင် ထမ်း ဆောင်လည်း တစ်ဦးလက်နက်နှင့် တစ်ဦး မတူချေ။

‘ဟော... မရဏ ငါးပော်တောင် ရောက်လာကြပြီပဲ၊ အခု လောက် စောရောက်လာတာ အတော်ပဲ’

လိန်ချိုးပြောပြီး ထရပ်သည်။ သူ့လူများလည်း ထရပ် ကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့က နောက်ကျနေပြီတောင် ထင်တာ၊ ဓမ္မိမှာ ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းနေရလို့၊ နို့ဗို့ သည်ထက်စောရောက် ပါတယ် တပ်မှူးကြီး’

အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားသူက ဇေးလေးစားစား အမူအရာ ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူသည် မရဏငါးပော်မှ နံပါတ်တစ် မိုက်မိုက်ဖြစ်၏။

‘နောက်မကျပါဘူးလေ နောက်မကျပါဘူး’

လိန်ချိုး ပြန်ပြောပြီး သူ့လူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မိုက်မိုက်ကလည်း သူ့လူများနှင့် ပြန်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

လိန်ချိုး ပြုံး၍...

‘ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ဘက်က ကူညီဖို့ ရောက်လာကြ တယ်၊ ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိစ္စပြီးရင် ခင်ဗျား တို့အတွက် ရတနာတွေ အများကြီး လက်ဆောင်ပေးပါမယ်’

မရဏငါးပော် များစွာ သဘောကျသွားကြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ပြရဦးမယ်’

လိန်ချိုးပြောပြီး ကွပ်ပျစ်ကိုဘေးသို့ တွန်းရွှေ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ နံရံဘဝံ ပေါ်လာသော ခလုတ်လေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

‘ကျွံ...ကျွံ...ကျွံ...ကျွံ’

ကြမ်းပြင်မှ သံတံခါး ဘေးတိုက်ပူပိုသွားပြီး အပေါက် ကြီးတစ်ပေါက် ပေါ်လာလေသည်။

‘ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ကြ’

လိန်ချိုး မီးထွန်းလိုက်ပြီး မြေအောက်ခန်းထဲ ဦးစွာဆင်း သွားသည်။ မြေအောက်ခန်းမှာ ကျယ် ဝန်းလှသည်။ မြေ

အောက်ခန်းထဲတွင် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝတ်စုံ ဝတ် နား သူ များ ရှိနေကြသည်။ လိန်ချုံးကို မြင်သောအခါ အားလုံး အရှိအသေ ပြုကြသည်။

လိန်ချုံးက သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြ၍ မရကင်၊ ဖော်ကို ပြောသည်။

'ဒီသေတ္တာထဲမှာ ငွေတစ်သန်းဖိုးလောက်သန်တဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ စီမံချက်အောင်မြင် အောင် ဒါကို ငါ့စာအဖြစ် အသုံးချရမှာပဲ'

သူက ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် သူ့ လူများအား သေတ္တာ ဖွင့်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ အဖုံးပွင့်သွားသောအခါ အတွင်းမှ ဝမ်း ယက်သော ရောင်ခြည်များ ပြာထွက်လာသည်။ သေတ္တာထဲ တွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများ အပြည့်ရှိနေကြောင်း မရကင်၊ ဖော် တွေ့ကြရသည်။

မရကင်၊ ဖော် များလှစွာသော ရတနာများကို မြင်ရသော အခါ လိုချင်တပ်မက်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

'အင်း...ရန်သူတွေရဲ့ အရည်အချင်းက ကျုပ်တို့ထက် သာ နေရင်တော့ ဒီရတနာတွေ တစ်ဝက်တိတိကို ခင်ဗျားတို့ ငါ့ ယောက်အတွက် ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့က အားကျိုးမာန်တက် တိုက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့နိုင်မှာပဲ'

မရကင်၊ ဖော် လှန်စွာ ဝမ်းမြောက်စဉ်မှာ ဖြစ်သွားကြ သည်။ မုံ့ကိုမုက အားကျိုးမာန်တက် ပြန်ပြောသည်။

'ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... စိတ်ချပါတပ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့တွေ အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ပါဖော်၊ နိုင်ရင်သာ ဒီရတနာတွေ တစ် ဝက်တိတိပေးဖို့...'

'စိတ်ချ...စိတ်ချ... ပေးမယ်၊ ကျုပ်ကတိပေးတယ်၊ ကျုပ် တို့ဘက်က ကူညီရမှာ ခင်ဗျားတို့ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခြား ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေလဲ ရောက်လာကြလိမ့်ဦးမယ်၊ ကျန် တစ်ဝက်ကို သူတို့အတွက် ခွဲပေးရမယ်'

'အယ်သူတွေ ရောက်လာကြဦးမှာလဲ တပ်မှူးကြီး'

'ဟဲ...ဟဲ... ဆန္ဒမစောပါနဲ့လေ၊ အချိန်တန်တော့ ခင်ဗျား တို့သိရမှာပေါ့'

(၁၅) မန်ချူးနောက်လိုက်များအား ဆုံးမခြင်း

လရောင်က ထိန်ထိန်သာနေသည်။

သိုင်းကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော လူသုံးယောက်။
လိန်ချိုးတို့လူစု ရှိနေသည့် ရွာကလေးသို့ ဦးတည်လာနေကြ
သည်။

ထိုလူသုံးယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသည့် ရုပ်ရည်
ကြမ်းတမ်းပြီး မျက်နှာတွင် ပါးမြိုင်းမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်
မုတ်ဆိတ်မွှေးများ ပြည့်နေသည်။

သူတို့သုံးယောက် ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ ခပ်သွက်သွက်
လာခဲ့ရာ ရွာကလေးနှင့် မလှမ်းမဝေးရှိ တောတန်းထဲသို့ ရောက်
လာကြသည်။ တောတန်းထဲတွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန် လှစ်ခနဲ

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့အဖို့

လှုပ်ရှားသွားသည်ကို ရွှေဆုံးမှလာနေသော ခေါင်းဆောင်
လှုပ်သွား ဖြစ်လိုက်သည်။

‘ဟိထံ... ဘယ်သူလဲ...’

ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက ဆော်မေးလိုက်သည်။ လူရိပ်
သဏ္ဍာန်ဆီမှ ‘ရှီ’ခနဲ လေချွန်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ခေါင်းဆောင်က သူ့လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးသည်။

‘နန်းတွင်းတပ်ဖွဲ့က တို့ကို ဘယ်လိုအချက်ပြမယ်လို့ မှာထား
သလဲ’

တစ်ယောက်က ပြန်ပြောသည်။

‘လေသုံးချက်ချွန်ပြီး အချက်ပြမယ်လို့ တပ်မှူးကြီး လိန်
ချိုးက သေသေချာချာ မှာထားတာပဲ။ ဒီလူက လေတစ်ချက်ပဲ
ချွန်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လူ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ပြန်ပြောသူ၏ နာမည်မှာ ‘ကော့လုံ’ဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သူမှာ ‘ခေးမကြီး’ဟူသော သူ့မှူးကြီး နာမည်မှာ ‘ဝှမ်းစူး’
ဖြစ်၏။ ကျန်တစ်ယောက်၏နာမည်မှာ ‘ချီတာထုံး’ဖြစ်၏။

သူတို့သည် လိန်ချိုးတက်မှ မျိုးချစ် သိုင်းထမားများကို
တိုက်ခိုက်ရန် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်စေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့အဖို့

သုံးယောက်စလုံး ရွှေတိုးသွားကြပြီး ဝှမ်းဝှမ်းက အော်ပြော
သည်။

‘ဘယ်သူလဲတွေ... ထွက်ခဲ့စမ်း’

သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် လူနှစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ထိုလူနှစ်
ယောက်၏ ဝတ်စားပုံကလည်း တူညီသည်။ ရုပ်ရည်လည်း
ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်ကြောင်း ယိသာ
သည်။

ခေးမကြီး ဝှမ်းဝှမ်းက အော်မေးလိုက်သောအခါ စောစော
က လေချွန်လိုက်သူက ခေးရှည်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး အချင်းချင်း
ပြောသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို မစားဘဲ
သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အမိန့်ပေးနေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

အစ်ကိုကြီးဆိုသူက မြေပေါ်တွင်ထိုင်နေသည်။ ညီဖြစ်သူ၏
စကားကို ကြားရသောအခါ သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ပြော
သည်။

‘ညီသေးပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ၊ ဆူခိုးခေးပြဆိုရင်လဲ မောင်း
ထုတ်လိုက်ပေါ့’

‘အောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်ပဲ ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်’

ကျော်စိုးဆန်းစာပေ

ညီဖြစ်သူက ပြောပြီး မောင်ရိပ်ထဲမှ ခေးမကြီးဝှမ်းဝှမ်းတို့
ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီးပြောသည်။

‘မင်းတို့သုံးယောက်က ခေးပြတော့လား၊ ခေးပြတိုက်ဖို့ လာ
တာလား၊ င တို့မှာတော့ ဒါပဲပါတယ်၊ ရအောင်ယူနိုင်ရင်
ယူ...’

သူက ပြောပြောဆိုဆို ကျောမှအိတ်ကိုယူပြီး ဖွင့်ပြသည်။
လရောင်ဖြင့် အိတ်ထဲ၌ ရွှေချောင်းများ ဝမ်းဝမ်း လက်လက်
ရှိနေသည်ကို ဝှမ်းဝှမ်းတို့သုံးယောက် တွေ့ကြရသည်။

‘ဟာ... ရွှေချောင်းတွေပါလား၊ တွေ့မှတော့ ရအောင်
ယူမှာပေါ့’

ကေ့လုံပြောပြီး အိတ်ကိုလုယူရန် ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

‘မရဘူးကွ...’

ညီဖြစ်သူက ပြောပြီး အသင့်ကိုင်ထားသောခေးဖြင့် ဆီး
ပိုင်းသည်။

‘ဝှမ်း...’

ကေ့လုံ ကမန်းကတန်း ရှောင်လိုက်သည်။ ညီဖြစ်သူက
ဘယ်လက်မှ ရွှေချောင်းများထည့်ထားသောအိတ်ဖြင့် လှဲချိတ်
လိုက်ပြန်ရာ ကေ့လုံ မရှောင်နိုင်တော့ချေ။

ကျော်စိုးဆန်းစာပေ

'ဘိုး...'

'အား...'

ကေ့လုံ ရိုက်ချက်ထိပြီး ပစ်လဲသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်ထရပ်ကာ ခားကိုဆွဲထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘယ်သူလဲ...၊ တယ်ပြီး သတ္တိကောင်းပါသား၊ ခားမကြီး ဝှမ်းဝှမ်းရဲ့ တပည့်ကို ဒီအပေါက်မျိုး ချိုးလို့ မရဘူးကွ'

ညီဖြစ်သူက အရေးမထားသလို ရယ်လိုက်ကာ...

'ငါ့နာမည်ကို မင်းသိရော့ မလိုပါဘူး၊ လူတွေကတော့ ငါ့ကို ရွှေစားဗိုလ်သို့ ခေါ်ကြတယ်...။ မင်းလဲ ခေါ်ချင်ရင် ဒီလိုပဲခေါ်ပေါ့'

သူက ပြန်ပြောရင်း လက်ထဲမှ ခားကို မြှောက်လိုက်သည်။ သူ၏ခားရွက်က နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ရွှေရောင် ဝမ်းဝမ်းလှက်နေသည်။

'ရွှေစားဗိုလ်လဲ ငါကဂရုမစိုက်ဘူးကွ'

ကေ့လုံ ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ပြောပြီး ရွှေစားဗိုလ်အား ဝင်တိုက်မည်ပြုသည်။ ခားမကြီးဝှမ်းဝှမ်းက ကေ့လုံကို ဆွဲထားလိုက်ပြီးမှ ရွှေစားဗိုလ်ကို တည်ငြိမ်စွာမေးသည်။

'ငါက ခားမကြီးဝှမ်းဝှမ်းပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝါတပည့်ကို ခုလို ထိပ်ရတာလဲ'

သူ့ကို ခားမကြီးဝှမ်းဝှမ်းမှန်းသိလျှင် ရွှေစားဗိုလ် ရှိန်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆပြီးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် နာမည်ကြီး ခားသမားဖြစ်၏။

သို့သော် သူယူဆသလို ဖြစ်မလာချေ။

ရွှေစားဗိုလ် လှောင်ရယ်-ရယ်လိုက်ပြီး...

'ဟား ဟား ဟား ဟား... ခားမကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ခားသေးသေးလေးပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါက လုံးလုံး ဂရုမစိုက်ဘူးကွ၊ မင်းတို့အားလုံး ဝါရွှေက မြန်မြန်ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်'

ခားမကြီးဝှမ်းဝှမ်း ခေါ်ပုသွားပြီး သူ၏ညာဇာန်ရုံး တပည့်ချီတာထုံးကို ကမိန့်ပေးလိုက်သည်။

'ချီတာထုံး... ဒီကောင်ကို မင်းပဲ ဆုံးမလိုက်စမ်း'

ချီတာထုံးသည် မကလုံထက် များစွာ ပိုပြီး သိုင်းပညာ ထက်မြက်သည်။ ပညာမာန် တက်ပြီး မောက်မာသည်။ သူ့ ပညာအဆင့်ဖြင့် ရွှေခေးဗိုလ်ကို အနိုင် တိုက်နိုင် လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသဖြင့် ယှဉ်ချင်နေသည်။ ခေးမကြီးဝှမ်းစူးစာ အမိန့် ပေးလိုက်သောအခါ သဘောကျသွားသည်။

မပြောမဆို ရွှေခေးဗိုလ်ထံ ခုန်ဝင်ပြီး ခေးဖြင့် ဝင်ပိုင်း သည်။ ရွှေခေးဗိုလ် ခြေလှမ်းမရွှေ့ ကိုယ်မယိမ်းဘဲ ရွှေခေး ကိုသာ တစ်ချက်စတု ယမ်းလိုက်သည်။

‘ချွန်’

‘အား...’

ချီတာထုံး၏ ခေးကိုင်ထားသောလက် ထု ကျဉ်သွားကာ ခေးလည်း လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသည်။ သူ့ ပခုံးတွင်လည်း ခေးဒဏ်ရာရကာ လကျသွားသည်။

ချီတာထုံးပါ ခံလိုက်ရသဖြင့် ခေးမကြီး-ဝှမ်းစူး အကြီး အကျယ် ဒေါဟုသွားသည်။ သစ်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်နေသော ရွှေခေးဗိုလ်၏အစ်ကိုက လှမ်းပြောသည်။

‘ခေးချင်းလဲမတူဘူး...လူချင်းလဲ မတူဘူး၊ ခံရတာ နည်း တောင် နည်းသေးတယ်’

သူကပြောရင်း ထရပ်ကာ ရွှေကိုလျှောက်လာသည်။ သူ့ကို ခေးမကြီးဝှမ်းစူးကြည့်ကာ လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘ငါက ခေးဗိုလ်’

ငွေခေးဗိုလ်ပြောပြီး ခေးကို ဆွဲထုတ်ကာ မြှောက်လိုက် သည်။ သူ့ခေးက ငွေရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်သွားသည်။ ခေးမကြီးဝှမ်းစူး တော့သွားသည်။ ငွေခေးဗိုလ်နှင့်ရွှေခေးဗိုလ်ကို သူနိုင်-မနိုင်စဉ်းစားသည်။

ထိုစဉ် ငွေခေးဗိုလ်က လှမ်းပြောသည်။

‘ဟေ့ကောင်...ဘာငိုဝ်သွားတာလဲ၊ ငါ့ညီက မင်းတပည့် နှစ်ယောက်ကို ဆုံ မလိုက်ပြီ၊ ငါ့တာလဲ မင်းကို ဆုံးမရမယ်’

ဝှမ်းစူး မခံချင်ဖြစ်သွားပြီး ပြန်အော်ပြောသည်။

‘ဟေ့ကောင်...မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး တက်ခဲ့၊ ငါမတူဘူး’

ငွေခေးဗိုလ်နှင့်ရွှေခေးဗိုလ် နှစ်ယောက်စလုံး ဝှမ်းစူးထံ ခုန် ဝင်၍ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဝှမ်းစူးလည်း ကြီးမားလှသော ခေးမကြီးဖြင့် တရကြမ်းပြန်လည် တိုက်ခိုက် သည်။

'ထန်း ထန်း ထန်း'

'ဟိတ်'

'ဝှစ် ဝှစ်'

'ချလွင်'

ခေးမကြီး၏ ခေးချက်ဖြင့် ရွှေခေးဗိုလ်၏ ခါးစည်းကြီး ပြုတ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ငွေခေးဗိုလ်၏ ခေးရွက်လည်း ပဲ့ သွားသည်။

မကြာချေ။

ဝှစ်ဝှစ်၏ခေးချက်ထိပြီး ရွှေခေးဗိုလ် လဲကျသွားသည်။ ဝှစ်ဝှစ်နှင့် ငွေခေးဗိုလ်တို့ တစ်ယောက်ချင်း ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏တိုက်ပွဲကို တစ်နေရာမှလူတစ်စု ချောင်းကြည့်နေကြသည်။

ချန်ကျားကျန်းတို့ လူစုပင်ဖြစ်၏။ သူတို့ လက်ထဲလည်း လူတစ်ယောက် အဖမ်းခံနေရသည်။ လင်ကျီချီပင် ဖြစ်၏။

ကျန်းမစ်ရှန်သည် လိန်ချိုးတို့လူစုစဲမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီးနောက် ချန်ကျားကျန်းတို့ထံ ပြန်ရောက်လာကာ အကျိုး

အကြောင်းပြောပြသည်။ ထိုရွာအလေးမှာ လိန်ချိုးတို့ ခန်ချူးတပ်ဖွဲ့၏ ယာယီခြေကုတ်စခန်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ချန်ကျားကျန်းတို့ သိလိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သစ်လွင်ဘုံကျေးမင်း ရှိရာသို့သွားဘဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင်သာ ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုးဖြင့် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ကြသည်။

ခေးမကြီး ဝှစ်ဝှစ်တို့လူစုနှင့် ငွေခေးဗိုလ်တို့ ညီအစ်ကို-ကို တွေ့လိုက်သော်လည်း ထွက်မတော့ဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ နောက်တော့ ရွှေခေးဗိုလ်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ခေးမကြီး ဝှစ်ဝှစ်တို့ တိုက်ပွဲဖြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ကို ချန်ကျားကျန်း မသိချေ။ လိန်ချိုးနှင့် ပတ်ဆက်ခြင်း ရှိမှီလည်း မသိချေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စောင့်ကြည့်ကြသည်။

ထိုစဉ် သူတို့နောက်မှ ပြတ်ပြေးသွားသော လင်ကျီချီကို မျက်စိရှုပ်သော ချန်ကျားကျန်းက လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သူ့နှစ် ကျန်းပုန်းစွမ်းစာ လင်ကျီချီနောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး အမိဖမ်း ကြသည်။ လင်ကျီချီ၏ သွေးကျော့ကို ထိုးပိတ်ပြီး ဆွဲခေါ် လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဓားမကြီး-ဝှမ်းဝှမ်းနှင့် ငွေခေးဗိုလ်တို့ နှစ် ယောက်တည်း တိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ချန်ကျားကျန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လင်ကျီချီအား လက်ညှိုးထိုးပြကာ ဓေး သည်။

‘သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော လင်ကျီချီက ...

‘ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ထားတဲ့ လူတွေပါ။ သိချင်ရင် ပြော ပြပါမယ်။ နောက်ကို ကျန်တောင့်ကို ဒုက္ခ မပေးပါဘူး ဆိုတဲ့ ဆာတီကိုတော့ ပေးရမယ်’

‘မင်းက မိန်းကလေးတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့ရုံမက အခုမျိုးချစ် သိုင်းသမား တွေကိုတောင် ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး သတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူပါ။ ဈေးကိုင်မနေနဲ့ မေးတာကိုပြော...’

လင်ကျီချီ ဈေးမကိုင်ရဲတော့ဘဲ ပြောရသည်။

‘ဓားမကြီး ကိုင်ထားတဲ့လူက ဓားမကြီး-ဝှမ်းဝှမ်းပါ။ ငွေ ဓားကိုင်ထားတဲ့လူက ငွေခေးဗိုလ်ပါ။ သူတို့အားလုံး တပ်မှူး ကြီး လိန်ချိုးဘက်က အကူအညီပေးဖို့ ရောက်လာကြတာပါ’

‘ဪ... သူတို့လဲ မျိုးချစ် သိုင်းသမားတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာကိုး။ ဒါဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း ဘာဖြစ်လို့ တိုက် နေကြတာလဲ’

‘ငွေခေးဗိုလ်တို့ ညီအစ်ကိုက တောင်ပိုင်းမှာ နေပါတယ်။ ဓမ္မ မြောက်ပိုင်းကို ပထမဦးဆုံး ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော် အလာ နောက်ကျ သွားလို့ သူတို့တွေ တစ်ဘက်နဲ့တစ်ဘက် အထင်မှားပြီး အခုလို ဖြစ်နေတာပါ’

‘ခင်းဒီမှာ နေဦး’

ချန်ကျားကျန်း ပြောပြောဆိုဆို လင်ကျီချီ၏ သွေးကြော တစ်နေရာကို ထိုးပိတ်လိုက်ပြန်သည်။ လင်ကျီချီ အသံထွက် နိုင်တော့ချေ။

ငွေခေးဗိုလ်နှင့်ဝှမ်းဝှမ်းတို့၏ သိုင်းပညာများမှာ မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နေသဖြင့် ယခုထက်တိုင် အရှုံးအနိုင် မပေါ်ကြသေးချေ။

ချန်ကျားကျန်းတို့လူစု သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာလှပြီ။ ခုထိ အရှုံး အနိုင် မပေါ်သေးဘူး။ ခဏ အနားယူလိုက်ကြပါဦးလား’

ချန်ကျားကျန်း ပြောလိုက်သောအခါ ဝှမ်းဝှမ်းနု ငွေခားဗိုလ်
တို့ လူချင်းခွာလိုက်ကြပြီး ချန်ကျားကျန်းတို့ကို ကြည့်သည်။
ဝှမ်းဝှမ်းက မေးသည်။

'ခင်ဗျားတို့က နန်းတွင်းက လူတွေလား'

ကျန်းဖုန်းစွမ်း ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်မတို့က ရှင်တို့လို နယ်ချဲ့မန်ချူးရဲ့ နောက်လိုက်ခွေး
မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မနာမည် ကျန်းဖုန်းစွမ်း'

'ဟစ်...ဒါဆို သူက ချန်ကျားကျန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဟိကောင်
မလေး နှစ်ယောက်ကလဲ ချုပ်ရိဖိန့်နဲ့ ကျန်းမင်ရှန် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
ဟုတ်ရဲ့လား'

'ဟုတ်တယ်'

ကျန်းမင်ရှန် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။ ချန်ကျားကျန်း
တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

'ဒီမယ် ဝှမ်းဝှမ်း ခင်ဗျားဟာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေလာတဲ့
သူပါ။ ခုအော့ မန်ချူးဘက်ကပါပြီး မျိုးချစ် သိုင်းဆေး
တွေကို တိုက်ဖို့ရောက်လာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဆေးဆေးဆေးဆေး
ပြန်လှည့်သွားပါ။ နို့မို့ ကျုပ်တို့က တိုက်ထုတ်ရလိမ့်မယ်'

ငွေခားရှင်တို့ ညီအစ်ကိုသည် တောင်ပိုင်းသားဖြစ်၍ ချန်
ကျားကျန်းတို့၏ နာမည်များကိုပင် မကြားဘူးချေ။ ဝှမ်းဝှမ်း
နု ချန်ကျားကျန်းတို့ ပြောစကားအရ အချင်းချင်း အထင်
မှားပြီး တိုက်ခိုက်မိကြောင်းလည်း သိသွားကာ...

'ဝှမ်းဝှမ်း...ခင်ဗျားလဲ တပ်မှူးကြီး လိန်ချိုးကို ကူဖို့ဆုတ်
လာတာလား'

ဝှမ်းဝှမ်း ခေါင်းညိတ်၍...

'ဟုတ်ပါတယ်'

'ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုလဲ တပ်မှူးကြီး-လိန်ချိုးကို ကူညီဖို့
ရောက်လာကြတာပါပဲ။ အချင်းချင်း သေလို မှားကြတယ်။
ကျုပ်တို့တွေ တပ်မှူးကြီး-လိန်ချိုးကို ကူညီဖို့ ရတနာတွေရမှာ၊
သူတို့က ဟန်ထားနေမှတော့ ကျုပ်တို့တွေ ပူးပေါင်းပြီး တိုက်
ကြပေါ့'

ငွေခားဗိုလ်ပြောပြီး ချန်ကျားကျန်းထံ ပြေးဝင်လာသည်။
ကျန်းဖုန်းစွမ်းက ငွေခားဗိုလ်အား ကြားမှပြုတ်၍ တိုက်ခိုက်
သည်။

ခားမကြီး-ဝှမ်းဝှမ်းက ချန်ကျားကျန်းတို့၏ စွမ်းရည်ကို သိ၍
ချက်ချင်း ပဝင်ခဲ့သေးတဲ့ ဖြစ်နေသည်။ လိန်ချိုးဘက်မှ ကူညီ

လျှင် ရတနာတွေ မြောက်များစွာ ရမည်ဆိုသဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ရတနာတွေကိုလည်း လိုချင်နေသည်။

‘ဆရာ ဒီအခြေအနေ ရောက်မှတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန် တော်တို့ ဝင်တိုက်ကြမယ်’

ကေ့လုံနှင့် ချီတာထူးတို့က ဝင်ပြောကြသည်။

‘ဒီလောက်တိုက်ချင်ရင် တိုက်မယ်ဟေ့’

စိတ်ဆတ်သော ကျန်းမင်ရှန်က အော်ပြောပြီး ကေ့လုံနှင့် ချီတာထူးကို ဝင်တိုက်သည်။

ဝှမ်းဝှမ်းတည်း တွေဝေမနေတော့ချေ။ ဓားမကြီး ဝှမ်းဝှမ်း လျက် ချန်ကျားကျန်းအား တရကြမ်းဝင်တိုက်သည်။ ရွှေဓား ဗိုလ်သည် ရထားသောဒဏ်ရာ သက်သာနေပြီဖြစ်၍ ချပ်ရိဖိုန်ကို ဝင်တိုက်သည်။

အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ ညံစီသွားသည်။

‘အား... အီး...’

ကျန်းမင်ရှန်၏ဓားချက်ဖြင့် ချီတာထူးနှင့် ကေ့လုံ လဲကျ သွားသည်။ သူမက ချပ်ရိဖိုန်ကို လှမ်းမေးသည်။

‘မမ... ကျွန်မဝင်ကူဖို့ လိုသေးသလား’

‘မလိုဘူး ညီမ...’

ချပ်ရိဖိုန်ပြောပြီး ရွှေဓားဗိုလ်၏သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက် သည်။

‘အုန်း...’

ရွှေဓားဗိုလ် သွေးကြောပိတ်ခံရပြီး လဲကျသွားသည်။

ချန်ကျားကျန်းနှင့် ဓားမကြီးဝှမ်းဝှမ်း ကျန်းဖုန်းစွမ်းနှင့် ရွှေဓားဗိုလ်တို့သာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများ ပေါ်လာ သည်။

‘လိန်ချုံးတို့လူစု လိုက်လာပြီတင်တယ် မမ...! ကိစ္စပြတ် အောင်လုပ်မှ’

ကျန်းမင်ရှန်ပြောပြီး ရွှေဓားဗိုလ်ကို ဓားဖြင့် ထိုးလိုက် သည်။ ချပ်ရိဖိုန်လည်း ချီတာထူးနှင့် ကေ့လုံတို့အား အပြတ် ရှင်းရန် ဓားဖြင့်ထိုးသည်။

‘မလုပ်နဲ့...’

ဝှမ်းဝှမ်းအော်ပြီး ချပ်ရိပ်နီ၏ခမ်းကို ကြားမှ ရိုက် ဖယ်လိုက်သည်။

သူတို့အနီးသို့ လူဝါးယောက်စည်း အပြေးရောက်လာကြသည်။ နဂါးသေးဖော်ဖြစ်သော အင်္ကျီစိမ်း ရသေ့၊ ရသေ့ကျင်းဟန်း၊ အဘိုးကြီးဟိုင်တိန်၊ ဝမ်ကျန်လိန်တို့နှင့် အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီးက အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသည်။

‘တောင်ပိုင်း သိုဝ်းညီခနောင်က ဒီကိုရောက်နေကြတာကိုး’

ဝတ်ရုံဖြူအဘိုးကြီးပြောပြီး ကျန်းဖုန်းစွမ်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေသော ငွေခားမိုလ်ကိုဝင်ရိုက်သည်။

‘ဘိုး...’

‘အား...’

ငွေခားမိုလ် ပက်လက်လန် လဲကျသွားသည်။ အဘိုးကြီးကို မြင်သွားပြီး အံ့ဩဘကြီးဖြစ်ပြောသည်။

‘ဟင်... ဆရာကြီး ‘မာပွန်’ပါလား၊ ကျွန်တော်...’

ကျွန်မိုးထိန်းခေမေ

‘ဟေ့...ကောင်... ဘာမှမပြောနဲ့၊ မင်းတို့ ဒီကိုဘာလုပ်ဖို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဝါသိတယ်၊ တော်တော်မိုက်တဲ့ထောင်တွေ၊ ဝါက မန်ချူးရှဲ့ နောက်လိုက်ခွေးတွေကို ရှင်းဖို့လားတာကွ...’

‘ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... တောင်းပန်ပါတယ်’

ငွေခားမိုလ်က မာပွန်ဆိုသော အဘိုးကြီးရွှေတွင်းခူးတောက်တောင်းပန်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ခားဖြင့်ဝင်ထိုးသည်။ အဘိုးကြီး မာပွန်က ငွေခားကိုဘယ်လက်ဖြင့်ရိုက်ဖယ်ပြီး ညာလက်ဖြင့် ငွေခားမိုလ်၏ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်တာ ငွေခားမိုလ် စူးစူးဝါးဝါးအော်၍ လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

‘ဆရာကြီး မာပွန်၊ ကျွန်တော် တကယ် နေစင်တရုတ်ပြိုနားယောင်မိလို့ ခုလို လမ်းမှားလိုက်မိတာပါ’

ဝှမ်းဝှမ်းက တောင်းပန်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း လှည့်ကြည့်ရာ သေးကြောပိတ်ခံရ၍ မြေပေါ်လဲကျနေသော ဝှမ်းဝှမ်းကိုတွေ့ရသည်။

အဘိုးကြီးမာပွန်က ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို မေးသည်။

‘ကဲ... တူမကြီး၊ ဒီကောင်ကို ဘာလုပ်မလဲ၊ တူမကြီးပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ’

‘ရှင်... ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဟုတ်လား’

ကျွန်မိုးထိန်းခေမေ

၅၅၂ ရဲခင်းမိန်း

'အေး... တူမကြီးက မြမာလာရဲ့ အကြီးဆုံး တပည့်မပဲ၊
တူမကြီးပဲ ဆို ဖြတ်ပါ'

ကျွန်မကတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ချင်ပါ
တယ် အကြီး'

ကျွန်မရဲ့ ခွမ်းတံသည် ဆရာဖြစ်သူ မြမာလာတို့ ပညာသင်
အက် အပ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ မာပွန်ဟု နာမည်
ခေါ်ကြောင်း သိသာ ကြွယ်ဝသည်၊ ယခုမှပထမဦးဆုံးအကြိမ်
တွေဖူးကြခြင်း ဖြစ်၏။

'ကောင်းပြီ' ဟု ဆိုကာ အဘိုးကြီးမာပွန်က ဝှမ်းစူးအား
ခြေပြင်တစ်ချက်ကန်တိုက်သည်။ အပိတ်ခံထားရသော ဝှမ်းစူး၏
သွေးကြော ပြန်ပွင့်သွားသည်။

'နောက်တစ်ခါ မှမ်းတို့တွေ မှန်ချူ ရဲ့ နောက်လိုက်ခွေး
လုပ်ဖို့ကြံရင် သေပြီအခုမှတ်၊ ခုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်...
မြန်မြန်ထွက်သွားကြ'

ဝှမ်းစူးသည် ထည့်နှစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ တစ်ချိုး
တည်း ထွက်ပြေးသွားသည်။

မျန်ကျားသူ၊ တို့အားလုံး အဘိုးကြီးမာပွန်ကို တရိုဘသေ
နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

(၁၆) အောင်နိုင်သော တိုက်ပွဲ

'ငါတစ်ဖြစ်လို့ လိုက်လာတယ်ဆိုတာ နတ်တို့သိရဲ့လား'

အဘိုးကြီးမာပွန် ပြုံးပြုံး ကြီး ပြောလိုက်သေးအခါ ကျန်း
မင်ရှန်တို့ စဉ်းစားကြသည်။ အဘိုးကြီးမာပွန်သည် အေး
အေးဆေးဆေးနေတတ်သူဖြစ်ပြီး၊ အရေးကြီးကိစ္စ မရှိပဲ က
သိုင်းလောကသို့မထွက်ကြောင်း မြမာလာ ပြောပြထားသဖြင့်
သူမတို့သိထားကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန် တို့နှင့် နဂါး လေးဖော်တို့ ကျားသစ်ကြီး-
ချူ၊ ဝု၊ ချွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပဋိပက္ခဖြစ်ပွဲ ကြသည်။ အဘိုးကြီး
မာပွန်သည် နဂါးအဖွဲ့ဝင်ပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဂန္ဓနဂါး
အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အဆက်အသွယ်သိပ်မလုပ်ချေ။ ယခု နဂါး
လေးဖော်နှင့် လိုက်လံခြင်းမှာ ဖော်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်
ရှိကြောင်း ကျန်းမင်ရှန် သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နဂါး

လေးဖော်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ပြီးမှ အတိုးကြီး-
မာပွန်ကိုပြောသည်။

‘သူတို့လေးယောက်နဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ ပြဿနာတက်ခဲ့ဖူးတယ်၊
အခု သူတို့နဲ့ ဘကြီးပါလာတယ်၊ ကျွန်မတို့ကိုဆုံးမဖို့သာတာ
ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘကြီးမကျေနပ်ရင် မေမေနဲ့တွေ့မှရှင်းပါ၊ သူတို့
မကျေနပ်ရင် သူတို့နဲ့ ကျွန်မရှင်းမယ်’

‘အား ဟား ဟား ဟား.... တူမလေးက ဘွားဘွားပြော
တတ်တာကိုး...ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဘကြီးက တူမ
တို့ကို ဆုံးမဖို့ထိုက်လားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထပ်မလွဲပါနဲ့’

‘ကျွန်မသိတယ် ဘကြီး’

ချုပ်ရီဖိန်က ပြတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘သိရင် ပြောပါဦး...တူမလတ်ရဲ့’

‘ဘကြီး...ရွှေခားဗိုလ်-ငွေခားဗိုလ်တို့ နောက်ကို ခြေဆံ့
လိုက်လာရင်း ဒီကိုရောက်လာတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒါက အဓိက
အချက် မဟုတ်သေးဘူး’

‘အဓိကအချက်က လိန်ချိုးတို့ကိုတိုက်ဖို့လား ဘကြီး’

‘မဟုတ်သေးဘူး တူမလတ်ရဲ့... လိန်ချိုးတို့လောက်တော့
တူမတို့လောက်နဲ့ နိုင်ပါတယ်၊ ဘကြီးကိုယ်တိုင် ဝင်စေ့မလို’

ပါဘူး၊ ဘကြီးရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က တူမတို့နဲ့ နဂါး
လေးဖော်နဲ့ ပြဿနာတက်ခဲ့တဲ့အတွက် ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်
သွားအောင် လာခဲ့တာပဲ၊ ဘကြီးတို့နဂါးအဖွဲ့မှာ အင်အား
များများစားစား ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့
အချင်းချင်းစိတ်ဝမ်းကွဲနေရင် မလိုတဲ့လူတွေက သဘောကျ
ကြမှာပေါ့၊ အချင်းချင်းသင့်သင့်မြတ်မြတ် နေသွားစေချင်လို့
ဘကြီးလိုက်လာခဲ့တာပါပဲ၊ စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိသွားမှ ရန်သူ
ကို စုပေါင်းသုတ်ဆင်နိုင်မှာပေါ့’

ကျန်းမင်ရှန် နှုတ်ခမ်းဟလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်မတို့က ဒုက္ခိဇာတိနဲ့ ပြဿနာရှင်းဖို့ဆွက်လာခဲ့ကြ
တာပါ ဘကြီး၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ဝပ်မကူတဲ့ အပြင်...
ဒုက္ခိဇာတိခေါင်းဆောင် ဝူကူဘက်ကစောင့် ဝင်ကူကြ
သေးတယ်၊ သူတို့လုပ်ပုံဟုတ်-မဟုတ် ဘကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်
ပါဦး...’

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့... ဘကြီးက ဘယ်သူ့ဘက်မှ မျက်နှာမလိုက်
ပါဘူး၊ သူတို့တွေက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ခုလို လုပ်ကြတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ရာထူးမကြီး ‘ထင်းချို’ ခိုင်းလို့ လုပ်ကြရတာ
ပါ...’

‘ဟင်...ဘွားဘွားကြီး-ထင်းချိုက ခုထိအသက်ရှင်နေသေး
တယ်...ဟုတ်လား’

ကျန်းမိုင်းစွမ်းတို့အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။ ရေသေ့မ
ကြီး-ထင်းချိုသည် မြမာလာ-ခိုရွာဝင်ယန်၏ ပထမဆရာ
ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီး-မာပွန်က....

'ကဲပါ...ပြီးတာတွေကို မေ့လိုက်တော့၊ တူမတို့လဲ ဒုက္ခ
တရ ဝိုက်ကို သွားကြမှာပဲမဟုတ်လား၊ ဟိုရောက်ရင် အားလုံး
သဘောပေါက်သွားကြလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ် စည်းစည်း
လုံးလုံးနဲ့ လိန်ချိုးတို့ကို အနိုင်တိုက်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊
ဘကြီးပြောတာကို နားထောင်ကြ'

'ဟုတ်ကဲ့....နားထောင်ပါမယ်'

ချစ်ရိဖိန်နှင့်ကျန်းမင်ရှန်တို့နှစ်ဦးစလုံး ပြောလိုက်ကြသည်။
အဘိုးကြီး-မာပွန်ရွှေမှပင် နဂါး လေးဖော်အား လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

အဘိုးကြီး-မာပွန် ကျေနပ်သွားသည်။ အားလုံးကို နှုတ်
ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ဧကနှင့် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်
ကွယ်သွားသည်။

'တို့တွေ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တာကို မေ့လိုက်ကြပါ၊ နှစ်တို့တွေ
ဒုက္ခတရိုက်ကိုသွားပြီး ပြဿနာရှင်းရင် တို့တွေလဲ လိုက်ကု'

ပါမယ်၊ လောလောဆယ် လိန်ချိုးတို့ကို သွားပြီး ရင်ဆိုင်မှု
ဖြစ်မယ်'

ရေသေ့ကျင်းဟန်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အကျိပ်မိ ရေသေ့မ
ကလည်း....

'ဟုတ်တယ်...မြန်မြန် သွားကြမှ၊ တို့ နောက်ကျသွားရင်
မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ အထိနာကျန်ကြလိမ့်မယ်၊ အခုဆို....
ထူတို့တွေ လိန်ချိုးတို့ရဲ့ထောင်ချောက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ'

'ဟင်....ဒါဆို မြန်မြန်သွားမှ'

ချိန်ကျားကျန်းလည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောပြီး အားလုံး
လှည့်ထွက်မည်ပြုသည်။ ကျန်းမင်ရှန် ဟန်စားလိုက်သည်။

'ခဏနေကြပါဦး'

ကျန်းမင်ရှန် ပြောပြီး သစ်ပင်အုပ်ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။
လင်ကျိုချိုကဲ့ဆွဲခေါ်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။

'ဒီလူက မိန်းကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့်ပြီးဖျက်ဆီးနေတဲ့လူ၊
မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကို လိန်ချိုးတို့သတ်နိုင်အောင် စတင်
ချောက်ထဲသွင်းပေးတာလဲ သူပဲ၊ ဒီအတွက် ဆယ်ခါပြန် သေ
သင့်နေပြီ...ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ'

ကျန်းမင်ရှန် ပြောပြီး ရတေ့ကျင်းဟန်းထံ လင်ကျိုချိုကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ရတေ့ကျင်းဟန်းက တောင်ငွေဖြင့် လဲ ရိုက်လိုက်ရာ ချက်စောင်းကို ထိသွားသည်။ သွေးကြောပိတ် ခံထားရသဖြင့် လင်ကျိုချို အသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ သေသွား သည်။

*

ထို့နောက် သူတို့လူစုအားလုံး ရွာကလေးသို့ အပြေးလာ ခဲ့ကြသည်။

ရွာကလေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက် သံများကို ဆူညံစွာ ကြားကြရသည်။ အသံများက အိမ်ကြီး ဆီမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

'ဟော... မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေနဲ့ လိန်ချိုးတို့လူစု တိုက် ပွဲဖြစ်နေကြပြီ'

မျိုးချစ် သိုင်း သမား များထဲတွင် လူဆိုးလည်း ပါသည်။ လူဆိုးများမှာ မျိုးချစ်စိတ်စော့

ကျော်စိုးသိန်း ၈၁၀၀

ရှိကြသည်။ နယ်ချဲ့မန်ချူးတို့အား တိုက်ခိုက်ရာတွင် လူကောင်း များနှင့် ပူးပေါင်း၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော အစဉ်အလာ ရှိခဲ့သည်။ ယခု အားလုံးပင် လင်ကျိုချို၏ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်မှု ကြောင့် လိန်ချိုးတို့၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ ဝင်မိနေကြလေပြီ။

'အခြေအနေကြည့်ပြီး အလစ်ဝင်တိုက် ကြတာပေါ့'

ချန်ကျားကျန်း ပြောပြီး ရွှေဆုံးမှ ခြံကြီးထဲကို ပြေးဝင် သည်။ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ တိုက် ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သေတ္တာနှစ်လုံးက အဖုံးပွင့်နေပြီး သေတ္တာ ထဲတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများ အထင်း သား ပေါ်နေသည်။

နန်းတွင်း လုံခြုံရေးအဖွဲ့တွင် ထိပ်တန်း သိုင်း သမား ကြီး လေးဦး ပါဝင်သကဲ့သို့ တစ္ဆေဖြူ ညီနောင်ဖြစ်သော အိုးလိန်စူး နှင့် အိုးလိန်လုံလည်း ပါဝင်ကြသည်။ မရဏ ဝါးဖော်လည်း ပါဝင်ကြသည်။ အခြား နာမည်ကြီး သိုင်းသမားအချို့လည်း လိန်ချိုးတို့ဘက်မှ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအား ပိတ်ဆို့ တိုက် ခိုက်နေကြသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများမှာ အင်အားနည်းသည်။ ပိတ်မိန ကြသည်။ မျိုးချစ် သိုင်း သမား များ ထဲတွင် ဟန်စိရိုက်ချုပ်ကြီး စုဝေ့ကျို၊ ဒု-ရိုက်ချုပ် လုတိတ်စမ်းနဲ့ ရိုက်ချုပ်-၁၂ ယောက် ပါကြသည်။ ကျာပွတ်ရိုက်ချုပ် ချိုကျိုးမင်တို့ ၈-ယောက်

ကျော်စိုးသိန်း ၈၁၀၀

အုပ်စုလည်း ပါကြသည်။ သူတို့၏ အင်အားက ဤမျှသာရှိ
၏။ ထို့ကြောင့် အကျဉ်းအကျပ် ဖြစ်နေကြသည်။

လိနိုးချိုးကမူ ကိုယ်တိုင်ဝင်တိုက်စရာ မလိုသဖြင့် ယက်
အောက်များကိုသာ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသည်။

‘အား....’

စူးစူးဝါးဝါး အော်သံပေါ်လာပြီး ယန်စီရိုက်၏ နံပါတ်
ခြောက်ရိုက်ချုပ် ကွေ့ဟုန် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရအာ
လဲကျသွားသည်။

‘တိုက်ကြဟေ့ အထေထတ်ကြ၊ ဒုက္ခိတဂိုဏ်းနဲ့ နဂါးအဖွဲ့
ရောက်မလာလို့ပေါ့ကွာ၊ ရောက်လာလိကတော့ အထေပ’

လိနိုးချိုး အမိန့်ပေးနေရင်းမှ အော်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ ရောက်လာပြီ’

ချန်ကျားကျန်း အော်ဟစ်ပြီး တိုက်ပွဲတွင်းသို့ ပြေးဝင်သည်။
ချန်ကျားကျန်းအား တွေ့ရသောအခါ မရုဏ်ငါးပော်မှအပ
ကျန်လူအားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။

‘ဟေ့... ချန်ကျားကျန်း၊ ဝေးလဲ ရတနာတွေကို လုဖို့လာ
တာလား’

လိနိုးချိုး လှမ်းပေးသည်။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’

ချန်ကျားကျန်း ပြန်အော်ပြောပြီး ရန်သူများကိုထိုးပောက်
တိုက်ခိုက်ကာ ရတနာသေတ္တာ နှစ်လုံးရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး
ခြေဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ကန်လိုက်သည်။ သေတ္တာနှစ်လုံးထဲမှ
ရွှေတုံး ငွေတုံးနှင့် ကျောက်သံပတ္တမြားများက ရန်သူများထံ
အရှိန်ပြင်းစွာ ပြန်လွှင့်သွားသည်။ ရန်သူများ ကတိုက်ခတ်ရိုက်
ရှောင်တိမ်းကြွသဖြင့် ချောင်ပိတ်မိနေသော မျိုးချစ် သိုင်းသ
မားမျှားလည်း အဆက်ရှူ ချောင်သွားကြသည်။

လိနိုးချိုးသည် ကျန်းမင်ရှန်တို့ သတိရလိုက်သဖြင့် နဂါး
အဖွဲ့လည်း ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေးလိုက်မိသည်။
ထိုစဉ် ကျန်းမင်ရှန်တို့ လူစုလည်း ခြံထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။
တိုက်ပွဲလည်း ခဏရပ်သွားသည်။

ကျန်းမင်ရှန်စွမ်းက လိနိုးချိုးကို အော်ပြောသည်။

‘ဒီမယ် အမျိုးသား ထစွာဖောက်ကြီး လိနိုးချိုး ကျွန်မတို့
နဂါးအဖွဲ့ ရောက်လာကြပြီ၊ ရှင်အေသင့်တာ ကြာပေမယ် မထေ
ထေးဘူး၊ ဒီနေ့တော့ ရှင်သေနေစေပြီ’

နဂါးအဖွဲ့ ရောက်လာသဖြင့် လိနိုးချိုး စိုးရိမ်စိတ်ပေါ်လာ
သည်။ သူက တူခန္ဓာပျက်အောင် တိန်းပြီး ပြန်အော်ပြော
သည်။

'ဘယ်သူ့ဆေးမလဲဆိုတာ မကြာခင် သိရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လို ယှဉ်ကြမလဲ၊ အုပ်စုချင်းယှဉ်မလား၊ တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်မလား'

'အုပ်စုချင်းယှဉ်တာ ရှုပ်တယ်၊ တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်မယ်၊ ကောင်းပြီ'

လိန်ချုံးကလည်း သဘောတူသည်။ မရကတီးဖော်တို့က လိန်ချုံးကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ပြီး ကျန်းပုန်းစွမ်းကို စိန်ခေါ်သည်။

'ဟေ့ကောင် သတ္တိရှိရင် တို့နဲ့ယှဉ်စမ်း'

'ဟေ့လူတွေ မသေချင်ရင် ဝင်ပြီး လျှာမချောင်ကြနဲ့၊ အေးအေး ဆေးဆေးနေကြ နို့မို့ စောစောစီစီ မသာပေါ် ကုန်ကြလိမ့်မယ်'

ချန်ကျားကျန်း ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် မရကတီးဖော်သည်၊ ဒေါပူသွားကြကာ ဆဲဆို၍ ချန်ကျားကျန်းထံ ပြေးဝင်လာကြ ပြီး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။ ချန်ကျားကျန်းကလည်း ပညာကုန်သုံးကာ တရကြမ်းပြန်တိုက်သည်။ တစ်ယောက်နှင့် ငါးယောက်ဖြစ်သော်လည်း ချန်ကျားကျန်းက ခဏနှင့်အသာစီး ရသွားသည်။

'ချင်.... ချလွင်....'

မရကတီးဖော်၏လက်နက်များ လွတ်ကျကုန်သည်။ ဓား ဘုရင် ယဲဟွာနှင့် မြွေဆိုးကြီး ဟူကျင့်ဟောင်တို့ ရှေ့ဆင် နောက်ဆင့် ကိုင်ပေါက်ခံရသဖြင့် မထနိုင်တော့ချေ။ ဝေ့ထို လည်း ချန်ကျားကျန်း၏ လက်ငါးရိုက်ချက်မိပြီး လဲကျသွား သည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က မယှဉ်ရဲကြတော့ဘဲ နောက်ကို ခုန်ဆုတ် လိုက်ကြသည်။ ကိုင်ပေါက်ခံထားရသော မြွေဆိုးကြီးထို့ နှစ် ယောက် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်ဖြင့် ထရပ်ကြသည်။

'ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်သေတ်မိခင် မြန်မြန်ထွက်သွားကြ'

ချန်ကျားကျန်း အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သော အခါ မိုကိုမုသည်၊ ဤနေရာတွင် ဆက်နေပါက မိမိတို့လူစု အားလုံး သေကုန်ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် သူ့လူ များကိုခေါ်ကာ ချက်ချင်းပင် ထွက်သွားကြလေသည်။

တို့တောင်းလှသော အချိန်ကလေး အတွင်း ချန်ကျား ကျန်း မရကတီးဖော်ကို နှင်ထုတ်လိုက်နိုင်သဖြင့် မျိုးချစ် သိုင်းသမားများသည် လက်ခုတ်ဩဘာ ပေးကြလေသည်။

လိန်ချိုးဘက်မှ ဝင်ကူကြသော သိုင်းသမား အချို့လည်း အခြေအနေအဟန့်တော့မှန်း သိသဖြင့် အလျှိုအလျှို ထွက်ခွာ သွားကြသည်။ အနည်းငယ်သာ ထွက်မသွားကြသေးဘဲ အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုသို့ဖြစ်သွားသဖြင့် လိန်ချိုး များစွာအကျမနပ် ဖြစ်သွား သည်။ လိန်ချိုး၏ ညှာလက်ရုံး ချန်းချောင်း ရွှေကို လျှောက် ထွက်လာပြီး ချန်ကျားကျန်းတို့ စိန်ခေါ်သည်။

‘ဟိတ်... ဟန်စီလစ် ယုန်၊ မင်းနဲ့ငါ ယှဉ်ကြမယ်’

‘ကျုပ်ရဲ့ပညာအဆင့်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့မတန်ဘူး...။ ချုပ်ရိဖိန် နပ်ပဲ သူ့ကိုရှားလိုက်’

ချန်ကျားကျန်းက ချန်းချောင်းကိုပြန်ပြောပြီး တစ်ဆက် တည်း ချုပ်ရိဖိန်ကိုပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး...’

ချုပ်ရိဖိန်သည် ချန်းချောင်းကို ကြည့်မရဖြစ်နေသော လရာ ပြန် ပြောပြီးချင်း ချန်းချောင်းအား ဝါးချွန်သက်နက်ပုန်း ကလေးများဖြင့် ပစ်လိုက်သည်။ လက်နက်ပုန်းများက ချန်း ချောင်းထံ တန်းဝင်လာသည်။

ချုပ်ရိဖိန်အား ချန်းချောင်းက အထင်မကြီးချေ။ သူ့ထံ ဝင်လာသော လက်နက်ပုန်းများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ဖယ်

သည်။ လက်နက်ပုန်းနှစ်ခုကမူ သူ့အင်္ကျီလက်ကို ဖောက်ဝင် သွားသည်။ ထိုအခါမှ ချန်းချောင်းလန်သွားသည်။

ချုပ်ရိဖိန်က ချန်းချောင်းအား ဝင်တိုက်သည်။ ချန်းချောင်း ကလည်း ပြန်တိုက်သည်။ ဝေးနှစ်လက်ထိသွားချိန်တွင် ချုပ်ရိဖိန် က တယ်လက်ဖြင့် ချန်းချောင်း၏မုတ်ဆိတ်မေးကို ဆွဲနှုတ်သည်။

‘အား...အီး’

ချန်းချောင်းမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ သွားသည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ် မေးအချို့ ချုပ်ရိဖိန်၏လက်ထဲတွင် ပါသွားသည်။

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား’

‘ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး’

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ရယ်လိုက်ကြပြီး လက်ခုပ်ကြဘာ ပေးကြသည်။

ချန်းချောင်းသည် ချုပ်ရိဖိန်ကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် ခုခံခရှောင်တိမ်း နေရသည်။ အချိန်ကြာလာ သည်နှင့်အမျှ ချန်းချောင်း အခြေအနေ ပိုပြီးဆိုးလာသည်။

လိန်ချိုးလည်း တစ်ဦးချင်းယှဉ်၍ မိမိတို့နိုင်လိမ့်မည်ဟုတ် ကြောင်း သိသွားပြီး အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘အားလုံး ဝိုင်းတိုက်ကြ’

'အား....'

ထိုစဉ် ချန်းချောင်းလည်း ချပ်ရိပ်နီ၏ ဓားချက်ထိကာ
လဲကျသွားသည်။

နန်းတွင်းမန်ချူး တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် သစ္စာဖောက် သိုင်း
သမားများက ချန်ကျားကျန်းတို့ကို ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြ
သည်။ ချန်ကျားကျန်းတို့လည်း တရကြမ်းပြန်တိုက်ကြသည်။

တိုက်ခိုက်အော်ဟစ်သံများ၊ နာကျင်စွာညည်းတွားသံများ
ပေါ်ထွက်လာသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများမှာ ချန်ကျားကျန်းတို့ ထောက်
မလာကြခင်က အရေးနိမ့်နေကြသည်။ ယခု မရုဏ်ဂေါဟေနှင့်
သိုင်းသမားအချို့ အင်အားလျော့သွားသည့်ပြင် သူတို့ဘက်မှ
ချန်ကျားကျန်းတို့ အင်အားတိုးလာသဖြင့် စိတ်ဓာတ်တက်ကြ
စွာ ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်သည်။

လိန်ချိုး၏ဘယ်လက်ရုံး-ဟူပထင်းလည်း ချန်ကျားကျန်း၏
ဓားချက်ထိကာ လဲကျသွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်ပြီး ချူဆီ
တောက် မတိုက်ရဲတော့ဘဲ ထွက်ပြေးလေသည်။ လိန်ချိုးဘက်မှ
ဝင်ကူ တိုက်ကြသော သိုင်းသမားများလည်း ထွက်ပြေးကြ
သည်။

လိန်ချိုးက ထွက်မပြေးရန် အော်ပြောသော်လည်း သူ့
စကားကို မည်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြတော့ချေ။

လိန်ချိုး၏ နန်းတွင်း မန်ချူး တပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ ဘည်လည်း
ချန်ကျားကျန်းတို့ကို မယှဉ်နိုင်သဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် ကျကုန်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လိန်ချိုးတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။
လိန်ချိုးသည် ကျန်းဖုန်းစွမ်းနှင့် တစ်ဦးချင်း တိုက်ခိုက်နေဆဲ
ပင်။

ကျန်းမင်ရှန်တို့က ကျန်းဖုန်းစွမ်းအား ဝင်ကူမည် ပြုကြ
သည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း၏သိုင်းစွမ်း ရည်ကိုသိထားသောချန်ကျား
ကျန်းက မည်သူမှမကူရန် ဟန့်တားသည်။

လိန်ချိုးသည် ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို မယှဉ်နိုင်ချေ။ ခုခံရှောင်
တိမ်းရင်း ပြေးပေါက် ကို သာ ရှာနေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်
ကျန်းဖုန်းစွမ်း၏ ဓားအား ရိုက်ဖယ်ပြီး လှည့် ပြေးသည်။
ကျန်းဖုန်းစွမ်း လက်နက်ပုန်းများဖြင့်လှမ်းပစ်ရာ လက်နက်ပုန်း
ဂ-ခုက လိန်ချိုးကိုယ်အနွှံ့ ထိမှန်စိုက်ဝင်သွားသည်။

'အား....'

လိန်ချိုး စူးစူးဝါးဝါးအော်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

တုန်လှုပ်သွားမှာ သေချာတယ်၊ နောက်ဆို...ကျုပ်တို့မျိုးချစ်
သိုင်းသမားတွေကို ဒီအပေါက်မျိုး ချိုးရဲတော့မှာမဟုတ်ဘူး'

ကျားပွတ်ဂိုဏ်းချုပ်-ချီးကျူးခင်က...

'ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်...အခုလိုအောင်ပွဲဆင်နိုင်တာလဲ
ခင်ဗျားနဲ့နဂါးအဖွဲ့ ရောက်လာလို့ပဲ၊ နို့မို့... ကျုပ်တို့တွေ
သေကုန်ပြီ၊ အာလုံးရဲ့ ကိုယ်စား... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

ချစ်ကျားကျွမ်းက...

'ဟေ့ ဇူးဆင်စရာမလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကခြားနေထ
မှာ လုပ်ရင်ချမ်း စိတ်ကောင်းချမ်း မတူကြပေမယ့် ဒါပဲ
မန်ချူးကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်တဲ့ နေရာမှ တော... စိတ်တူ
ကိုယ်တူရှိကြတယ်၊ ရတနာတွေကို ဘယ်လိုခွဲဝေကြမယ်ဆိုတာ
ပြောပါဦး'

ယန်စိဂိုဏ်းချုပ်ကြီး-စုဝေကျိက...

'ခင်ဗျားနဲ့ နဂါးအဖွဲ့ကြောင့် ခင်ထူတွေကို ခုလိုအောင်
ပွဲဆင်နိုင်တာပါ၊ ကျုပ်တို့တွေ လောဘဇောကိုလဲခွဲမိနေကြ
တော့မလို့၊ ခုတော့ ရတနာတွေကိုလဲ မမက်တော့ပါဘူး၊
ခင်ဗျားတို့ပဲ ယူကြပါစော့'

ကျေးဇူးတင်စာပေ

(၁၇) မျက်ကန်းသခင်မိဘဝ

'ညီမက ကယ်ဟုတ်ပါလား၊ လိန်ချုံးလို လူမျိုးကောင်
အလှယ်တကူ အနိုင်တိုက်နိုင်တယ်'

ချစ်ကျားကျွမ်း ချီးကျူး စကား ပြောလိုက်သောအခါ
ကျန်းပန်းစွပ်က...

'ကျွန်မက တွားတွားလျှူလှချန်း သုံးခုတဲ့ သိုင်းကွက်ကို
အတုခိုးပြီးသုံးလိုက်သူ နိုင်တာပါ'

လျှူလှချန်းမှာ မြမာလာ ခိုးရှောင်ယန်၏ ဒုတိယဆရာ
ဖြစ်၏၊ ပထမဆရာမှာ ရတနာမကြီး-ထင်းချို ဖြစ်၏၊

ချစ်ကျားကျွမ်းက မျှီ ချစ်သိုင်းသမားများကို လှည့်ပြော
သည်။

'အခုဆိုရင် ခန်းတွင်းက မန်ချူးရဲ့ ထက်ပါးစေတော့-
ထင်ယောက်မကျန် သေကုန်ပြီ၊ မန်ချူး အာဏာပိုင်တွေ

ချစ်ပျိုသိန်းစွမ်း

ထောင်ချောက်မိခဲ့သည့် ကျန်လူများကပါ သဘောတူပြီး
ဝိုင်းပြောကြသည်။

ချန်းကျားကျန်းက...

‘ကျွန်တော်တို့၏ ရတနာတွေ မက်မောဖို့ ရောက်လာတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ကယ်ပြီး မန်ချူး လက်ပါးစေ
တွေကို သုတ်သင်ဖို့ပါ။ ခုဆို ကျုပ်တို့ကိစ္စပြီးပြီ။ ဒီလိုလုပ်ကြ
ရင် မကေခမ်းတူးလား။ ရတနာတွေ အားလုံးစုပြီး နှစ်ပုံပုံ
လိုက်၊ တစ်ပုံကရတနာတွေကို ခင်ဗျားတို့အားလုံး ခွဲယူလိုက်
ကြပါ။ ကျန်တစ်ဝက်ကိုတော့ တခြား မျိုးချစ် သိုင်းသမား
တွေကို ခွဲဝေပေးဇိတ်ပါ။ မန်ချူးတို့ တော်လှန်တဲ့နေရာမှာ
ငွေအင်အားရှိနေဖို့လဲ လိုပါတယ်’

ချန်ကျားကျန်း၏ အကြံကို အားလုံး သဘောတူကြသည်။
ရှိသမျှ ရတနာများအား စုပုံကြသည်။ နှစ်ပုံခွဲကြသည်။ တစ်
ဝက်ကို အားလုံးအညီအမျှ ခွဲယူကြသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကို
ချန်ကျားကျန်းက ကျားပုတ်ရိုက် ချုပ် ချိကျုံးမင်လက်သို့ အပ်
ကာ ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားပဲယူသွားပြီး မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကို ဝေပေး
ဇိတ်ပါ’

ချိကျုံးမင်လည်း ကတိပေးပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

ချန်ကျားကျန်းက ယန်စီရိုက် ချုပ်ကြီး စုဝေကျိအား
ယန်စီရိုက် ဌာနချုပ်ကို မန်ချူး လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အပ်
အား အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်တိုက်ကြောင်း၊ မိမိလည်း ရောက်
သွားသဖြင့် ရိုက်ဝင်များနှင့်အတူ မိမိလည်း မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ကို
ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ မြမာလာ ရောက်လာပြီး ကူညီတိုက်
ခိုက်သဖြင့် ရန်သူများ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြောင်း ပြော
ပြလိုက်သည်။

ယန်စီရိုက်ချုပ်ကြီး စုဝေကျိက ချန်ကျားကျန်းကို ကျေး
ဇူးတင်စကား ပြောသည်။ မြမာလာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်
ကြောင်း တစ်ဆင့်ပြောပေးရန် မှာသည်။ ထို့နောက် ယန်စီ
ရိုက်ဝင်များလည်း ပြန်သွားကြသည်။

ချန်ကျားကျန်းနှင့် နဂါးအဖွဲ့သာ ကျန်နေကြသည်။ ချန်
ကျားကျန်းက ကျန်းဖုန်းစွမ်းကို ပြောသည်။

‘အစ်ကိုတို့လဲ ဒုက္ခိတရိုက်ကို သွားကြစို့’

ကျန်းမင်ရှန် ဝင်ပြောသည်။

‘ထုံစန် မြို့မှာတုန်းက ကျူးကျလှန်လက်ထဲက ရွှေမျောက်ပု
တေ့ ထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို မေမေလဲ ယူသွားပြီပဲ။ ဒုက္ခိတ
ရိုက်ကို ဘာသွားလုပ်စရာ လိုတော့လဲ’

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက...

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

'ကျူးကျလွန် လက်ထဲက ရွှေမျောက်ပုဆိပ်ကို ဆွဲယူသွား
တာ ဘယ်သူ မြင်လိက်လို့လဲ၊ ကျူးကျလွန်ရဲ့ ပြောစကား
အရပ် သိရတာမဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါဘယ် မမကြီး'

'ကျူးကျလွန်က ညီမတို့ကို လှည့်လိုက်တာပါ။ ရွှေမျောက်ပု
တွေဟာ ဒုက္ခိတဂိုဏ်းမှာပဲ ရှိနေဦးမှာပဲ။ ဟို ရောက်တော့
ညီမလေး အဖြစ်မှူး ထိလိမ့်မယ်'

ချန်ကျားကျန်းက ရသေ့-ကျင်းဟန်းကို မေးသည်။

'ရသေ့ကြီးတို့ဧကော ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကို လိုက်ကြဦးမလား'

ရသေ့ကြီး-ကျင်းဟန်း သားပြင်းတစ်ချက် ချပြီး...

'အင်း... ခုချိန်ရောက်မှာတာ ဖုံးကွယ် မထားချင်တော့ပါ
ဘူး၊ ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကဝမ်စန်းဖောက်ပေ၍ တက်ပြီး ရွှေမျောက်ပု
တွေ ခိုတာဟာ တို့ကြောင့်'

အင်္ကျီစိမ်း ရသေ့မ ဖြစ်ပြောသည်။

'ဒါတွေ ပြောနေပါနဲ့ ကဲ... ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကိုတော့ တို့မလိုက်
တော့ပါဘူး၊ မင်းတို့ရောက်သွားရင် အဆင်ပြေသွားမှာ၊ တို့က
ဟူးမနယ်ကို သွားရဦးမယ်'

ရသေ့ကြီး- ကျင်းဟန်းလည်း တော့သွားပြီး...

ကျန်းကျန်းစာအုပ်

'အေး... ဟုတ်ဘယ်၊ တို့-သူ သွားကြမယ်'

ချန်ကျားကျန်းတို့ ဘာမှ မြန်မာပြာနိုင်စင် နဂါးလေး
ဖော်လည်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြလေသည်။

ချန်ကျားကျန်း တွေပြီး ကျန်းရဲရာ...

'ဒီလူတွေက ရွှေမျောက်ပုတွေ ခိုးအောင် ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကို
ဖိအားပေးခဲ့ကြတယ်နဲ့ တူတယ်၊ တော်တော်တော့ ဆန်းတာပဲ'

ကျန်းမင်ရှန်က...

'ဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဝူကွေ့လက်ထဲက ရွှေမျောက်ပုတွေ
အခိုးခံရသော သူတို့တွေ ပြန်ရအောင် လုပ်ကြတယ်'

'ကဲပါလေ... ဒုက္ခိတဂိုဏ်းကို ရောက်ရင်တော့ အခြေမှန်
သိရမှာပဲ၊ ကြိုဦးစားနေလို့တော့ ခေါင်းရှုပ်ယုံပဲ ရှိမယ်၊ သွား
ကြမယ်'

ချန်ကျားကျန်းတို့ လူစုသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရှစ်စီဖြင့်
နယ်သို့ ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ကြသည်။ ချန်ပိအင်းနှင့် ချန်ပိဝေ
ကမူ အိမ်ပြန်သွားကြပြီဖြစ်၍ ပါမသွားချေ။

ကျန်းမိုးသိန်းစာအုပ်

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဟွာအင်းမြို့သို့ ရောက်လာသည်။

ဟွာအင်းမြို့အနီးရှိ ဟွာစန်းတောင်ပေါ်တွင် ဒုက္ခိတရိုဏ်းစခန်းချုပ် ရှိနေသည်။ သူတို့သည် ဟွာအင်းမြို့တွင် ခဏသာနားပြီး ဟွာစန်းတောင်ပေါ်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာအောင် ခရီးနှင်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဟွာစန်း တောင်ခြေသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက ဟွာစန်းကောင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဟွာစန်းတောင်ဟာ နာမည်သိပ်ကြီးတယ်။ ဟွာစန်းရိုဏ်းရဲ့ သိုင်းဆရာကြီး ကျုံးကျုဖိန်ဟာ ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ သိုင်းပညာရပ်တွေကို တီထွင်လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဘွားဘွားလျူလှချွန်းဟာ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ ဝင်တွေနဲ့ ဒီတောင်ပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ သိုင်းဆရာကြီး ကျုံးကျုဖိန်လဲ ဘွားဘွားဘက်က ဝင်ကျပြီး တိုက်ခဲ့တယ်။ ဒုက္ခိတရိုဏ်းက ဒီတောင်ပေါ်မှာ စခန်းလာချတာ မကြာသေးဘူး’

အားလုံး မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး တောင်ပေါ်သို့ သတိထားပြီး တက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေရာတွင် ခဲ့သွားသော လမ်းနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သူတို့လူစုဘယ်လမ်းလိုက်ရမုန်းမသိဖြစ်နေကြသည်။ ကျန်းမင်ရှန်က

‘ကျွန်မတို့ လူခွဲပြီး သွားကြရအောင် အရေးကြုံရင် အချက်ပေးကြမယ်’

‘ကောင်းသားပဲ’

ကျန်းဖုန်းစွမ်းလည်း သဘောတူသည်။ ကျန်းမင်ရှန်နှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့က ဝဲဘက်လမ်းမှ တက်သည်။ ချန်ကျားကျန်းနုစွဲ ကျန်းဖုန်းစွမ်းတို့က ယာဘက်လမ်းမှ တက်ကြသည်။

‘မမ ကျွန်မကို မိအောင်လိုက်’

ကျန်းမင်ရှန်ပြောပြီး အပြေးတက်သည်။ ချပ်ရိဖိန်ကလည်း အပြေးလိုက်သည်။ ကိုယ်ဖော့ပညာတွင် ကျန်းမင်ရှန်က ပိုသာသည်။ ချပ်ရိဖိန် လိုက်မမိဘဲ တဖြည်းဖြည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ကျန်းမင်ရှန်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။

လမ်းနှစ်ခုဆုံရာသို့ ချပ်ရိဖိန်ရောက်လာသည်။ တောင်ပေါ်သို့ဆက်၍ ပြေးတက်သော်လည်း ကျန်းမင်ရှန်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရချေ။ တောစပ် တစ်နေရာတွင်မူ လူသုံးယောက် ရပ်နေသည်ကိုတော့ တွေ့ရသည်။

တစ်ယောက်မှာ အသက်(၅၀)ရွယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်ပြီး မျက်စိနှစ်ဖက်ကို အဝတ်ဖြင့် ခည်း ပတ် ထား သည်။ တစ်ယောက်မှာ အသက်(၃၀)ရွယ်ခန့်ရှိသော လူရွယ်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာတွင် အမာရွတ်တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ နောက်တစ်

ယောက်မှာ အသက်(၅၁)ရွယ်ရှိပြီး မျက်နှာနှင့် ခြေထက်တို့ တွင် အနာများ ပေါက်နေသည်။

သူတို့ သုံးယောက်လုံး ချပ်ရိဖိန်၏ ရွှေမှ ပိတ်ရပ်လိုက်ကြ သည်။ မိန်းမကြီးက မဲပြုံး-ပြုံးလိုက်ပြီး ချပ်ရိဖိန်ကို မေးသည်။

‘နင်က ချပ်ရိဖိန်လား ကျန်းမခင်ရွန်လား’

အနာများနှင့်လူက...

‘နင်တို့က နယ်ကျွဲလာကြတာကို ဝါတို့အမေက မျက်စိ ကန်းနေလို့ မမြင်ပေမယ့် ဝါတို့ကတော့ တွေ့တယ်။ နဂါးကို ချပ် ရိဖိန်မုန်းလဲ သိတယ်’

ချပ်ရိဖိန်က—

‘ရွှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

အမာရွတ်နှင့် လူငယ်က...

‘ချပ်ရိဖိန် အစ်ကိုကျူးကျလွန်နဲ့ ဝူကွေ့တို့က နင်တို့ရဲ့ ဝမ်း စမ်းထောက်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ နင်တို့အကြောင်း ပြောတယ်။ နင်တို့က သိုင်းပညာ သိပ်တော်တယ်ဆို ဟုတ်ရဲ့လား’

ယခုမှ သူမကိုပိတ်ဆို့ ရပ်နေသူ သုံးယောက်မှာ ဒုက္ခိတ ဝိုက်၏ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျူးကျလွန် ပြော ပြထားချက်အရ ချပ်ရိဖိန် သိလိုက်သည်။ မျက်စိကန်းနေသော

အမျိုးသမီးကြီးမှာ နံပါတ်နှစ်ခေါင်းဆောင် မျက်ကန်းသခင်မ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမာရွတ်နှင့်လူမှာ ‘အိုးရှောင်ထန်’ ဖြစ်ကြောင်း၊ အနာများ ပေါက်နေသူမှာ ‘မျောက်နာကြီး’ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

‘ကျွန်မလဲ ရှင်တို့အကြောင်းကို သိထားပါပြီ။ အခုစီကိုလာ တာ ရှင်တို့ရဲ့ ဝိုက်ချုပ်ကြီး နဂါးမုတ်ဆိတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲ’

‘ဝါတို့ကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဝိုက်ချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်မရှိဘူး’

အိုးရှောင်ထန် ပြောပြီး ချပ်ရိဖိန်အား သံတူသက်နှက်ဖြင့် ဝင်တိုက်သည်။ ချပ်ရိဖိန် ဓားရှည်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ပြန်တိုက်သည်။ ဇောနှင့် ချပ်ရိဖိန် အသားစီးရလာသည်။

မျက်ကန်းသခင်မသည် မျက်စိမမြင်သော်လည်း အလွန်နား ပါသည်။ အခြေအနေကို သိသဖြင့် မျောက်နာကြီးအား ပြော သည်။

‘သူ့ကို ဝင်ကူတိုက်ပါဦး မောင်လေး’

မျောက်နာကြီးလည်း ကြီးမားလှသော ဓားကြီးကို ထုတ် ကိုင်ပြီး ချပ်ရိဖိန်ကို ဝင်ခုတ်သည်။ ချပ်ရိဖိန် ရှောင်တိမ်းပြီး တစ်ကြမ်း ပြန်တိုက်သည်။

‘ဘိုး’

‘အွန်...’

မျစ်ရိပိန်၏ ရိုက်ချက်မိပြီး အိုးရွှောင်ထန် ရွှေကိုယိုင်သွားသည်။ လူရိပ်တစ်ရိပ် လှစ်ခနဲရောက်လာပြီး အိုးရွှောင်ထန်ကို တွန်းလိုက်ပြန်သဖြင့် အိုးရွှောင်ထန် နောက်ကို ယိုင်လဲမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

မျက်စာန်းသခင်မအ ခါးစည်းကြိုးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၍ အိုးရွှောင်ထန် ခါးကို ပတ်မိပြီး မလဲတော့ချေ။

‘အခုရောက်လာတာ ကျန်းမင်ရှန်လား’

မျက်စာန်းမင်းသမီးက မေးတော့ ကျန်းမင်ရှန်က ဟုတ်ကြောင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောသည်။

‘နင့်အမေနဲ့ ငါနဲ့သိတယ်၊ နစီအမေက သိပ်ချောတယ်လို့ လူတွေကပြောကြတယ်၊ နင့်လဲ နစီအမေလိုချေမှောပဲ’

‘ဟင်... အဒေဂါနဲ့ မေမေနဲ့ သိတယ်ဟုတ်လား...၊ ဒါနဲ့ အဒေဂါ မျက်စိနှစ်ဖက် ဘာဖြစ်လို့စာန်းသွားရတာလဲ’

‘သိချင်ရင်တော့ ပြောပြမယ်လေ’

ချစ်ရိပိန်လည်း မျက်စာန်းသခင်မအကြောင်း သိချင်သဖြင့် မျောက်နာကြီးကိုတိုက်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ မျောက်နာကြီးကလည်း ရှုံးခြေပေါ်နေသဖြင့် မတိုက်တော့ချေ။

‘ငါ့အဖေဟာ တကယ်တော့ မန်ချူးတွေရဲ့ လက်ပါးစေ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့လူပေါ့...၊ ငါ့အဖေ နာမည်က လီတုံရို’

မျောက်နာကြီးက အံ့သြသွားပြီး...

‘တကယ်လား၊ မမရဲ့အကြောင်းကို တစ်ခါမှ မပြောဘူး သေးဘူး’

‘အခု ပြောချိန်တန်လို့ပြောတာ၊ ငါက လိန်အမျိုးအနွယ် ဝင်၊ ငါ့နာမည်က ‘လီပိုး’၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဖေဖေက ငါ့မို့ ပြီး ဆယ်ငါ့နှစ်လောက်အထိ မမြင်ဖူးသေးဘူး...၊ တစ်နေ့ ဖေဖေပြန်လာတယ်၊ ညည်းအဖေဟာ သူပဲလို့လဲ ပြောတယ်... မေမေဟာ ဖေဖေရောက်လာတဲ့အတွက် မပျော်ဘူး၊ ဖေဖေကို ရွံ့ရွံ့မုန်းတီးတယ်၊ မန်ချူးရဲ့လူဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ဖေဖေ ပြန်လာ ရတော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ရထားတယ်၊ မြမာလာရဲ့ဆရာ လျှူလူချွန်းရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာတွေရလာတာပဲ၊ ဖေဖေ က အမျိုးမျိုးတောင်းပန်တော့မှ မေမေလဲ ဖေဖေရဲ့ဒဏ်ရာ တွေကို ကုပေးတယ်၊ ‘ဖေဖေ နည်းနည်းသက်သာလာတယ်... ဖေဖေဟာ လျှူလူချွန်းကို သွေးကြေးပြန်ဆပ်မယ်လို့လဲ ပြောနေ တယ်...’

‘အဒေဂါ အဖေက မန်ချူးဖြစ်နေလို့ တွေးတွေးက လျှူလူ ချွန်းက ဆုံးမလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့’

ကျန်းမင်ရှန် ဖြတ်ပြောသည်။ မျက်ကန်းသခင်မ ဆက်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခမေမက သွေးကြေးပြန်ဆပ်မှာကို သဘောမတူဘူး၊ ဖေးဖရဲသိုင်းပညာအဆင့်လောက်နဲ့လဲ လျှူလုချွန်းကို သွေးကြေးပြန်ဆပ်နိုင်ဘူး... ဒီတော့ ဖေးဖမက ဘာလုပ်တယ် မှတ်လဲ၊ မေမမှအသစ်မှာ ငါ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဖောက်ဖ်ပလိုက်တယ်’

‘အို... ဖြစ်ရတေ’

‘တယ်ရက်စက်ပါလား’

ကျန်းမင်ရှန်တို့ အံ့ဩကုန်ကြသည်။

မျက်ကန်းသခင်မ လီပိုးဆက်ပြောသည်။

‘ဖေးဖဟာ ငါ့မျက်လုံး နှစ်လုံးကိုဖောက်ပြီး မျက်စိကို အဝတ်စည်းပေးတယ်၊ နောက်မျက်ကန်းတွေသုံးတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို သစ်ပေးတယ်၊ လျှူလုချွန်းကို သွေးကြေးပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုရင် မျက်စိက နေမှ ဖြစ်မယ် ဟိုလဲ ဖေးဖကပြောတယ်... အဆိုအထိပညာလဲ ငါ့ကိုသစ်ပေးတယ်...၊ တစ်နေ့နဲ့မှာ ဒီပညာတွေကိုအသုံးပြုပြီး လျှူလုချွန်းကို သွေးကြေးဆပ်ရမယ်လို့လဲ ပြောတယ်၊ ငါ့မျက်စိကိုကြည့်ပါဦး’

လီပိုး မျက်စိနှစ်ဖက်ကို ပိတ်စည်းထားသည့်အဝတ်ကို ဖြေပြသည်။ မျက်စိနှစ်ဖက်လုံးတွင် သံမျက်လုံးအတုရှိနေသည်။ သူမက သံမျက်လုံးနှစ်လုံးကို လက်ချောင်းဖြင့် ဖောက်ထုတ်ပြီး ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

‘ဝှစ်... ဝှစ်...’

မျက်လုံးတူနှစ်လုံးက သစ်ပင်အစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို ထိမှန်သွားသည်။ သစ်ပင်ကို သွားကြည့်ခိုင်းသဖြင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့ လာကြည့်ကြသည်။ ပင်စည်တွင် အပေါက်နှစ်ပေါက် ဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးတူနှစ်လုံးက အထဲတွင် မြုပ်ဝင်နေသည်။

လီပိုးရောက်လာပြီး မျက်လုံးတူ နှစ်လုံးကိုပြန်ယူ၍ ငြေသည်။

‘ဒီသံလုံးနှစ်လုံးကို ငါ့မျက်စိထဲ ငါ့အဖေက ထည့်ပေးတာ၊ လျှူလုချွန်းနဲ့ဆိုတဲ့အခါ အမှတ်မထင် ခုလိုပစ်နိုင်လို့ပဲ၊ သံမျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ရိုးစင်းလှသော်လည်း ယခုလို အမှတ်မထင် ထိုက်ခိုက်ခံပါက လျှူလုချွန်းလဲ ခံရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျန်းမင်ရှန်တို့ တွေးမိကြလေသည်။’

လီပိုးက သံမျက်လုံးနှစ်လုံးကို ဖောက်ပက် ဖြစ်နေသော သူမ၏မျက်တွင်းနှစ်ခုထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

(၁၉) ပြန်ပေါင်းဆုံတဲ့ပွဲ

လီပိုးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

'နောက်... ငါ့အမေ ပြန်ထောက်လာတယ်။ ငါ့အမေက ဘာဖြစ်ကိုမြင်တော့ ငါ့အဖေကိုဝင်တိုက်တယ်။ ငါ့အမေလဲ ပညာအတော်တတ်တယ်။ ဖေဖေက ဒဏ်ဆေးတုမပျောက် တော့ မေမေ့ကိုမနှိပ်ဘူး။ ထွက်ပြေးတယ်။ မေမေလဲ... နိုက်သွားတယ်။ ငါက ကန်းနေတော့ အသံတွေပဲကြား တယ်။ နောက်တော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။ ဒီက ညဉ့်က သူတို့နဲ့ငါ ပြန်ဆုံတော့ဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း နဲ့ခဲ့ရတယ်။ တစ်ယောက်တည်းနေစဉ် အခက်အခဲ ရှိပေမယ့် နောက်တော့အကျင့်ဖြစ်သွားတယ်...'

ငါ့ဘာသာ သစ်သီးသစ်နှံတွေ စားပြီး သိုင်းကျင့်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ခြေနှစ်ဖက်စလုံးမသန်တဲ့ ဒုက္ခိတ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ ငါ့ဆုံတယ်။ ဒီတော့ တို့ နှစ်ယောက် စလုံး

ကျော်စိုးသိန်းစော

အဆင်ပြေသွားတယ်။ ငါက သူ့ကို ကျန်းပိုးပြီး လျှောက်ရ တယ်။ သူကမျက်စိကောင်းတော့ ငါ့အိမ်ပေးပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တို့နှစ်ယောက် သိုင်းလောကထဲမှာဝင်ပြီ လှုပ်ရှားခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ နဂါးမုတ်ဆိတ်က ဒုက္ခိတကို အောင်လိုက် တာနဲ့ တို့လဲ ဂိုဏ်းထဲကို ဝင်လိုက်ကြတယ်'

ကျန်းမင်ရှန် ဝင်မေးသည်။

'အဒေါ်နဲ့တူခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ'

'တို့ဂိုဏ်းရဲ့ နံပါတ်ခြောက်ခေါင်းဆောင် 'ရှန်းစန်းလျှ' ပေါ့။ အခုတော့ ရှန်းစန်းလျှ' သေသွားပါပြီ။ သူ့သေတော့ ငါလဲတူဘက် ပြုတ်သွားတာပေါ့'

လီပိုးပြောပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချသည်။

'ဒါနဲ့... အဒေါ်တို့ဒုက္ခိတကို ကျန်မတို့ရှေးများကပု ဆယ်ကောင်ကို ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ'

'ရွှေမျောက်ပုတွေရဲ့ အမွေတွေကို အင်္ကျီ ချုပ် ဝတ် ရင် ဝေးလှ လက်နက်ကို ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူးပေ'

'ဟင် ဟုတ်လား... ဒီအကြောင်းကို မေမေက ကျွန်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာပါလိမ့်'

ကျော်စိုးသိန်းစော

'ခင်ဆေးမက ထိုင်းပညာထစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင်တတ်နေ
ကားပဲ၊ ဒါတွေကို ဘယ်စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ၊ တို့ရိုက်က ရွှေ
မျောက်ပေးတုတ် လိုချင်လို့ဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်း ရှိလို့
ဘာအကြောင်းလဲ ဆိုတာ အခုပြောပြလို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး၊
ကဲ... ခင်ထိုနှစ်ထောက် ဝါထိုနှစ်ထိုက်ခဲ'

အ ဖြစ်... လိုက်ရမှာလဲ... မလိုက်နိုင်ဘူး'

ချစ်ရိမိန် ဖြတ်မေးသည်။

လိပိုး ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျန်းမင်ရှန်ကို အမှတ်မထင်
ဝင်ရိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် ရှောင်တိမ် ပြီး ပြန်တိုက်သည်။
မျောက်နာကြီ နှင့် အိုးရှောင်ထန်တို့ကလည်း ချစ်ရိမိန်ကိုဝင်
တိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချန်ကျားကျန်းနှင့် ကျန်းဖုန်းစွမ်း တို့လည်း
ရောက်လာကြသည်။ ချန်ကျားကျန်းက လိပိုးကိုသိသည်။

'မျက်ကန်းသခင်မ... ကလေးမ နှစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့
အနိုင်ကျင့်နေရတာလဲ'

လိပိုး ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ ချန်ကျားကျန်း၏အသံကို မှတ်
မိလိုက်ပြီ...

မှန်က ယန်စီလင်းယန်ကြီး ချန်ကျားကျန်းဟုတ်ယား...

ကျန်းဖုန်းစွမ်းက ဝင်ပြေးသည်။

'ဟုတ်ကယ်... ရှင်ထို့က ကျန်းမင်ပညာသင်တက် ညီမနှစ်
ယောက်ကို ဘာဖြစ်... အနိုင်ကျင့်နေကြတာလဲ'

'ဪ... ကျန်းဖုန်းစွမ်းလဲ ပါလာတာကိုး'

မျက်ကန်းသခင်မလိပိုး ပြေးပြီး ခါးစောင်းကြိုးကိ ဆွဲဖြုတ်
ကာ ကျန်းဖုန်းစွမ်းဘား ဝင်တိုက်လေသည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း
ခားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ပြန်တိုက်သည်။

'ညီမ... လေးပုသိုင်းကိုသုံးလေ'

အော်ပြောသံ ပေါ်လာသည်။ အသံလာရာသို့ကြည့်လိုက်
ကြရာ ဥပဓိရုပ်ကောင်ပြီး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းခန္ဓာ
ကိုယ်ရှိသည့် အဘို့ကြီးတစ်ဦး လာနေသည်ကို မတွေ့ရသည်။
မုတ်ဆိတ်ခွေးက ရှည်လျားစွာရှိနေပြီး နဂါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့
တူနှုန်လိန်ကျနေသည်။ သူ့ကယ်ဘက်လက်က ပြတ်နေပြီး သံ
မက်ထက်အတုကို တပ်ထားသည်။ သူ့နှောက်မှ ကျူးကျလွန်
နှင့် ဝူကူ တို့လည်း ပါလာကြသည်။

ထိုအဘိုးကြီးကိုမြင်ရုံဖြင့် ဒုက္ခတိုက်ခတ်ချုပ်ကြံ မှန်းသိနိုင်သည်။

‘အစ်ကိုကြီးထောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ၊ ဟုတ်တယ် လေပေ သိုင်းသုံးရမယ်’

လိပိုးပြန်အော်ပြောရင်း ရွှေစိုက်၍ ခါးစည် ကြီးဖြင့်ဝင် ရိုက်ရာ ကျန်းဖုန်းစွမ်းကိုထိပြီး ဘေးကိုယိမ်းထွက်သွားသည်။ ချန်ကျားကျန်းက လိပိုးကို ဝင်ရိုက်သည်။ လိပိုးလက်ဝါးဖြင့် ပြန်ရိုက်ရာ လက်ဝါးချင်း အရှိန် ပြင်းစွာ ရိုက်မိသွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေသုံးလှမ်းစီ ဆုတ်ယိုင်သွားကြသည်။

ဒုက္ခတိုက်ခတ်ချုပ်ကြီးနဂါးမုတ်ဆိတ်က သူတို့နှစ်ယောက် ကြား ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး....

‘ချန်ကျားကျန်းတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ’

ကျန်းမင်ရှန်ဖြတ်ပြောပြီး နဂါးမုတ်ဆိတ်အား ဝါးချွန် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ နဂါးမုတ်ဆိတ်က လက်နက်ပုန်းများကိုရိုက်ဖယ်ပြီး ကျန်းမင်ရှန်အား တွန်းလိုက်သည်။ ကျန်းမင်ရှန်လွှင့်ပြီး လဲသွားသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ လွန်ပြီ’

ကျော်စိုးသိန်းစာစာ

ချန်ကျားကျန်း ပြောပြီး နဂါးမုတ်ဆိတ်ကို ဝင်တိုက်သည်။ နဂါးမုတ်ဆိတ်ကလည်း ပြန်တိုက်သည်။ ကျူးကျလွန်နှင့်ဝူကွေ့ တို့ကလည်း ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ ထပ်မံ၍ ဒုက္ခတိုက်ခတ်၏ခေါင်းဆောင်အဖွဲ့ဝင် လေးယောက် ထောက်လာကြကာ ချန်ကျားကျန်းတို့အား ဝိုင်းတိုက်ကြပြန်သည်။

ခဏနှင့် ချန်ကျားကျန်းတို့ အခြေအနေ ဆိုးသွားသည်။ ဖောက်မထွက်နိုင်ဘဲချောင်ပိတ်မိနေသည်။

‘ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းချင်ဖမ်းပါ’

ကျန်းဖုန်းစွမ်း အော်ပြောပြီး လက်ထဲမှစားကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း လက်နက်ချသဖြင့် ချန်ကျားကျန်းလည်း လက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်သည်။ လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံး လက်နက်ချလိုက်ပြီဖြစ်၍ ချပ်ရီဖိန်နှင့် ကျန်းမင်ရှန်တို့လည်း လက်နက်ချလိုက်ကြရတော့၏။

နဂါးမုတ်ဆိတ်က ရယ်မောကာ....

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား ငါက နင်တို့ကို ဖမ်းမယ်လို့ မပြောပါလား၊ ငါတို့ရဲ့ စခန်းကို လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ ခေါ်တာပါ။ ရန်သူအဖြစ်နဲ့လဲ ခေါ်တာ ဟုတ်ပါဘူး၊ အထူး ညွှန် သည် အဖြစ်နဲ့ ခေါ်တာပါ။ နင်တို့ကတိုက်တော့ ငါတို့လဲ နင်တို့ရဲ့ ပညာကို ဝမ်းကြည့်ရတာပါ’

ကျော်စိုးသိန်းစာစာ

ရှင်တို့ကတ ကျန်မတို့ကို ကကယ်မတိုက်ဘဲ ညွှာပြီး တိုက်နေ
မုန်း ကျန်မထံပါတယ်။ ခါကြောင့်လဲ လက်နက်ချလိုက်တာပါ။
ကျန်းစွမ်းစွမ်းကလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် နဂါးမုတ်ဆိတ်တို့နှင့်အတူ ခုက္ခိတဂိုဏ်းချုပ်
ရှိရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

စခန်းချုပ်သို့ ရောက်သောအခါ နဂါးမုတ်ဆိတ်က သူတို့ကို
အထူး ညွှာသည်ကဲ့သို့ ထားသည်။ ညွှာခံကျွေးမွေးသည်။ အထူး
အားရကြီးသော ညွှာသည် ရောက်လာမည်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ထံ
တွင် လေ့ဝါးရက်စောင့်ပြီး ငွေ့ရန်လည်း ပြောသည်။ ကျန်း
မင်ရှင်တို့က ရွေးမျှက်ပု ဆယ့်ကောင်အကြောင်း မေးသော
အခါ နဂါးမုတ်ဆိတ်က အထူးညွှာသည်တော် ရောက်လာပါ
က အဖြစ်မှန်သိရပါမည်ဟု ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ချန်ကျားကျန် တို့သည် မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း
မပြုတော့ဘဲ ငြိမ်အေးစွာပင် နားနားနေနေ နေလိုက်ကြသည်။
နဂါးမုတ်ဆိတ်က သူတို့လူစု လွတ်လပ်စွာနေနိုင်ရန် သီးသန့်
အိမ်ဘစ်ဆောင် ပေးထားသည်။

ပစ္စုမမြောက် နေ့လယ်ဘက်တွင် သူတို့ထံ ဝူကျွ ရောက်
လာပြီး သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ ချန်ကျားကျန်းတို့သည်
လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အကြီးဆုံး အဆောက်အအုံကြီး၏ ကျယ်ဝန်း
သော ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

ခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် စားပွဲသုံးလုံး ဝေးကျင်းထားသည်။
စားအကောင်းသောက်ဖွယ်များလည်း ပြင်ဆင်ထားသည်။ စားပွဲ
တစ်လုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နဂါးမုတ်ဆိတ် ဦးဆောင်သော
ခုက္ခိတ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များ ထိုင်နေကြသည်။ အခြား
စားပွဲတစ်လုံးတွင်မူ နဂါးလေးဖော် ထိုချုပ်ကြီးက ချန်ကျား
ကျန်းတို့လူစုကို မြင်သည်နှင့် လှိုက်လှဲပတ်ရွံစွာ နှုတ်ဆက်ကြ
သည်။

နဂါးလေးဖော် ရောက်နေသည်ကို မြင်သော နဂါး ကျန်း
မင်ရှင်တို့ အံ့ဩသွားကြသည်။ ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်ရခက် မနှုတ်
ဆက်ရခက် ဖြစ်နေကြသည်။ ကျန်းမင်ရှင်က နဂါးလေးဖော်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြကာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မေးသည်။

‘အထူး ညွှာသည်တော်ဆိုတာ သူတို့လား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နဂါးမုတ်ဆိတ် ပြုံး၍ပြန်ပြောသည်။

‘တို့က ရွှေပြေးတွေပါ။ မကြာခင် အထူးညွှာသည်တော်
တွေ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တို့တွေ သောက်ပွဲ
မစသေးဘဲ စောင့်နေကြတယ်’

ရသေ့ကျင်းဟန်က ဝင်ပြောသည်။ ကျန်းမင်ရှင်ပြန်မေး
သည်။

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

‘အထူး ညွှန်သည်တော်တွေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ရောက်လာတော့ မြင်ရမှာပေါ့၊ ထိုင်စောင့်ကြည့်ပါဦး’

စာ ပဲ့တစ်လုံးတို့ မူ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ လွတ်နေသည်။ အထူးညွှန်သည်တော်များအတွက် သီးသန့်ထားပုံရသည်။ ကျန်းမင်ရှန်လည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ထိုစာ ပဲ့တိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ချန်ကျားကျန်းတို့လည်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မည်သူမှ စကားမပြောကြဘဲ အထူး ညွှန်သည်တော်များ အလာကို စောင့်ကြည့်သည်။ ကျန်းမင်ရှန် တစ်ယောက်သာ မကျေမနပ်ဖြင့် စကားမရှိစကားရှာကာ ချန်ကျားကျန်းတို့အား ပြောနေသည်။ ခန်းမဆောင်ထဲတွင် သူ့၏ အသံတစ်သံသာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

‘အထူး ညွှန်သည်တော်များ ရောက်လာပြီ’

အပြင်ဘက်မှ အော်ပြောသံ ပေါ်လာသည်။ ခန်းမဆောင် တွင်ရှိ လူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ အားလုံး၏ အကြည့်များက တံခါးပေါက်ဆီ ရောက်သွားကြသည်။ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး မုတ်ဆိတ်နဂါးက တံခါးပေါက်ဝတွင် စောင့်ကြို သည်။

တံခါးပေါက်ဝမှ လူသုံးယောက်ဝင်လာကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ အမျိုးသမီးကို မြင်ရသောအခါ ကျန်းမင်ရှန်တို့ လှန်စွာ အံ့ဩ

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

ဝမ်းသာ သွားကြသည်။ မြမာလာ ခိုရှောင်ယန့် ဖြစ်နေသော ကြောင့် ပင်တည်း။

‘မေမေ’

ကျန်းမင်ရှန် ဝမ်းသာအယ်လဲ ခေါ်ရင်း မိခင်ဖြစ်သူ မြမာလာ ခိုရှောင်ယန့်ကို ပြေးဖက်သည်။ ခိုရှောင်ယန့်ကလည်း ကျန်းမင်ရှန်ကို ပြုံးရွှင်စွာ ပွေ့ဖက်သည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်းတို့ ကလည်း မြမာလာကို အရိုအသေပေးကြသည်။

‘ဒီကို မေမေရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သမီးလုံးလုံးထင်ထား တဲ့၊ ခုလိုမမျှော်သင်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ သိပ်ပြီ အံ့ဩသွား တာပဲ၊ အရမ်းလဲ ဝမ်းသာသွားတယ်’

ကျန်းမင်ရှန် ရှင်မြူ စွာပြောရင်း မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ပါလာ သော လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်သည်။ တစ်ဦးမှာ မိခင်၏ ပညာသင်တက်အိမ်ကိုကြီး-မာပုန် ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ယောက် မှာ အသက် ၅၀-ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ခန့်ညားတည်ကြည် သော ရုပ်သွင်ရှိသည်။ ကျစ်လျစ် သန်မာသော ခန္ဓာကိုယ် လည်း ရှိသည်။ ထိုသူ့ကို ကျန်းမင်ရှန် ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူး သလိုရှိသော်လည်း မည်သူမည်ဝါမှန်း စဉ်းစားမရချေ။

‘သမီးလေး ဖေဖေ့ကိုကော၊ နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား’

ကျော်စိုးသိန်းစာပေ

ထိုလူကပြောသော ကျန်းမင်ရှန်အံ့ကြသွားသည်။ မိခင် ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ခနဲကြည့်သည်။ မြမာလာ-ခိုရှောင် ယန်က ပြုံး၍ပြောသည်။

‘သမီးရဲ့ ဖေဖေလေကွယ်၊ သမီး ၁၀-နှစ်သမီး အရွယ် လောက်ကတည်းက မတွေ့ရတော့လို့ ဇေဝဇေဝါဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်’

ကျန်းမင်ရှန် မိခင်ဖြစ်သူကိုသာမက နှစ်ပေါင်း များစွာ ကွဲကွာနေသော ဖခင်ဖြစ်သူကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ကြွမ်းသာသွားပြန်သည်။

‘ဖေဖေ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်’

ဖခင်ဖြစ်သူကျန်းကျင်းကို ဝမ်းသာအယ်လဲပြေးဖက်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကျန်းကျင်းက ကျန်းမင်ရှန်ကို ယုယစွာ ပြန်ဖက် ရင်း...

‘နောက်ဆုံး... သမီးရယ် မေမေရယ် ဖေဖေရယ် အတူတူ နေသွားကြတော့မယ်ကွာ’

ကျန်းမင်ရှန်သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျလာသည်။ ကျန်းပုန်းစွမ်းတို့လည်း လွန်စွာဝမ်းသာနေကြ သည်။ သူတို့အားလုံး စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြ သည်။

ကျန်းမင်ရှန်တို့တစ်တွေ စကားပြော၍မဆုံးအောင် ဖြစ်နေ ကြသည်။ မြမာလာ ခိုရှောင်ယန်က ကျန်းကျင်းနှင့် ကွဲခွဲ ရ သည်မှာ မိမိ၏အယူအဆ လွဲမှား၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ မိမိ၏အမှားကိုသိပြီဖြစ်၍ ကျန်းကျင်းအားလိုက်ရှာခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့လိုက်ရှာရင်းမှ သိုင်းလောက၏အကျိုးကိုလည်း သယ်ပိုး ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုစဉ် ဒုက္ခ အရိုက်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ရွှေမျောက်ပုများ ထည့်ထားသည့်အိတ်ကို မြမာလာ-ခိုရှောင်ယန်၏ရှေ့၌ လာချ ကာ ပြောသည်။

‘မြမာလာ ရွှေမျောက်ပုတွေကို ပြန်ယူပေတော့’

အိတ်ကြီးထဲမှ ရွှေမျောက်ပုများက တကွဲကွဲ အော်နေ ကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန်က ဂိုက်ချုပ်ကြီး-နဂါး မုတ်ဆိတ်ကို မော့ ကြည့်ပြီး မေးသည်။

‘ဂိုက်ချုပ်ကြီးက မေမေရောက်လာလို့ ရွှေမျောက်ပုတွေ ကို ယူမထား၊ ခုတော့ဘူးလား’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

ရိုက်ချုပ်ကြီး-နဂါးမုတ်ဆိတ် အားပါးတရ ရယ်လိုက် ပြီးမှ...

‘ရွှေမျောက်ပုတွေကို ငါတို့ဂိုဏ်းအတွက် လိုချင်လို့ ခိုးတာ ဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုမလေးရဲ့... နင့်မေမေက ခိုးခိုင်းလို့ ငါလဲ ငါ့လူတွေကို ဝမ်းစန်းတောင် လွှတ်ပြီး ခိုးခိုင်းရတာပါ၊ နင့် မေမေခွဲငါက သိပ်ပြီးရင်းနှီးကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ’

ကျန်းမင်ရှန်သာမက ချန်ကျားကျန်း၊ ကျန်းဖုန်းစွမ်းနှင့် ချပ်ရိဖိန်တို့ပါ လွန်စွာ အံ့ဩသွားကြသည်။ နဂါးလေးဖော် ကမူ ဤအကြောင်းကို ကြိုသိထားပုံရသည်။ အံ့ဩခြင်းမရှိဘဲ ပြုံးနေကြသည်။

ကျန်းမင်ရှန် မိခင်ဖြစ်သူကို လှည့်မေးသည်။

‘ဟုတ်ရဲ့လားမေမေ... ရွှေမျောက်ပုတွေကို မေမေက ခိုး ခိုင်းလိုက်တာလား’

မြမာလာ ပြုံး၍...

‘ဟုတ်အယ်သမီး... ဒီအကြောင်းကို နဂါးမုတ်ဆိတ်ပဲ အသိ ပေးတယ်၊ လူသိသိပ်ခံလို့ မဖြစ်လို့ သမီးတို့ဘောင် မသိခဲ့ကြ ဘူး မဟုတ်လား’

‘ရွှေမျောက်ပုတွေဟာ မေမေပိုင်တာပဲ၊ လိုချင်ရင် ယူလို့ ရတာပဲ၊ တဖြစ်လို့ ဒုက္ခတိုဏ်းကိုမှ ခိုးခိုင်းရတာလဲ... မေမေရယ်’

‘ပုန်းရွှောင်နေတဲ့ သမီးဖေဖေ ထွက်လာအောင်လို့ပဲပေါ့ ကွယ်’

မြမာလာစကားကို ကျန်းမင်ရှန် ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။

မြမာလာ-ခိုးရှောင်ယန့် ရှင်းပြသည်။

‘ဒီလိုလေသမီးရဲ့... နှမ်းတောင်ပေါ်က ရွှေမျောက်ပုတွေကို ဖမ်းပြီး ဝမ်းစန်းတောင်မှာ မွေးထားတာ သမီးအဖေရဲ့အဖေ သမီးရဲ့ဘိုးဘိုး ကျန်းချမ်းချူမဟုတ်လား၊ ဒီစော့ သမီးဖေဖေ ကိုယ်တိုင်လဲ ရွှေမျောက်ပုတွေကို သိပ်ပြီး အရေးထားတယ်၊ သမီးဖေဖေခွဲ မေမေစိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကဲ့သွား ပေမယ့် ရွှေမျောက်ပုတွေကို စောဇီရွှောက် ကာကွယ်ဖို့စော့ သမီးဖေဖေက မေမေကိုမှာခဲ့တယ်၊ သမီးဖေဖေကို မေမေ

လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီ၊ ဘယ်လိုမှ သတင်းအစအနမရဘူး၊ နောက်မှ အကြံရတယ်....

ရွှေမျောက်ပုတွေ အခိုးခံရတဲ့သတင်း ပျံ့သွားရင်တော့ သမီးဖေဖေဟာ သိုင်းလောကထဲကို ပြန်ထွက်လာမှာပဲလို့ မေမေ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် နဂါးမုတ်ဆိတ်ကိုရွှေမျောက်ပုတွေ ခိုခိုင်းလိုက်ရတာပဲ

ဖခင်ဖြစ်သူ ကျန်းကျင်းကလည်း ဝပ်ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေဟာ သိုင်းလောကထဲက ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ကျော် ခိုသွားပြီ၊ သိုင်းလောကထဲ သတင်းကိုတော့ အမြဲ နားထောင်နေတယ်၊ ရွှေမျောက်ပုတွေကို ဒုက္ခိတဂိုဏ်းက ခိုးသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ထွက်လာတော့ ဖေဖေလဲ ရွှေမျောက်ပုတွေကို ဒုက္ခိတဂိုဏ်း လက်ထဲက ပြန်ယူဖို့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရတာပဲ၊ ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် နှင်းထောင်မှာ ဒီရွှေမျောက်ပုတွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖမ်းခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ ရွှေမျောက်ပု ကိစ္စသာ ပေါ်လာရင် သမီးမေမေနဲ့ ဖေဖေဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်ဆုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးမေမေနဲ့အတူ ရွှေမျောက်ပုကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း သိရတာ'

ကျန်းမင်ရှန်တို့လည်း ယခုမှ နားလည်သွားကြသည်။

ကျော်စိုးအိန်စာပေ

'ကဲ...ကဲ... မြမာလာတို့ ဇနီးမောင်နှံ ပြန်ပေါင်းထုတ်တဲ့ အတွက် ပျော်ရွှင်စွာ စားပွဲသောက်ပွဲ စကြရအောင်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နဂါးမုတ်ဆိတ်က ပြောသည်။ အားလုံး ရယ်မော ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ကြသည်။ စားသောက်ရင်းမှ မြမာလာ-ခိုရှောင်ယဉ်းက ချန်ကျားကျန်းနှင့် ကျန်းဖုန်းစွမ်းတို့ကို ပြုံး၍ကြည့်ကာ ပြောသည်။

'မင်းတို့နှစ်ယောက်လဲ ဒီလိုချည်း နေထွားကြလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အသက်တွေလဲ မယောတော့ဘူး၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို မနက်ဖြန် ဒီမှာပဲ ငါတို့ယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးပေး'

ချန်ကျားကျန်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျန်းဖုန်းစွမ်း ရှက်ပြုံး-ပြုံးပြီး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

နောက်နေ့တွင် ခန်းမဆောင်ကြီးထဲ၌ စားသောက် ညှိခံပွဲကြီး ကျင်းပကာ မြမာလာ-ခိုရှောင်ယဉ် ကိုယ်တိုင် ချန်ကျားကျန်းနှင့် ကျန်းဖုန်းစွမ်းတို့အား လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် လေးငါးရက် ဆက်နေကြသေးသည်။

နောက်မှ ချန်ကျားကျန်းနှင့် ကျန်းဖုန်းစွမ်းတို့ ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံက လုဟတ်မြို့သို့ ပြန်သွားကြသည်။

ကျော်စိုးအိန်စာပေ

၅၀၈ ရဲမင်းဟိန်း

ပြန်ပေါင်းထုပ်စ ကျန်းကျန်းနှင့် မြမာလာ - ခိုခွာငယ်နှင့်
တို့ ဇနီးမောင်နှံကလည်း ကျန်းခင်ရှန်၊ ရုပ်ရိပ်နှင့်တို့အတူ
ဝမ်းစန်းတောင်သို့ ပြန်သွားကြသည်။

သူတို့၏ အိမ်တွင်းရေး အေးချမ်းသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း
နယ်ချဲ့ မန်ချူးတို့၏ ဖက်၌ ကျခဏာနေသော ပြည်တွင်းရေး
ကား မအေးသေးချေ။ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများက ဆက်လက်
တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမည် ဖြစ်လေသတည်း။

* ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ...

ရဲမင်းဟိန်း

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအတွက်